

*Men den som kommer reisende
er annerledes.*

*Den som er annerledes, er fremmed,
den fremmede er rar. (annie riis)*

Feriereiser

*Sigrun Opheim - og
Ole Kristian Jørgensen*

Feriereiser

Vi møttes på en reise, på en reise, (kari bremnes)

Ja, vi møttes faktisk på en reise med kullbåten Binny opp til Svalbard i 1963, vi giftet oss etter hvert i Longyearbyen og etter det har vi reist hele livet sammen, fått to barn, og vi har vert sammen om mange feriereiser.

For at vi i alderdommen skal ha noe å mimre om skal jeg lage et resymé over de utenlandsreisene vi har vert sammen om. Det kan vel også hende at vi etter hvert ikke greier å holde orden på hvor vi har vært, og da kan det være godt å bare slå på PC for å finne ut av dette.

Kanskje kan våre barn og barnebarn ha interesse av å se hvor forfedrene har fartet, og det kan kanskje være noen som ønsker tips til sin reiselyst.

Da barnene var små ble det lite reising utenlandsk, men vi reiste Norge på kryss og tvers og var innom Sverige og Finland, og dro mange turer til Seternes i Nord-Troms der Ole Kristian kommer fra, men største delen av sommerferien og helgene var vi på Sigruns barndomshytte Huldrehaugen i Oppheimsdalen. Da ungene begynte å stå på egne bein ble reisene for oss to tildeles lange og mer varierte.

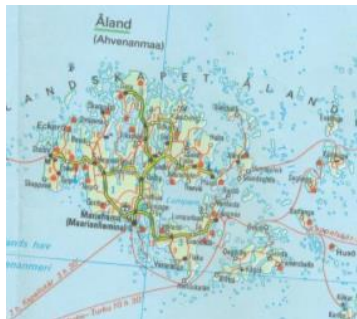
Vi har enkelte ganger besøkt flere land på en reise, og derfor vil jeg fokusere på land og årstall for å holde orden.

Land som vi sammen har besøkt

Åland 1984 (Finland)	Falkland 2005	Portugal 2014
Sverige 1984	Italia 2006	Tyskland 2014
Madeira 1985	Brazil 2006	Polen 2014
Spania 1986	Malaysia 2006	Kanariøyene 2015 (Spania)
Sovjetunionen 1987	Filippinene 2006	Østerrike 2015
Ukraina 1987	Peru 2007	Kina 2015
Tyrkia 1988	Bolivia 2007	Filip pinene 2015
USA 1989	Chile 2007	Malaysia (Borneo) 2015
Hawaii 1989	Syd-Afrika 2008	Brunei 2015
Svalbard 1990 (Norge)	Swaziland 2008	Malaysia 2015
Thailand 1991	England 2009	Sri Lanka 2015
Kina 1992	St. Vincent 2009	Seychellene 2015
Tibet 1992 (/Cina)	Østerrike 2009	Kenya 2015
Sverige 1993	Slovakia 2009	Tanzania (Zanzibar) 2015
Japan 1994	Italia 2010	Madagaskar 2015
Australia 1994	Island 2010	Mocambique 2015
New Zealand 1994	Alaska 2010	South Afrika 2015
Hong Kong 1994 (Kina)	(Beitostølen) 2011	Scotland 2016
Svalbard 1995 (Norge)	Singapore 2011	Kanariøyene 2016 (Spania)
Kenya 1996	Indonesia 2011	Spania (Solkysten) 2016
Mexico 1997	Australia 2011	Kanariøyene 2017 (Spania)
Cuba 1998	New Caledonia 2011	Gibraltar 2017
India 1999	Fiji 2011	Kroatia (Seiltur) 2017
Nepal 1999	American Somalia 2011	Østerrike 2017
Spania 1999	Hawaii 2011	Madeira 2018 (Portugal)
(Hurtigruten) 1999/2000	USA 2011	Polen 2018
Kanariiyene 200(Spania)	Frankrike 2012	Kanariøyene 2019 (Spania)
Egypt 2001	Kanariøyene 2012(Spania)	Serbia 2019
Rusland 2001	USA 2012	Østerrike 2019
Mongolia 2001	Panama 2012	Ungarn 2019
Kina 2001	Ecuador 2012	Canada/ Alaska 2023
Grønland 2002	Peru 2012	Grønland 2023
Shetland 2003	Chile 2012	Nederland 2024
Færøyene 2003	Cape Horn 2012 (Chile)	Tyskland 2024
Island 2003	Argentina 2012	Frankrike 2024
Russ land 2003	Uruguay 2012	Sør-Afrika, 2025
Argentina 2005	Tyrkia 2013	Namibia 2025
Antarctic 2005	Kanariøyene 2013	St. Helena (GB) 2025
Chile, Cape Horn 2005	Kroatia 2013	Gambia, Senegal, 2025
Syd-Georgia 2005	Kapp Verde 2013/14	
Roma 2006		

Åland 1984

Det begynte i det små med en tur via Stockholm og fergestedet Eckerø til Åland, som formeldt ble en del av Finland i 1924, men har stor grad av selvstyre med eget flagg og egent frimerke. Språket er svensk.

Vi bodde på en campinghytte ved Storby på Eckerø, leide sykler og fartet litt rundt på øya, men vi kjørte bil til de mest fjerntliggende stedene. Øysamfunnet har vært en kasteball mellom Sverige, Finland og Russland, og det bærer øya sterkt preg av ennå i dag. Det har blitt bygd festningsverk rundt omkring i flere forskjellige perioder, og mange av festningene er i dag friluftsmuseum. Øyboerne har vert flikk til å ta vare på øyas egenart, og de fleste hyttegrender er trukket tilbake fra strendene og godt gjemt inne i skogen. Likevel har hyttefolket bare noen få meter til sjøen.

Mariehamn

Dette er virkelig en liten koselig by med mange severdigheter. Da vi var der hadde byens museum blitt kåret til Europas flotteste museum. Hele byen var velstelt, og parkene var rene og ryddige. Byen har et meget flott hotell som heter Arkipela. Det har både biljard, kasino og et stort svømmebasseng. Ved havnen ligger flere museumsfartøy, og det er en fin båthavn.

Vår sønn Rune var med på turen, men som 16 åring syntes han at han var i eldste laget til å feriere med foreldrene.

Sverige 1984

Västerås

På hjemturen dro vi innom Västerås og besøkte norske venner, Signe og Åge, som bor der. Byen ligger vakkert til ved innsjøen Mälaren som strekker seg helt ned til Stockholm. Den har også forbindelse via Gøtakanalen til Göteborg. Vi fikk ikke sett så mye av byen, men vi fikk oppleve at det var en travel by da vi tråkket oss gjennom rundkjøringene for å komme inn.

Portugisiske Madeira i 1985

Funchal

Madeira er en portugisisk øygruppe i Atlanterhavet, som ligger ca 600 km utenfor Afrikas vestkyst. Øyene har rundt 260.000 innbyggere, og hovedstaden heter Funchal.

Der ferierte vi i en uke sammen med et vennepar, Reidun og Sveien. Vi bodde på et overdådig hotell som heter Savoy. Øya som er vulkansk, har fjell på oppimot 2.000 m. Hovednæringen er turisme, men de dyrker vindruer, grønnsaker, frukt korn m.m. Det er der Madeiravinen blir produsert.

Hovedstaden Funchal er ikke særlig stor, og da vi var der krydde det av biler i alle de trange gatene, men bortsett fra det var det et trivelig sted. Vi besøkte mange koselige restauranter som serverte god mat, og vi var mange turer i havna for å se på alle jordomseilerne som stoppet der. Vi besøkte også den berømte botaniske haven som heter Jardin botanico da Madeira”.

Det er bygd en rekke smale veier rundt om på øya, og vi fulgte med på en gaidet tur. Det var mye spennende på se men, selve bussturen ble også en spennende opplevelse på de smale veiene hvor terrenget stupte rett mot sjøen.

En uke er for lite hvils en vil se hele øya, og en bør få med seg vandreturene på de nesten horisontale vanningskanalene, noe vi ikke fikk med.

Spania 1986

Costa Blanca

Vi var tidlig på våren utenfor Villajoyosa, på feriestedet til Grethe Bækkelund og Svein Olsen nær Benidorm på Costa Blanca-kysten. Klimaet på denne kyststrekningen er usedvanlig bra. Våren kommer så tidlig at mandeltrærne blomstrer allerede i januar og sommeren strekker seg langt in i høst månedene. Vi fikk bade i nesten usjenerte omgivelser og vandret på mange turer i området rundt Coveto Fumo det huset er.

Torre Vieja

Vi tok og en tur til Torre Vieja hvor Gunvor og Johan Walthinsen har sin residens. Torre Vieja er en typisk spansk småby som ligger på den hvite kysten, litt sørvest for Alicante. Her er småbysjarm kombinert med moderne turistbebyggelse, og det er ikke langt til flotte badestrender og gode restauranter. På den tiden ble vi ikke ruinert av prisene, men det har hvist tatt seg opp senere

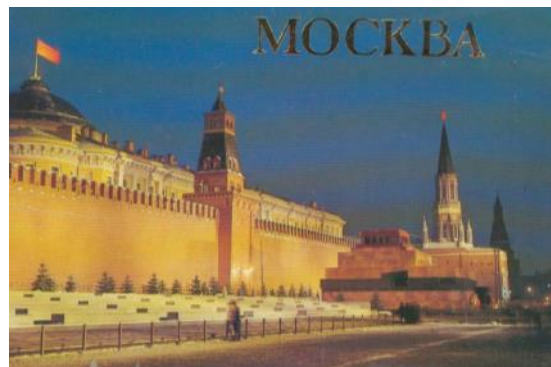

Huset, Gunvor og Johan ved Torre Vieja

Russland (Sovjetunionen) 1987

Moskva

Turen i datidens Sovjet startet i Moskva med 3-4 dagers guidede turer i og rundt byen. Vi besøkte Kreml med alle dens museer og severdigheter, og vi overvar en forestilling fra Bolshoiteateret som opptrådte i Kremls storsal. Vi besøkte selvsagt Den røde plass, men St. Vasils` Cathedral, Metroen, en rekke kirker, en gigantisk maleriutstilling og sirkus med levende dyr m.m. Vi bodde på Sovjetunionens største hotell Rossia som ligger nær Den røde plass.

St. Petersburg (Leningrad)

Etter Jalta dro vi tilbake til Russland og besøkte Leningrad. Denne byen er full av severdigheter og jeg kan bare ramse opp: Vinterpalasset, Sommerpalasset, The S.M. Kirov Academica Opera, St. Isaacs Cathedral, Pallas Square og er rekke flotte monumenter og statuer.

Kunstsamlingene i Vinterpalasset og andre utstilling er formidable, og du trenger mer enn de 3-4 dagene som vi hadde til disposisjon for å rekke over alt.

Ukraina 1987

Jalta

Fra Moskva gikk turen med fly til Ukraina og Jalta hvor vi bodde på Jalta Hotell med flott utsikt over Svartehavet og fine badestrender. Det var 1. mai da vi var der, og vi fikk overvære en sovjetisk feiring av dagen. Skoler, bedrifter, offentlige institusjoner og hvermannsen gikk i tog, men vi så ingen militære. Feiringen liknet til forveksling på feiring andre steder, unntatt at de ropte opp vinnere, noen som hadde gjort en god innsats på sitt område. Ellers var vi rundt og så på severdigheter, bl.a. slottet der Stalin, Roosevelt og Churchill inngikk Jalta -avtalen.

Tyrkia - det østlige Romerriket 1988

Å reise omkring i Tyrkia er en opplevelse som setter spor. Det er så mye som er nytt og merkelig andelenes. En bortskjemt turist, som mener seg å ha sett det meste, blir som et undrende barn igjen. Tyrkia og tyrkerne blir noe helt forskjellig fra det en hadde tenkt seg, og fordommer og ferdiglagde meninger får ben å gå på – en ny verden åpner seg.

Istanbul, Ankara, Kappadokia og Agzikrahan.

Kappadokia er en av de merkeligste steder på jorden der det er hele byer på opptil 8 etasjer under jorden som er hugget ut i saltfjellet, og ferskenes i mer en 500 kirker bekrefter noe av det vi husker fra bibelhistorien. Vi besøkte også

Uqhisar, Artahisa og Zelve.

Vi kjørte gjennom utrolig vakker natur med majestetiske snøkledd fjell, høysletter før vi kom til Middelhavet og Paulus fødeby Tarsus.

Mersin

Derfra gikk ferden videre til Mersin. Dagen etter gikk turen til Alanya. Vi besøkte og de gresk – romerske byene Perge, Aspendos, Side og Managua før vi kom til Antalya med sine trange smug, yrende gateliv med barer, kafeer og forretninger, Hit reiser man imidlertid ikke først og fremst for å handle, men for å nyte en sjarmerende storby.

Derfra satte vi kursen mot Pamukkale som er den antikke byen Hierapolis. Her har naturen skapt fantastiske kalkhvite bassenger i terrasser, og du kan drikke av livsens kilder. Byen er bygget til ære for kjærlighetsgudinnen Afrodite. Derfra gikk turen til Kusadasi, og vi besøkte Efesus med Jomfru Marias og apostelen Johannes graver m.m.

Turen hjem gikk om Kusadasi- Izmir og Istanbul.

USA 1989

Seattle

Der borte startet turen i Seattle hvor vi besøkte fjerne slektninger av Sigrun, Margaret og Paal. De bodde utenfor byen, og vi ble tatt på turer til flotte nasjonalparker og opp i fjellene til Fore Montrene. Vi fikk se byen Seattle både fra sjøen og fra landsiden. Byen og Staten Washington er verdt et langt besøk, men vi var der bare en uke. Det sterkeste inntrykket vi sitter igjen med er den store gjestfriheten vi ble møtt med. Vi ble introdusert for vertskapets mange venner og var invitert til mange selskaper, og tatt med på turer. Samholdet mellom de amerikanske vennene var imponerende, og de stilte opp for hverandre.

Hawaii

Honolulu

Fra Seattle reiste vi til Honolulu via San Francisco. Der ble vi møtt på flyplassen av venner til Margaret og Paal. Det var to damer som flyttet sammen og lot oss få bo i den enes leilighet. De tok oss med på byen og fortalte om livet der. Vi stoppet tre dager i Honolulu og reiste rundt på seining-turer og fikk bl.a. se Paal Harbor og USS Arizona Memorial hvor der også var mange norske og skandinaviske navn på minneplaten for falne etter andre verdenskrig.

Kauai

Fra Honolulu dro vi med fly over til øya Kauai hvor vi også ble tatt hånd om av venner til Margaret og Paal. Større gjestfrihet og omsorg end det vi ble møtt med blant vennene til Margaret og Paal har vi ikke opplevd verken før eller siden, og vi skylder dem stor takk. Øya Kauai er den nordligste av Hawaii øyene. Befolkningen der kaller den for perlen blant øyene, og slik opplevde også vi den. Vi leide bil og fikk med oss det meste, I tillegg kom våre venner fra Seattle dit mens vi var der, og vi ble introdusert til alle deres venner. Vi var med på snorkling og golf og var sterkt imponert av øyas skjønnhet.

San Francisco

Fra Honolulu fløy vi tilbake til San Francisco hvor vi stoppet noen dager og ble litt kjent merd byen. Vi var svært begeistret for det vi så, og vi vandret mye rundt. Turen med kabeltrikken var spesiell, fordi mange av oss måtte ut og hjelpe den i gang. Ellers kjøpte vi vårt første film- apparat der, uten at det ble noen suksess.

New York

New York var siste stopp på turen hjem. Vi kom dit på en fredag og trøblet litt før vi kom inn på hotellet rommet vi hadde kjøpt på forhånd. Det ble sagt at innbyggertallet fordoblet seg på Manhattan hver helg, og at turisme var den overlegent største næringsvei der. Vi tok guidede turer og vandret mye om på egenhånd. Musikalen CATs som vi så på Broadway var en stor opplevelse.

Svalbard 1990

Longyearbyen

Svalbard er ikke et egent land, men såpas spesielt at vi tar det med her. I januar 1990 var det 25 år siden vi ble gift i kirken Longyearbyen og vi reiste opp for å feire begivenheten. Det ble stor ståhei, og Spitsbergen Travel A/S og Store Norske Spitsbergen Kulkompani stilte opp for oss på alle måter. Vi ble innlosjert på suite på Funken, fikk omvisning i gruve 7 og fikk se de fleste forandringene som hadde blitt til på de nesten tjuefem årene som hadde gått siden vi var her sist. Longyearbyen Røde Kors Hjelpekorps tok oss med til oppvarmet hytte i Hiorthavn og vi besøkte selvsagt sykehuset og kirken. Våre to barn, Siri og Rune sørget for en stor overraskelse med at de hadde bestilt og betalt festmiddag for oss på "Huset"

Etter Svalbard ble det stor ståhei med deltakelse i et TV- program og oppslag i ukebladet NÅ.

Rundreise i Thailand 1991

Bangkok

Vi startet på Windsor Hotell i Bangkok og etter omvisning på byen spiste vi på det sa var verdens største uterestaurant. Kelnerne gikk på rulleskøyter mellom bordene. Vi dro til Pattaya, og på tilbaketuren bodde vi på et hotell i en blomsterpark som hette Rose Garden. Derfra dro vi til River Kwai hvor vi gikk om bord i en flåte på Kwai floden som førte oss til Village Hotell. Det var en stor opplevelse å se den berømte broen fra filmen River Kwai

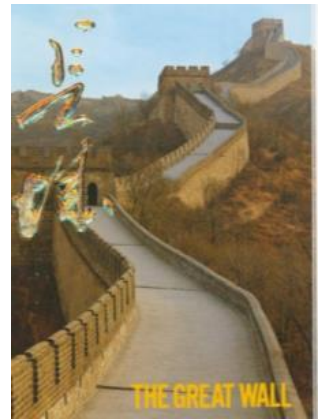
Derfra dro vi til Hua Hin hvor vi bodde i noen dager før det bar hjem via Bangkok

Kina 1992

Beijing

Hovedstaten er formidabel og kan ta pusten fra den mest kresne turist. Keiserpallasset, Den kinesiske mur, Den Himmelske freds plass, Palace Museum, Yonghegong og ufattelig mye annet gjorde inntrykk, Vi bodde på Tianlun Dynasti Hotell, og bare det var verdt et besøk. Utenom templer og museer besøkte vi flere parker og slott i utkanten av byen, men vandring på Den kinesiske mu er kanskje det som sitter best. Vi spiste Peking and og annet kinesisk mat med pinner som også var en opplevelse. Besøket i Den forbudte by, Himmelsens tempel, silkeforetningen Yuan Long og Sommer Palasset kan og anbefales.

Xian

Xian er historisk keiserby, og derved en gammel hovedstad. I en periode på mer enn 1100 år var den hovedstad for 11 keiserdynastier som Zhou, Qin, Han, Sui, Tang og andre.

I Han dynasti, var allerede Xian en viktig internasjonal handelsby mellom Kina og andre land. Byen var utgangspunkt for den kjente Silkeveien. Nå er byen senter for økonomi, handel og kultur i den nordvestre del av Kina. Nå er den også en viktig turistby.

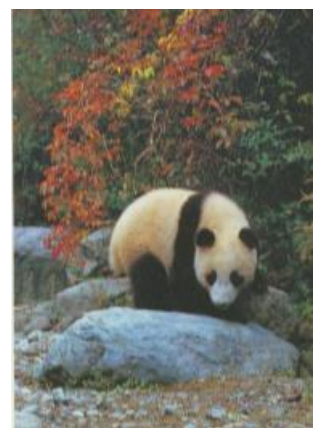
Vi besøkte et utall av gravsteder med utstillinger og museer samt den verdensberømte Terrakottahæren med omtrent 400 figurer som keiser Qin fikk utformet for å beskytte sin fremtidige grav, men hæren var nok litt for liten, fordi graven er utgravd for lenge siden.

Her bodde vi på Bell Tower Hotel som rager med sitt tårn på 14 etasjer. Hoteller hadde show som viste danser fra bl.a. Tang og Qui Dynastiene. Vi var også på atelier som viste moderne kinesisk malerkunst og meget avansert broderi- og vevekunst.

Chengdu

Vi skulle reise med fly fra Xian til Chengdu, men flyet var innstilt og vi måtte reise med natt-tog. Dette var et vanlig persontog som ikke var beregnet på turister, og komforten dårlig. Vi lå i åpne treetasjes kupeer med puter som var fylt med sand, og som ikke hadde vært vasket på en stund. Noen sammenliknet det med troppetransport under første verdenskrig.

Chengdu er også en gammel keiserby, og den har mye å by på av kunst og kultur, men det som imponerte oss mest var dyreparken med pandabjørnene. Parkene var vakkert bygd opp, og her drev elder kinesere med en type dans som lignet på skyggeboksing. Vår gaid sa at det var bambus ned kvadratiske stammer, men vi fant ingen. Fra Chengdu dro vi med fly til Tibet og tilbake til Chengdu.

Shanghai

Vi fløy fra Chengdu til Shanghai hvor vi bodde på Peace Hotel. Da vi kom til byen feiret kineseren sin nasjonaldag, og alle gater var helt uframkommelig med bil. Vi måtte derfor bære koffertene rundt 2 km før vi nådde hotellet.

Shanghai er kinas største industriby, og landets kommersielle hovedstat. Byen var grunnlagt under Song dynastiet rundt år 960. Det er mange historiske plasser og mange tempel i og rundt byen. Vi besøkte Yuyuan Garden, Jade Buddha Tempel og Longhua Tempel. Byen er et kulturelt senter.

Tibet 1992

Lhasa by

Flyturen er en opplevelse i seg sjøl med majestetiske fjellkjeder på rekke og rad. Byen Lhasa ligger på rundt 4000 meter, og det merketes godt at lufttrykket var lavt. Flyplassen Gonggar ligger ca. 7 mil fra Lhasa by, og på vei inn med bussen fikk vi noenlunde vendt oss til høyden. Vi fikk se flere helgenstatuser og besøkte bondegårder der bonden var uhyre stolt av sin nye tohjulstraktor. Resten av gårdsdriften var lite teknisk, og det meste gikk med muskelkraft.

Kinesisk militære satte imidlertid sitt preg på området. Det var utplassert soldater på alle hushjørner. Ellers var det oransjekledde munkes over alt, og hele befolkningen ga inntrykk av å tilbe, og ofre det lille de hadde til en eller annen helgen.

Vi bodde på et moderne turisthotell som het Holiday Inn, Lhasa. Dette var et meget bekvemt hotell, med vestlig mat, som var en kjærkommen overgang fra spisepinne - maten i Kina. Jeg ble imidlertid slått ut av matforgiftning og lå til sengs i to dager, Men det ble besøk på Jokhang-templet og en rekke andre tempel. Man fikk inntrykk av at tempelbygg ingen hadde tatt det meste av investeringene.

Sigrun og de fleste andre besøkte Yamdroksjøen og fikk tur med jakhudsbåt etter å ha krysset Kamba La – Passet som ligger på ca. 5000 m, mens jeg og andre lå med mageproblemer på hotellet.

Sverige 1993

Övertorneå

Storfamilien med røtter fra Seternes, Ringvassøy og Övertorneå, samt slekt og venner var invitert i bryllup til Övertorneå i Nord- Sverige. Det var Gro, Irene og Georgs eldste datter som hadde funnet seg en svenske. Det kom mange av slektningene fra store deler av Norge, og selvfølgelig mange svensker og finlendere ettersom stedet ligger tett inn på finskegrensen.

Dette var på en måte å slutte ringen i slektsmessig forstand. Brudens tipp -tippoldemor, oldemor til Amanda på Seternes, Anna Brita Pebersdatter Bjørnefot, som var født i 1816, kom fra Övertorneå.

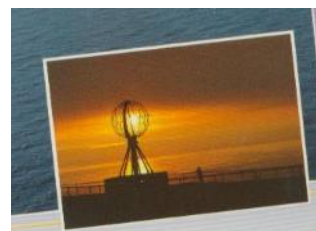

Sigrun og jeg dro, sammen med noen andre, med kurs for Nordkapp via Kautokeino, Karasjok, Porsanger og Honningsvåg. Nordkapp lå godt innhyllet i tåke, men vi fikk se på de nærmeste omgivelsene. Turen videre gikk om Hammerfest og Alta, med stopp hos tante Matilde i Kvænangsbotten.

Etter det årlige besøket på Seternes gikk turen til Lofoten via Henningsvær, Reine og Smeden i Sund til Å.

Turen gikk selvsagt med bil, og vi fikk med oss den ytre kyststrekning fra Bodø til Bergen

Japan 1994

Tokyo

Tokyo var første stopp på en rundreise til Australia, New Zealand og Hong Kong.

Byen er full av kontraster, og en finner keiserpalasser side om side med moderne høyhus. Fra flyplassen, Narita Airport, som er kjempestor med flere avdelinger, reiste vi med lyntog inn til hovedstaden. Jernbanestasjonen var enorm, i mange etasjer, men vi kom til slutt ut i dagslys.

Byen har mange parker og grønne lommer, men en blir minnet om at det er stor bilproduksjon i landet, for gatene er stappfulle av biler.

Australia 1994

Queensland, Cairns

Cairns er en tropisk by på nordøstre siden av Australia. Byen ligger i vakre omgivelser, og har mange severdigheter. Vi tok en tur med Cairns-Kuranda Railway, som er en spektakulær jernbane bygd 1882-1891. Den stopper ved Barron Falls, i typiske regnskogsområder og selvfølgelig ved suvenirbutikker og restauranter. Besøk i regnskogen og turer med seising - båter på ganske store elver er med i pakken. En tur til "Great Barrier" må en og få med. Store katamaraner tar deg til sjøs i smult farvann, og plutselig stopper båten opp og fortøyer på faste plasser, Du kan bade innenfor sikre nett, og se haier og annen fisk gjennom glassvindu innenfra.

Byen har mange folkeslag, spesielt innvandrere fra Asia og Kina, men og Australias urinnvånere er godt representert. Ikke alle har mestret møte med nykommerne og The Aborigin al var godt representert med drikkevarer i byens parker på kvelds- og nattestid.

Alice Springs

Byen ligger midt inne i flatlandet, og vi kom dit med fly fra Cairns. Området er så flatt at det er vanskelig å få et inntrykk av hvor stor byen er, men den virket beskjeden. Vårt hotell var Alice Springs Pacific som hadde en bra restaurant. Der feiret jeg min 60-års dag, og Sigrun skulle spandere fin middag. Da hun ba om regningen, var den allerede betalt av Siri og Rune fra Norge.

Ayers Rock

Vi dro med buss fra Alice Springs og fikk se innenlands jordbruk på nært hold. Etter vår målestokk var området karrig og hadde et ørkenaktig preg. Ayers Rock er ikke en by. Men et turistanlegg som ligger der på grunn av et av urbefolkningens hellige fjell, Uluru, eller Ayers Rock som innvandrerne har kalt det. Fjellet er ca 200 m høyt, og en må følge spesielle stier for ikke å trakke unødig på aboriginenes hellige fjell.

Melbourne

Byen er ren og trivelig, og det er mye blomster over alt. Vi likte oss godt med havna der det er lagt til rette med fine veier. The Melbourne Maritime Museum er verdt et besøk. Særlig interessant er seilskuten "Polly Woodside" som ligger ved museet og hvor mange trivelige karer hadde jobb med å holde henne i stand. Vi besøkte også andre museum, og et av dem hadde et hus som var flyttet fra England og som hadde vært James Cooks barndomshjem.

Rundt byen var det flere dyreparker, og vi fikk hilse på kenguru, mange forskjellige bjørner, struts slanger og fugler m.m.

Sovereign Hill er verdt et besøk. Det er en gammel gullgraver- by som er rehabilitert slik den var på sitt beste. Her er smeder, bakere og mange slags håndverkere i full aktivitet, og vi kunne gå på barer og restauranter på gullgravervis, men vi så lite gull. Vi besøkte og et fantastisk gartneri med et vel av kjente og ukjente blomster.

Sydney

Byen har alt i tillegg til operahus og et mektig aquarium. Flotte gater, vakre promenader og mange fine badestrender som Bondi Beach som den fornemste. Den beste måten å se byen på er uten tvil et Harbour Cruise slik dem reklamere med i alle turistkiosker. Vi tok turen og fikk se en vakker by og mange forskjellige båter på havnen. Operahuset er vakkert også fra landsiden, men fra sjøsiden virke det imponerende, Vi hadde bestilt en konsert der, men måtte nøye oss med en musikal som var mindre imponerende.

Det var trivelig bare å gå i byen og på strandpromenadene eller sitte i parkene å se på folk eller spise sin medbrakte mat. Sydney var vår siste stopp etter New Zealand før Hong Kong.

New Zealand 1994

Christchurch

Byen ligger på den sydligste av hovedøyene og var i sin tid utgangspunkt for flere Sydpolsekspedisjoner. Roald Amundsen, Scott og andre var her, Byen er vakker med flotte parker og meget velstelte bygninger. Rundt byen er det store snauefarmer. Og flere steder er det hjortefarmer.

Bak byen tårner snøkledd fjell, og den har flotte badestrender, men de så ikke forlokkende ut på den tiden vi var der på grunn av temperaturen

Auckland

Auckland på nordøya er vel den mest kjente byen i landet, men det er Wellington som er hovedstaten.

Byen ligger i en ås side, vendt mot sjøen, og med sin kjempemessige båthavn sentralt i byen skjønner en at sjøen har vært viktig. Også her er det vakre parker og spaserveier hvor du møter et vennligsinnnet folk. Det arrangeres utfarter i alle retninger, og de har mye å vise fram.

Vi tok turen med en tidligere norsk katamaran ut til Great Barrier Island, og kjørte med buss fra Port Fitzroy til Tryphena og båten derfra tilbake til Auckland. Bussturen varte et par timer. Sjåføren var gaid og han fikk mye ut av turen selv om det ikke var så mye vi så. Tryphena Harbour er samlingssted for jordomseilerne, og vi så mange flotte båter der. Turen til og fra Auckland tok en par tim er hver vei.

Vi hadde det trivelig på New Zealand, og kan godt tenke oss å feriere mer der.

Kina/Hong Kong 1994

Hong Kong

Den gang var ennå Hong Kong engelsk kronkoloni, og byen har absolutt et europeisk preg. Flyplassen lå midt i byen, og vårt hotell lå like ved, men vi merket intet bråk fra flyplassen for byen var alt annet enn stille. Folk på gaten virket svært opptatt av det de hadde fore, og en måtte være forberedt på bli dytter på, i hvert fall i den travleste tiden. Koselig kan en vel ikke sei at byen er, men den er til de grader effektiv.

Vi besøkte Hong Kong Park, noen basarer og utstillingen, men vi var mest opptatt av å handle avansert filmutstyr som har vært lite brukt siden.

Svalbard 1995

Sommerekspedisjon

Turen var en privat ekspedisjon satt i sene av vår sønn Rune og meg. Deltakerne utgjorde mannskapet på ei tidligere hvalfangerskute, M/S Krusing av Austevoll. Deltakerne var 24 personer fra omtrent hele landet + innleid skipper og stuert. Halvparten av deltakerne var invitert med av vår sønn Rune, og de andre halvdel var venner av Sigrun og Ole Kristian. Hensikten var å seile rundt Svalbard, men vi kom bare til 80 grader nord, fordi Hinlopenstretet ikke var åpent. Vi måtte gjøre vendereis med øya Moffen, men vi var innom Bockfjorden før vi satte kursen sydover.

Turen var på alle måter vellykket hvis vi ser bort fra at vi ikke kom gjennom Hinlopenstretet. Vi fikk se sel og isbjørn og en rekke fugler, men hvalross ble vi snytt for. Krusing var innom de fleste stedene på Vest-Spitsbergen, og vi besøkte selvsagt Svea, Barentsburg, Longyearbyen og Ny Ålesund. På hjemturen besøkte vi den polske forskningsstasjonen i Hornsund.

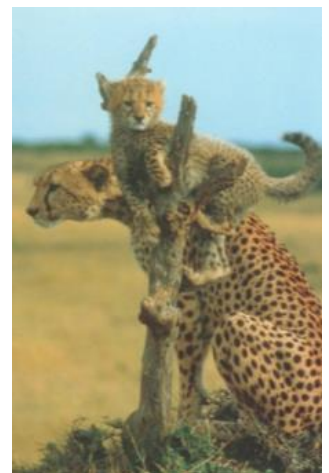
Kenya, Viltsafari 1996

Nairobi

Dette var en 16 dagers tur, halvparten av turen var viltsafari, og resten var badeferie i Mombasa.

Vi ble kjørt rundt med åpne safaribiler på slettelandet utenom opparbeidete veier, og var heldig å få se alle de "4 store" samt et utall av andre ville dyr og fugler. Det er spesielt å se løver, nesehorn, gepard, sjakaler og mye annet på nært hold. Elefanter og sjiraffer brydde seg lite om våre puslete biler, men bøflene skulle en ikke komme for nær.

Vi overnattet i mange forskjellige lodger som var lagt i nær tilknytning til naturen, og det var ikke uvanlig å høre brøl fra løver eller sjakaler om kvelden og natta. Vi besøkte en kasaileir, og så på deres danseoppvisning, og vi var ved elver der det var flodhester, og hvor krokodillene lå og jaktet på sitt bytte.

Mombasa

Her bodde vi på Travelers Beach Hotell som ligger i utkant av byen, helt nede ved badestranden. Hoteller var strengt bevoktet både dag og natt, fordi det var mye kriminalitet i området. Vi ble sterkt advart å gå alene utenom hotellet, men vi merket lite til kriminaliteten der vi bodde. I selve byen måtte vi gå i flokk og følge, men da gikk det bra.

Mombasa Old Town er verdt et besøk, og det er også den gamle festningen, Fort Jesus Mombasa hvor portugiserne ble beleiret i 3 år av arabere og blei sultet ut av festningen. På havnen ble mindre fartøyer losset og lastet omtrent som på Jesu tid, men det ga jo arbeid til folket.

Mexico 1997

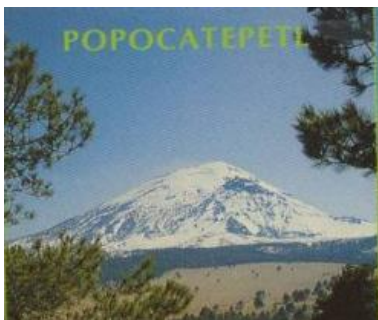
Mexico City

Byen rommer over 20 millioner innbyggere, men den inneholder mye mer enn mennesker. Det var Aztekerne som grunnla byen på fjortenhundretallet. Dessverre undersøkte de ikke grunnforholdene særlig godt, og byen lider av at den synker sakte, men sikkert i det sumpområde den ble anlagt på. Byen hette da Tenochtitlán og besto av sammenhengende øyer, noe som skapte problemer for Conquistadorene da de skulle erobre byen. Store steinkirker og bl.a. teatret synker og slår sprekker.

Vi var rundt på kanaler med vakre gondolbåter og spiste lunsj i et stort parkanlegg. Vi besøkte også basiliken Guadalupe, Mexicos viktigste valfartssted hvor den hellige madonna åpenbart seg for en indianer i 1531. Teotihuacan er et mektig byggverk fra Aztekertiden som blir valfartet av mange turister.

Oaxaca

Vi var på en rundtur rundt Mexico City og bodde bl.a. på et flott parkhotell som hette hotell Hacienda CO Co YoC. Oaxaca var en annen by vi var innom. Her bodde vi på Hotell Victoria. Vi besøkte ruinene etter en oldtidsby, Monte Albán, som ligger i Oaxaca – dalen hvor det i sin tid bodde over 50.000 mennesker. Jeg kan ikke ta med alt vi så, men det de påsto var verdens tykkeste trestamme bør nevnes. Det hadde en omkrets på rundt 58 meter og en diameter på 14,05 for å være nøyaktig.

Vi besøkte også:

Puebla, Cholula, Xochicalco og Cocoyoc.

Det var fantastisk mye og se og lære i alle disse byene som var full av forminner og mange forskjellige håndverksprodukter.

Det vulkanske fjellet Popocatepetl var majestetisk der det ligger med hvit snø på toppen. Fordi fjellet med vulkanen er nokså uberegnelig og svekefullt og har fått navn etter en kvinnelig forræder som veiledet Conquistadorene fram til Aztekerens skatter.

Taxco

I og omkring Taxco ligger de gamle sølvgruvene som ga Conquistadorene en vis trøst i skuffelsen over å finne så lite gull. Her er sølvtradisjonene fortsatt levende. Byen er i sin helhet erklært som nasjonalmonument. Taxco ligger i en trang dal med smale gater i de bratte liene. Her er det så vidt plass til en folkevogn, og dem var det mange av. Sølvvarebutikkene ligger på rekke og rad, og det er skikkelig sølvkunst de kan by på. Sølvsmider fra denne byen har flere ganger vunnet verdensmesterskap.

Det er trivelig å vandre i de trange gatene, og det er slett ikke bare sølv de har å by på. Byen har et vakkert og velutviklet torg, og her finner man det meste av frukt og grønnsaker, og selvfølgelig kylling og levende høns. Den lille byen har en mektig kirke med to tårn, som med stolthet ble vist fram for oss,

Puerto Vallarta

Dette er en vakker Mexicansk småby på stillehavskysten som var ganske ukjent før Elizabeth Tyler og Hungry Bogart spilte inn en film her. Hotellet hette Krystal Vallarta og besto av en rekke bungalower av varierende kvalitet. Stranden var fin, men det var litt for mange kravstore europeiske turister å forholde seg til. Vi fikk deilig og rimelig mat og drikke på små restauranter inne i byen, og det var hyggelig å vandre i gastene og langs sjøen.

Vi deltok på en trivelig utflukt til en ranch som hette El Charro ranch hvor vi bl.a. fikk se mye lokalt håndverk og tepper. Maten var fortreffelig og folket hyggelig. Som avslutning på vår Mexico-reise spiste vi en bedre middag på Bogart's restaurant og Bar.

Cuba 1998

Santa Clara

Turen startet her, dette er Che Guevaras by og det står en kjempemessig statue av han sentralt i sentrum. Vi ble innlosjert i små sjarmerende bungalower med halmtak, og de var riktig koselig innvendig også. I tillegg til statuen av Che var det svære minnesmerker med Castro og andre frihetskjempere. Gammelt krigsutstyr var også utplassert.

Trinidad

Denne byen hadde færre minnesmerker om revolusjonskrigen, og den gjenspeilet et mer vanlig småbyliv. Det var hester med kjerrer i gatene, men vi så også en og annen gammel amerikansk bil. Sukkerrørsproduksjon var en viktig næring, og det meste så ut til å gå manuelt, og enkelte gamle maskiner hadde stoppet og sto ute i åkrene. Det var bygd høye tårn hvor folk tidligere holdt vakt i tilfelle det oppsto brann. Det ble da ringt med svære klokker.

Sancti Spiritus- Moron

Moron er en liten pittoresk landsby hvor det meste av trafikken gikk på sykkel, hest og vogn eller til fots. Vi var på utflukt til innsjøen La Redonda som er et jaktområde samtidig som det er et fuglereservat. Vi var på båttur gjennom tett vegetasjon, og vi så hegrer, pelikaner, samt rovfugler som fløy over området. Etter middag tok vi hestedrosje rundt om i byen. Vi besøkte en liten helseklinikk og en skole, og vi var innom et privat hjem

Santiago de Cuba

Dette er jo sjølvste revolusjonsbyen der Castro gjorde sitt første opprør. Heltestatuer og gammelt krigsmateriell fins det flere steder, men i dag virker byen avslappet. Vi ble fraktet med lastebil til en strand med en fin restaurant som underholdt oss med musikk og cubansk dans. Et besøk på en liten fabrikk som produserte sigarer ble det også, samt besøk på festningen som Castro forsøkte å erobre. Byen og landet ble imidlertid erobret senere, og seierherrene har sørget

for talrike monumenter på sentrale steder i byen

Havanna

Vi fløy med et gammelt russisk vankelmødig fly fra Santiago til Havanna. Byen holder på sin gammelmødige sjarm, og vi traff flikkan" i et fönster, med sigar, og vi var selvsagt innoim Ernest Hemingways museum hvor alle hans hunder er begavet, og hvor båten råtnet i hagen. Selv om Havanna og Cuba er nedslitt er det absolutt verdt et besøk. En kan se mye fattigdom, men den er godt fordelt. Det er sagt at: Cuba er det landet som det er best å være fattig i.

Varadero

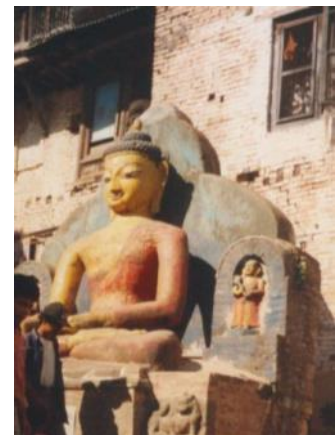
Dette er egentlig ikke noe by, men en langstrakt halvøy som i sin helet er tilrettelagt for turisme. Her ligger turisthotellene på rekke og rad og alt er vakkert dandert for kresne turister. Halvøyen er avstengt for cubanere, unntatt betjening på hotellene. Mange som arbeider her har universitetsutdannelse, men som tjener bedre her enn i offentlige stillinger. Vi bodde i en flott toetasjes bungalow, med badestrand på Atlanterhavssiden. Vi hadde foretrukket å bo i Havanna framfor dette litt sterile turistanlegget. Mens vi var der ble Cuba råket av taifunen El Niño Det merket vi godt, badestrandene ble stengt, og vannet fløt i bungalowene.

India 1999

Delhi

Vi bodde på Taj Palace Hotell, New Delhi som har 421 rom inkludert 40 suite. Hotellet ligg i utkanten av byen, i en frodig park, og har et enormt svømmebasseng. Alt i denne del av byen er flott og prangende, men du skal ikke dra langt før du møtet trange gater, et yrende liv og mye fattigdom, samt hellige kyr. Vi besøkte Jama Moskeen som er et mektig anlegg med flislagte fasader. De som gikk i korte skjørt eller bukser måtte dekke seg til med et utlånt klede for ikke å forarge gudene.

Gandhi-mausoleet var fylt med oransje blomster og et stort område rundt var tilegnet han. Et gammelt tempel med kinesisk fasong var innlagt i programmet, og vi var å så på Indien Ga som er en slags triumfbue. Videre var vi en tur til Red Fort, og vi var å så på Conaught Place. En stor kontrast til dette var sykkel – riotsjoene i Delis trange gater. Utrykk som yrende liv passer godt her, og en må holde godt på pengebøker og fotografiapparater. Ve større butikker og banker var det utplassert bevæpnede vakter.

Nepal 1999

Kathmandu

Byen ligger tett opp under Himalayafjellkjeden og har både indiske og tibetanske trekk. Vi var her på en ca. 10 dagers vandretur etter urgamle ferdsselsveier. Katmandu er hovedstaten, og den er en blanding av indisk og nepalsk kultur. En ser pagoder og tempel og over alt buddhistiske

flagg og tynn plast vaier i vinden. Elven Gandhi renner gjennom byen, og vi fikk se likbrenning på elvebredden, der restene til slutt ble skjøvet på elven.

I gamlebyen i Katmandu er bygningene stort sett bevart. Her så vi vakre pagoder, tempel og paellas. Krishna Mandir og Patan Durbar var to av dem. De fleste av husene hadde vakker dekorasjon utvendig med kunstneriske utskjæringer på vinduslemmer og dører. Jeg tror ikke engang våre kvinnelige turdeltakere fant mye å handle her, men vi ble til stadighet tilbudt varer.

Pokhara og vandringen

Turen gikk med buss fra Katmandu til Pokhara, og bussturen var i seg sjøl en opplevelse. Bussen var stappfull av folk og utstyr, og de som det ikke var plass til inne satt på busstaket.

Vi skulle gå i mer enn en uke på de gamle stiene, overnatte i telt og spise medbrakt mat.

Oppassere og bærere bar imidlertid alt utstyret, så vi hadde bare en liten svipptursekk hver. Det var rundt tjue deltakere som ble oppvartet av rundt sytti bærere, gaidar, (sherpaer) kokker og assistenter. De bar telt, mat, vann, bord og stoler samt alt annet som vi måtte ha funnet nødvendig å dra på. Når vi kom fram til leirplassen var teltene satt opp og maten ferdig. Børen til bærerne var minst

femti kilo. Turen gikk opp og ned med til dels stor stigning og nedturer hver dag. Vi startet turen på 1500 m, gikk ned til 1037 m og på det høyeste var vi på 3300 m.

Hele tiden møtte vi karavaner med hester og esel som fraktet varer til og fra fjerntliggende boplasser. Hestene og eslene bar varene, men følgesvennene sprang barbeint og passet på sin lille karavane. Enkelte av disse karavanene brukte syv dager hver vei, og folk og dyr sov under åpen himmel eller lett plast. Denne del av landet er over hode ikke utbygd med veier, og her fins ingen elektrisitet eller innlagt vann. Enkelte steder så vi plastrør som førte noe vann fram til bebyggelsen.

Turen gikk i svært variert terreng, og på en strekning gikk vi gjennom nokså tett skog av rododendron - trær som var opptil tretti meter høye og som sto i full blomst. Jeg fylte 65 år på turen og sherpaene bakte stor kake og jeg fikk bukett av rododendron. På hjemturen var vi innom en barneskole som fikk en eller annen form for utviklingshjelp.

Spania 1999

Coveto Fuma

Sammen med et vennepar, Ingebjørg og Alf, leide vi huset til Stein og Siri. Vi leide bil og fartet vidt omkring, og vi var på flere turer i terrenget rundt den lille byen. Vi tok en tur med et lokalt somletog som går til alle byene opp langs Costa Blanca – kysten helt opp til Denia. Det ble korte stopp i hver by, men vi fikk sett mye.

Guadalest

Vi var på biltur til denne byen, som var en positiv overraskelse, Museet Museo Casa De Orduna er verdt et besøk, og den lille byen hadde flere koselige restauranter, og små idylliske butikker. På tilbake -turen gjorde vi Alicante, og vi besøkte også Gunvor og Johan i Torrevieja.

Nord-Norge 1999- 2000

Med Hurtigruta på Millennium – tur”

Kari Bremnes sier i et dikt:

*Æ hadde bestandig den drømmen da æ va ei lite pie ved
en diger fjord om å få komme med ei hurtigrute dit æ en
gang skulle.*

Vi hadde vel ikke en slik drøm, i alle fall ikke Sigrun som er oppvokst på innlandet, men vi hadde lyst til å skue vinterkysten fra ei varm og god hurtigrute, og vi fant at Millennium var en fin anledning.

Hurtigruteskipet M/A Richard With er en ypperlig båt, og vi fikk et kort besøk i de fleste av kystbyene langs kysten. I Tromsø kom mange av familien ombord for å starte nyttårsfeiringen sammen med oss. Johan og Roald holdt taler og dette ble en hyggelig markering.

Hurtigruten laget en skikkelig Millenniums -middag for oss og den lå stille i Tromsø et døgn. Dagen etter fikk vi hilse på slektninger på Skjervøy før vi for alvor satte kursen mot nordøst. Vi fikk ruskevær på Finnmarkskysten, og noen anløp måtte sløyfes, men vi sto han av og kom i god form til Kirkenes, derfra gikk det med fly tilbake til Bergen.

Spania, Kanariøyene 2000

Playa del Inglés`

Georgs 60- års dag og Sigmund, 64 – års dag samt ønske om litt ferie var tre gode argumenter for å ta turen nedover. Det var flere av slekten som var kommet ned. I tillegg var det mange bekjente som ferierte der på den tiden. Noen av oss bodde på hotell Jardin del Sol, som ligger midt i byen. Det ble flere turer på de kilometerlange sandstrendene, og vi besøkte Ingrid og Ivar som var der fast om vinteren. Ivar tok oss med på fjelltur. Og vi gikk «Besseggen» som ligger like over bebyggelsen i Paento Rico. Det ble bading i sjøen og besøk hos hverandre.

Faraoenes Egypt 2001

Rundreise med Nilen cruise

Luxor, Aswan, Abu Simbel og Hurghada.

Besøk på Carnac Templet sto først på programmet, deretter besøkte vi alle tempelruiner i tur og orden, og vi fikk forklart hvordan de var bygd opp og hvilken funksjon de hadde og til hvilken tid. Gravkamrene i Kongens - og Dronningenes Dal var ikke mindre imponerende. Vi besøkte også Hatsheptsuts dødsstempel og restene etter Amenhotep III's dødsstempel. Vi lærte om faraoens papyrusarbeid og vi så bl.a. på det vakre Luxortemplet.

Fra Luxor dro vi med et behagelig cruise-fartøy oppetter Nilen til Kom Ombo og så på dobbelttemplet som var tilegnet guden Horus og krokodilleguden Sobek. Derfra fortsatte seilasen opp til Aswan. Vi fløy 46 mil inn til Abu Simbel templet som ble flyttet høyere opp i terrenget da de demmet opp Aswandammen. En seiltur på Nilen var og lagt inn, og vi fikk ri på kameler.

Etter alle disse kulturopplevelsene var vi en uke i feriebyen Hurghada, Hotell Sofitel var utmerket, men rundt hotellet var det bare lagt opp til europeiske turister. Det ble imidlertid en fin tur i båt med glassbunn slik at vi fikk se flott vegetasjon og vakre fisker. Det ble og en god del snorkling hvor vi også mange fine fisker.

Den Transibirske Jernbane 2001

Tog fra Bergen til Beijing

Vi reiste med tog fra Bergen via Oslo til Stockholm, derfra med ferge til Helsingfors og videre med tog til Moskva. Derfra med Mongoliaekspresen til Irkutsk, Ulan Ude og inn i Mongolia til Ulaan Baatar og videre til Beijing.

Helsinki

Oslo og Stockholm får ingen presentasjon, men vi hadde noen timer i Helsinki, og det var trivelig å se seg rundt der. En av byens mest monumentale plasser er Stortorget. Midt på torget står statuen av Alexander II; på nordsiden ligger Storkyrkan med sin store kuppel og mektige trapp. Vi besøkte en underjordisk konsertsal, og Sibelius-parken., med sin kjempestore skulptur som forestiller orgelpiper. I Søndre havnen ligger Presidentpalasset. Søndra Esplanagaten går vestover til Svenska Teateren.

Moskva

Vi var på flere guidede turer i Moskva, og var da innom mange av de mest berømte plassene. Kreml, og selvsagt St.Vasils Cathedral sto på programmet, og noen av oss tok en tur på floden, og dristet oss til å ta Metroen tilbake selv om all informasjon er på russisk. Lenin fikk også besøk i sitt mausoleum. Vi bodde på Hotell Inturist med internasjonal oppvartning. Det var omtrent ti år siden Sigrun og meg var i Moskva, og vi merket en forandring til det bedre, men det var til gjengjeld blitt flere berusete personer og tiggere i parkene.

Mongolekspressen M -7

Å reise med verdens lengste jernbane gjennom to verdensdeler, møte forskjellige kulturer og få noen glimt inn i andre folkeslags levesett og væremåte, kan trykt karakteriseres som en eventyrreise. Du bor godt i din egen kupe, det er en egen restaurant vogn med hele veien, og du får rikelig anledning til å følge med på det som skjer på utsiden og inne i vognen. Sibir var atskillig mer variabel enn det jeg hadde forestilt med tidligere. Vi kjørte gjennom lauvskog, flotte marker med forskjellige korssorter og sprett bebyggelse utenom byene. Vår reise gikk i september og vi fikk se veldig flotte høstfarger både på trærne og på markene.

Det går tre forskjellige tog på den Transibirske jernbanen. I tillegg til Mongolekspressen, som stopper i Mongolia, går et russisk tog til Vladivostok og et kinesisk til Beijing. Vårt tog var fylt opp av handelsmenn som forsøkte å selge varer de hadde kjøpt i Moskva, til frammøtte langs ruten. Dette var underholdning for oss.

Bajkalsjøen er verdens dypeste innsjø. Største dyp er 1.620 m, lengden er 632 km, og største bredde er 79 km. Den inneholder faktisk 1/5 av jordens samlede mengde ferskvann. Da den første jernbanen ble bygd la de skinner på isen om vinteren for å komme hurtig fram. Om sommeren fraktet de tågene med ferger. Nå går togene på sydsiden av sjøen. Fra Bajkalsjøen svingte vi mot syd inn i Mongolia.

Mongolia 2001

Ulaan Baatar

Vi kom inn på hotellet den 11. september 2001, akkurat samtidig med angrepet på tvillings -tårene på Manhattan. Byen er en underlig blanding mellom en by og en teltleir, spredt ut over steppene helt nord til det hellige fjellet Bogd Khan. Vår mongolske gaid tok oss med på en omvisning i byen. Det var ingen storslått hovedstad, men den så ut til å ha det meste. Gaiden anbefale Telenor- aksjer på børsen.

På programmet var og en tur til Terelj Nasjonalpark som ligger ca. 12 mil utenfor byen. Her overnattet vi 2 netter i en teltleir. Leiren lå bortgjemt i en dal omringet av de vakre Gorhit-fjellene. Vi bodde i såkalte ger, som er et avansert telt. Her er stillheten total, Området er fascinerende og veksler mellom steppelandskap, fjellrygger med klippeformasjoner, lerce –og bjørkeskog. Om sommeren er det mange

gjeterfamilier som bor rundt om i terrenget sammen med buskapen. De holder geiter, sauer, jakokser, hester, og iblant kameler.

Vi var på flere turer rundt om i terrenget, og vi så store flokker med hester som beitet. I teltområdet hadde vi leirbål, og om kvelden kunne vi høre ulv som signaliserte til hverandre på begge sider av leiren. Vi ble tilbudt å ride på hester som leiren disponerte. Mange av de unge prøvde seg, men Sigrun og meg sto over. Store deler av lerkeskogen hadde vært i brann etter lynnedslag, og terrenget var gjennomhullet av jordrotter. Vi besøkte også Gandan - Klostret som var det eneste som fungerte gjennom kommunistperioden.

Etter en siste natt i Ulaan Baatar dro vi tidlig på morgningen med et kinesisk tog mot Beijing. Standarden på dette toget var merkbart bedre enn på Mongolekspressen, men vi saknet vår russiske vertinne i spisevognen. Vi dro langs kanten av Gobiørkenen, og på den ene siden av toglinjen var det bare ørken, mens vi på den andre siden så sprette dyrkningsfelt. Lenger framme mot Beijing så vi bl.a. store åkrer med solsikkeplanter.

Kina 2001

Beijing

Her blei vi innlosjert på Jinguo Hotell Beijing, og det var en stor forskjell fra teltene i Mongolia. I Beijing fikk vi full gaid- pakke med omvisning på mange av de viktigste stedene. Besøk i Den forbudte by og vandring på den kinesiske mur var for mange de store høydepunktene. Vi besøkte også The Summer Palace med alt den har å by på. Det mest spesielle var likevel kinesernes første krigsskip som var bygd av marmor og sto støtt på bunden av sjøen. Vi fikk mye tid på egen hånd, og vi spiste på rimelige restauranter som lå et stykke fra hovedveien.

Grønland 2002

Nasarsuaq

Nasarsuaq er innfallsporten til Sydgrønland. Hit kom vi med fly fra København. Det er mange vandreruter rundt stedet, og der er ikke lange veien til innlandsisen. Fra Nasarsuaq er det bare en halv time med båt til Qassiarsuk, eller Brattalid der Eirik Raude bosatte seg i 982, og derved grunnla den norrøne kulturen på Grønland. I Qassiarsuk er det oppført en rekonstruksjon av en kirke og langgård fra nordboertiden. Området er ideelt til turgåing, fisketurer, eller et besøk på en sauefarm. En vakker rød malt skøyte tok oss over til Brattalid.

Narsaq

Vi tok rutebåten og overnattet der på et ungdomsherberge. Bortsett fra at herberget var godt innrøkt av skoleungdom hadde vi det fint, og vi besøkte mange lokale håndverkere og kunstnere. Produkter av selskinn, leire og bein var vel det mest framtreende, men de hadde flotte produkter av slipte stein i mange fasonger og størrelser.

Qassimiut, Arsuk, Paamiut, (Fredrikshåb) Qeqersuataat

Fra Narsaq fortsatte turen nordover med rutebåt på vestsiden av Grønland. Båten kan sammenliknes med hurtigruten på Norskekysten, og den har bare grønlandsk besetning. Den var innom en rekke småplasser, tok om bord passasjerer og satte på land andre. Ellers fraktet den dagligvarer, og mange typer fisk.

Grønlanderne bodde i små hus som var plassert ganske nær hverandre, og de hadde mange forskjellige farger. Po sommeren var det ganske stille her, men det ble sagt at det var stor aktivitet når fisket pågikk.

Nuuk

Vi reiste sammen med et vennepar som hette Berit og Olav. Berit hadde en bror som var flyger, og som bodde sammen med sin kone fast i Nuuk. Vi bodde på et flott hotell midt i byen, og ble vist rundt av de to fastboende. Nuuk er en liten by etter vår målestokk, men det er en koselig by med mange aktiviteter. Vi kunne sitte i parken å se kjempehval boltret seg i sildestimene utenfor, og på det høyeste punktet sto en stor statue av presten Hans Egede.

Ellers så vi grønlandere i flotte bunader på vei til bryllup, eller de bare skulle til kirke på søndag. Vi så rekonstruksjoner av bygninger fra norrøn tid og vi var på kaffemikk hos en grønlandsk familie. Kaffemikk er en form for kafebesøk der alkohol er vel så viktig som kaffen. Vi så noe av det beryktede alkoholforbruket som grønlanderne er så kjent for i Norge, men det ble sagt at det nå skjedde hovedsakelig når folk hadde fått lønning en gang i måneden. Dette var heller ikke et ukjent begrep i Norden for ikke mange år siden.

Maniitsoq, Kangaamiut, Sisimiut, Kagaatiao, Aasiaat, Qasiginnguit.

Dette var alle småsteder som båten var innom for å ta på og av passasjerer og varer. Etter Kangaamiut gikk vi inn den lange Kangerlussuaq (Søndre Strømfjord) for å sette på land og ta om bord passasjerer fra hovedflyplassen som ligger her. Turen tok et døgn fra vi gikk inn til vi var ute. Og det var ganske kjedelig landskap med bratte fjell på begge sider. Sisimiut er for esten et unntak fra det gjengse. Her var det flere hus og større aktivitet. Båten lå litt lengre her, og vi fikk se oss om på stedet. På Grønland er det ikke biler, unntatt noen få i Nuuk. Om vinteren bruker jegerne hundespann, og det blir sagt at det er dobbelt så mange hunder som det er mennesker på Grønland.

Ilulissat

Siste stopp med båten var Ilulissat, her bodde vi en uke. Vi var i midnattssolens land, og det var fantastisk å se solen blinke i kjempestore isfjell som fløt att og fram på fjorden. Vi var på mange turer rundt om byen. Terrengnet var fint å gå i, men det kunne være plagsomt med små fluer som ikke var beskjedne. Ilulissat var polarforskeren Knud Rasmussens hjemsted og her var et stort museum tilegnet han. Vi så verdensmesterskap i kajakkpadling og akrobatikk. Stedet hadde internasjonal turistinformasjon med dertil tilhørende kafé og suvenir- butikk. Her reklamerte de med vann som var ti-tusen år gammelt, hentet fra isfjell. Stedet hadde to fine hoteller med flotte restauranter. Det ene hette Hotel Hvide Falk hvor vi bl.a. spiste surret reinsdyr og sel med en masse tilbehør hvor prisen var under DK. 200,- Den andre var Hotel Arctic som lå ut mot sjøen, og hvor vi fikk mange typer kjøtt grillet av kokkene. Jeg spiste bl.a. isbjørnkjøtt og moskus, det var godt, men jeg kan ikke beskrive smaken. Hjem reiste vi med fly fra Ilulissat til Sønder Storfjord og videre til København.

Reiser i Vesterled 2003

Smyril Line

Shetland 2003

Turen gikk med Norrøna fra Bergen til Shetland, Færøyene og Island. Med på turen var Sigruns søster Maria og hennes mann Sigvard. På Shetland stoppet båten bare noen timer i Leirvik på turen opp og ned til Island. I motsetning til de andre øyene har denne øya et typisk engelsk preg. Bygningen var for det meste gråe mursteins bygninger, men et og annet fargelagt og hvit hus så vi jo.

Færøyene 2003

Torshavn

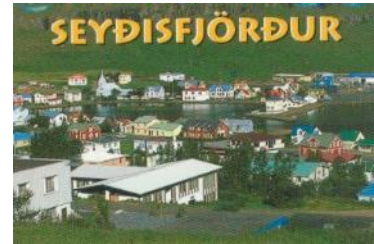
Vi stoppet en par dager i Torshavn, leide bil og så det meste av øyriker. Færøyene er trivelig på mange måter og en fikk en slags hjemmefølelse av å farte rundt der. Vi var på omvisninger i Nordens Hus, så på maleriutstillinger og var på museum. Rundt om på øyene er det en rekke gårder som de kaller for Kongsgårder. Jeg går ut fra at de i dag er eid av staten, men at de er drevet av privatpersoner. Det gamle tinghuset ved havnen i Torshavn er interessant og vel verdt et besøk.

Island 2003

Seydisfjörður

Båten lå i noen timer under land, og vi fikk spasere litt i den lille byen, eller tettstedet. Det så ut til at det var fergen som var hovednæringen der, men det var et noe mindre fiskebruk. Stedet hadde to kafeer og en trivelig kirke. Stedet er utgangspunkt for alle som vil feriere med bil på Island. Vi fikk opplyst at en bør ha minst en uke hvis en vil kjøre rundt og se hele øya.

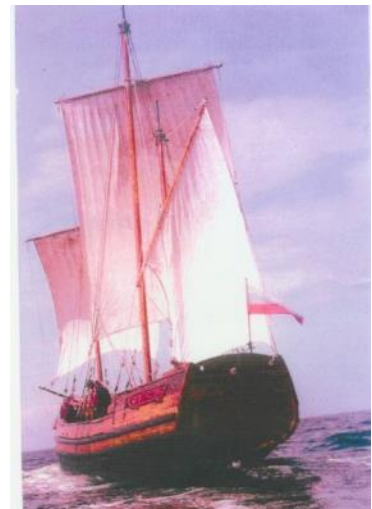

Russland 2003

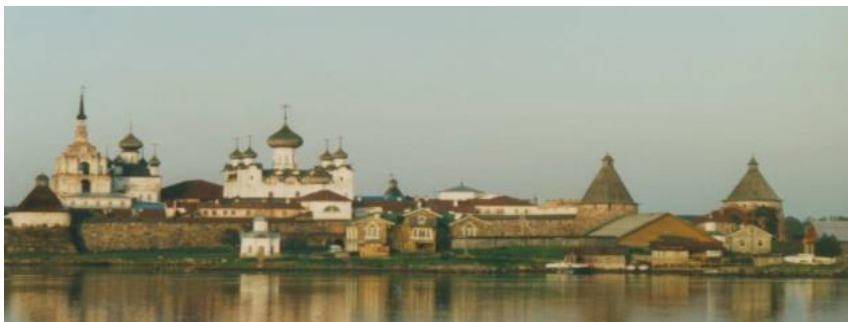
Tur til Kvitsjøen og Solovetsky

Dette var en privat opplagt tur med slekt og venner. Vi var tolv deltakere samt den russiske tolken Olga Timosjenko fra Arkhangelsk.

Turen startet i Kirkenes med leid bil fra Murmansk, og nattog derfra til Belomorsk, hvor seilskuten St. Nicolas med tre manns besetning ventet på oss. Etter en del vidervedigheter med å veksle penger på svartebørsen for så å ha visse problemer med å handle mat, kom vi oss endelig av gåre med kurs for Solovetsky. Været var fint, og seilassen over gikk uten problemer. Det var trangt om plassen om bord, men da Eirik godtok å ligge i samme lugar som Olga ble det en løsning på også det.

Solovetsky

Øygruppen Solovetsky i Kvitsjøen er uten tvil det mest interessante reisemål i Nord- Vest Russland. Her fins en unik samling av kirker, festningsverk og labyrinter som er satt på UNESCO s liste over de viktigste bevaringsverdige kulturminner i hele verden.

Klostret og øya er utpekt som den største attraksjonen av høy internasjonal standard i regionen. Klostret ble påbegynt i 1436 og hadde sin storhetstid på midten av 1700- tallet. I tillegg til å være et religiøst senter var øya en uinntakelig festning i sine velmaktsdager. Saltproduksjon var en viktig faktor i øyas økonomi, og under Pomorhandelen med Norge var skutene her og lastet salt før de dro til Norge. Under kommunisttiden ble hele øya brukt som fangeleir, og fangene ble utsatt for systematiske grusomheter og utryddelse.

Deltakerne på ST. Nicolas fikk se det meste av museet, og det ble arrangert turer med robåter på kanalene og

besøk i en botanisk hage. Videre var vi på seiltur med St. Nicolas til Herøya, men der fikk vi ikke gå i land. Amzer er en annen øy som hører til øygruppen, men heller ikke her fikk vi besøke klostret. Vi gikk imidlertid i land, men diverse filnavigeringer gjorde at vi måtte snu før vi var framme med klostret.

Bekvemmelighetene om bord i St Nicolas var ikke de aller beste. Men vi sto han av som det heter, og sov og spiste frokost om bord. Middagene spiste vi på restauranter i land, og vi fikk god og billig mat. Noen av oss tok russisk badstue, og der fikk vi svettet bort skitten. Båten var heller ikke rustet for dårlig vær, og når det regnet, eller når mannskapet spylte dekket ble det fuktig i køyene.

Båten satte oss på land i byen Kem, og vi reiste tilbake samme vei som vi kom.

Antarctica cruise to South Georgia and Falkland Island

MS Nord-Norge 2005

Buenos Aires

Turen startet og stoppet formelt i Buenos Aires fordi deltakerne kom fra store deler av verden. Vi ble innlosjert på hotell Inter Continental, og det var et godt utgangspunkt for å se byen. Først ble vi gaidet rundt, og da fikk vi opplysninger om historie, folketall og de viktigste milepælene byen hadde gjennomlevd. Etter det var vi fri til å gjøre hva vi ville.

Vi måtte jo oppleve skikkelig argentinsk tango, besøke de viktigste palassene og se på Mai-plassen der bestemødrene demonstrerer. Hele havnen var rustet opp og vakre museumsfartøy lå fortøyd langs de brosteinslagte kanalene. I den nederste del av gatene mot havne kunne prisene være halvdelen av hva de kostet oppe i turiststrøkene.

Ushuaia

Ushuaia på sydkysten av Ildlandet Tierra del Fuego er verdens sydligste by. Den ligger i et naturskjønt område med høye fjell tett inn på byen. Vi var på en sightseeingtur i og utenfor byen, og vi hadde lunsj på en trivelig restaurant oppe i høyden. Dette er en by som bærer preg av at den har vokst etter akutte behov, og hårfasonger og arkitektur varierer sterkt. Også fargene varierer, men alt i alt er det en koselig by. Jeg er derfor ikke enige med de som hevder at byen ikke har sjarm. Vi så ingen ting til de tidligere innbyggerne på Ildlandet, fordi de aller fleste har bukket under.

Cape Horn 2005, Chile

Fra Ushuaía satte vi kurs mot Antarctica Peninsula, men først skulle vi innom Cape Horn. Planen var at vi skulle gå i land på Hornet, men det blåste opp til storm så det var det bare å glemme. Vi var imidlertid ganske nær, og vi fikk sertifikat som bevitner at vi er ekte Cape Horner. Turen over Dark Passage, der Atlanterhavet og Stillehavet møtes, gikk fint selv om det var ruskevær. Vi var ikke sjøsjuke, og det var ganske mange som møtte opp til måltidene. Om bord i Nord-Norge var det spesialister av mange slag som holdt foredrag om kveldene hvis det ikke var andre program. Foredragene gikk på tysk eller engelsk, men et og annet gikk på norsk, av tre hundre passasjerer var det bare 24 norske. Det ble holdt foredrag om is, (klima) fugler, hval, Det ble snakket om forskning og om polarekspedisjonene og dens ledere samt hvalfangst og fauna.

Decption Island

Dette var vår første landkjenning. Den er også kalt Illusjonens øy eller Nye Sandefjord fordi hvalfangerrederiet Cosmos brukte øya som base. Øya er vulkansk, og en kan så vidt se den i damp fra vulkanen. Passasjerene ble satt i land i puljer i åpne gummibåter med åtte i hver. Dette gikk vanligvis raskt, men siden dette var første landsetting gikk det tregere, og vi var blant de siste puljene og kom ikke i land der. Vi besøkte flere andre øyer som tidligere hadde vært hvalstasjoner, og landsettingene gikk etter hvert raskere. Vi måtte skifte fottøy, og støvlene måtte desinfiseres før vi forlot båten.

Neko Harbour

Dette er en mindre engelsk forskningsstasjon som lå fint til på en odde. Bak stasjonen var det et lite fjell med god utsikt. Vi gikk opp dit og hadde en fin skitur ned. Mange fra den filippinske besetningen var med og de frydet seg i snøen. Mens vi i land var kalvet en isbre et stykke unna og laget en liten tsunami så folk måtte løpe for ikke å bli våt.

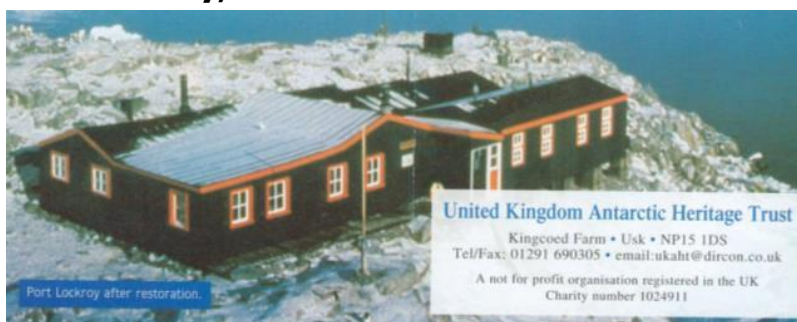
Vi så noen mindre hval før vi kom om bord, men senere så vi mange mektige blåhvaler.

Whalers Bay

Det er selene og pingvinene som dominerer basen i dag. Vi så et vrak av et litt større fartøy som sakte, men sikkert går i oppløsning og vi så en par føringsbåter som de brukte til å frakte vann fra en bre i nærheten. Båtene var tregt inn på land, hvor de sakte, men sikkert smulner opp.

Port Lockroy, Wienck Island

Dette var en stor Britisk stasjon som nylig var restaurert og som fortsatt hadde full bemanning. Stasjonen lå på en liten øy, men den ble atskillig større når isen frøs til om vinteren. Om sommeren er det sleipt av drit fra pingviner og sel, og det luktet stramt fra alle ekskrementene.

Pingviner er langt fra beskjedne dyr, men vi hadde strengt forbud mot å komme dem nærmere enn 2 m. Forskerne hadde en egen klubb: Antarctic Ski Club som var Founded i Port Lockroy 1956. Vi kunne ikke bli medlem, men vi kjøpte jakkemerker. Et stykke fra stasjonen lå en stor seilbåt med en australiers mann ombord som skulle overvintre der.

King Georges Island og Charlotte Bay

Dette var gamle hvalstasjoner som hvalkokeriene brukte som base for sin fangst. Det var merkelig nok lite etterlatenskaper fra den, men et og annet oljefat og noe jernskrammel lå det hist og her. På et isflak et stykke unna lå en leopard sel og solte seg sammen med en mer vanlig sel.

Arctowski

Dette var en litt større polsk stasjon som var opprettet i 1977. Polakkene holdt det ryddig og pent rundt stasjonen, og vi så heller ikke noen dyr oppe ved husene. Det var flere nasjoner som forsket ved stasjonen. Det var tydelig at disse var katolikker. For det sto flere religiøse symbol på veien opp til stasjonen.

Elephant Island

Vi var en snartur bort til Elefant Island der Ernest Shackleton og hans mannskap klore seg fast i månedsvis, etter at deres fartøy, Endurance ble skrudd ned av isen i 1914. Shackleton og fire mann seilte til Sør-Georgia, og hele besetningen ble til slutt reddet. Elefantøya ligger lengst mot nordvest og det er ganske langt til øyene østenfor, som var helt ubebodd. Avstanden til Sør-Georgia er ca. 1300 km. Elefantøya så ikke særlig gjestfri ut. Det var en bratt skråning med store steiner, så der var ikke noen luksusopplevelse å leve her uten hus.

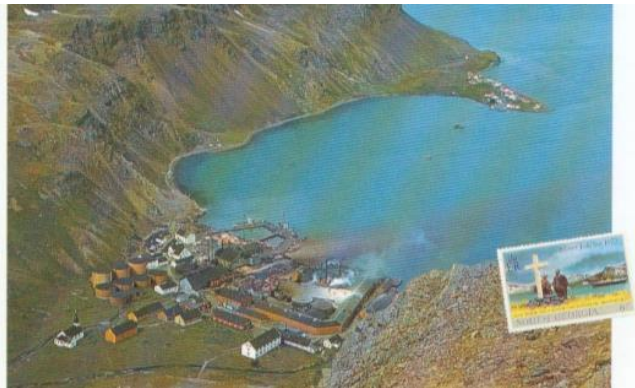

Syd-Georgia 2005

Vi kom inn til sylspissen av øya til Drygalski Fjord. Det var helt mørkt, og Nord-Norges brukte sterke lyskastere for å finne fram. I lyset fra båten kom det en hersker av fugler som av og til kolliderte med båten og blei liggende. De som havnet på dekk ble stelt pent med, og etter hvert våknet de fleste til livet. Fjorden vi kom inn i var lite gjestfri, og det har heller ikke vært menneskelige aktiviteter her bortsett for fangst. Albatrossfuglene hadde fulgt oss hele veien fra Syd-Amerika, og her var det mange som ønsket oss velkommen, eller kanskje de sa forsvinn.

Båten gikk langs kysten på sørøstsiden av øya og kom etter hvert til Grytviken. Dette var den største landfaste hvalstasjonen. Det har vært stor aktivitet her fra omtrent 1904 til på midten av 1960- tallet. På 1800-tallet var det en selstasjon her, og selspekket ble bl.a. brukt til fremstilling av sprengstoff. Det er grytene fra selfangsten som har gitt plassen navn

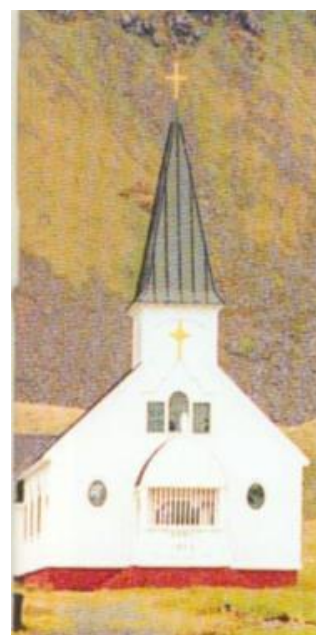
En kan ikke si at nordmennene har ryddet opp etter seg, og alt lå stort sett slik som da de avsluttet virksomheten. Norge ble bedt om å være med å betale for istandsettelsen av en norsk kirke som ble bygd her i 1913, men takket nei. Nå har engelskmennene restaurert kirken og er i full gang med å rydde opp etter nordmennene. Vi gikk ikke rundt og brifet med at vi var norske da vi var der.

På kirkegården lå det mange hvalfangere og sjøfolk, men den som fikk mest oppmerksomhet var uten tvil Ernest Shackleton som døde her på sin siste ekspedisjon til Antarktis.

Ferden gikk videre nordover til Strømsnes Bye, eller Husvik som den og ble kalt. Her har det også vært stor aktivitet av nordmenn under hvalfangertiden. Her så det om mulig enda verre ut enn i Grytviken. Et stort område var avstengt fordi det var for farlig å bevege seg her. Pingvin og sel var det mye av rundt skraphaugene, og vi så store mengder reinsdyr som var innført hit fra Norge,

Vi gikk en tur opp i dalen, etter samme rute som Shackleton kom ned. Vår vei opp dalen var lett å gå, men det ble brattere og mer ulendt jo lenger opp mot fjellene en kom. Det blåste opp til kortvarig storm, og vindrossene kom ned dalen. En av damene i følget blåste regelrett på sjøen, men hun ble raskt dratt på land av hjelperne.

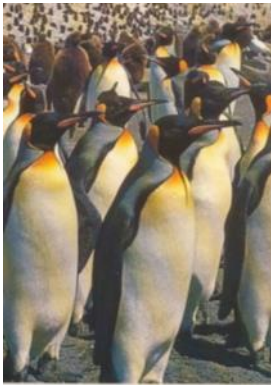
Falkland Island 2005

Standly

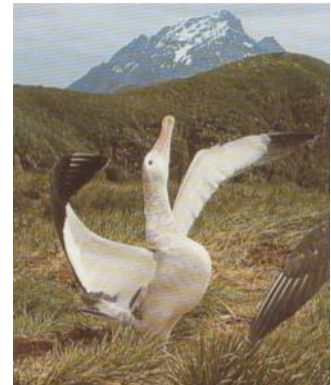
Vi ble gaidet rundt i hovedstaden av en fyr som hadde stor humoristisk sans. Han var klar over at dette ikke var den største hovedstaten på jord, men han gjorde sitt beste for at vi skulle på inntrykk av å ha kommet til en viktig plass. Vi ble vist rundt på museer og skoler, og vi fikk se avgrensede områder der argentinerne hadde lagt ut miner under Falklandskrigen. Vi reiste med buss ut til en farm der sauer er hovednæringen, men de hadde både kyr og hester. Klimaet på Falkland er mildt, og det blir sjeldent under 5 grader. Dyrene går ute hele året. Vi fikk se svære myrer hvor de skar torv til bendsel.

West Falkland

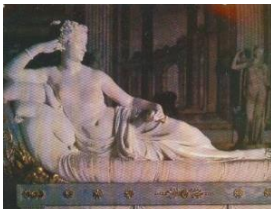
Vest Falkland er pingvinenes paradis. Hit kommer de når det er vinter nærmere sydpolen, og her legger de fleste typer fugler egg. Også andre fuglearter som albatross og måker hekker her, og en kan si at det var et yrende fugleliv. Vi besøkte en liten farm og fikk god servering med bl.a. kakesorter vi kjente til hjemmefra. Det bor veldig få mennesker på West Falkland.

Italia 2006

Roma

Sigrun hadde bedt hele familien på feiring av hennes 70-års dag i Roma. Først i januar er en fin tid å se byen på, fordi det er få turister her og en plages ikke av varmen. Vi bodde på et greit lite hotell sentralt i byen med kort vei til byss og bane. Vi gikk systematisk gjennom den ene severdigheten etter den andre, men Vatikanet og Peterskirken overgikk vel det meste. Barnebarna, Ingrid og Eirik fulgte villig med, og det så ut som om de trivdes.

Jeg vil ikke prøve å beskrive alle severdighetene vi var innom, men Colosseum, Den spanske trapp, Triumfbuen, Fontenen og mye annet fikk vi med. Middagene spiste vi på forskjellige steder i sentrum av byen, og til hovedmiddagen fant vi en litt spennende restaurant litt utenfor sentrum. Stedet var koselig og prisen var ikke avskrekkende, men maten imponerte ikke. Vi ser fram til hennes 75-års dag.

Brasil 2006

Ponta Negra i Natal

Byen ligger i Rio Grande Do Norte, men badestedet vi var på ligger i Ponta Negra, ett lite stykke sørvest for Natal. Hotellet hette Vipflat og var sånn midt på treet. Det kryr av skandinaviske turister på strendene, men vi opplevde stedet som rolig. Badestrendene var reine og sanden var hvit og fin, men bølgene fra Atlanterhavet gjorde seg sterkt gjeldende. Været var varmt så du var avhengig av parasoller. Det blåste alltid en frisk vind slik at varmen var til å holde ut.

En reiseoperatør inviterte til en gaidet rundtur på byen. Det var stor aktivitet over alt, og selgerne benytter enhver sjanse til å by fram sine varer. Selve byen er lavmælt, og det var få prangende hus eller plasser. Vi spiste lunsj på en trivelig restaurant hvor det krydde av skandinaver. Vi fikk mange tilbud om å leie raske terrengbiler som kunne kjøre i sanddynene utenfor byen.

En tur til Pipa sto og på programmet. Pipa er et land-distrikt men store markeder med grønnsaker av alle slag. Selve byen Pipa er en landsby med markeder og en merket at de var vant med turister. Midt i byen sto en kirke med to tårn som i sin tid var bygd av negerslaver. Vi dro videre til et område hvor gjørme bading var populært. En innfødt viste oss hvordan de fanget små krabber med hendene langt nede i gjørmen. Ellers var vi inne i et skogholt og hilste på små aper som var vant til å omgås mennesker. Vi var og en tur med båt på den krystallklare Curimatau elven, badet og spiste lunsj.

Det beste med Brasil var uten tvil maten, bare en gikk et stykke opp gra de mest besøkte turiststedene. Biff med innlegg smakte himmelsk og ble servert i mange varianter. Frokosten på hotellet var også flott. Vi telte opp til ti forskjellige brødsorter i tillegg til boller og kaker. Det var selvfølgelig mange barer og serveringssteder også i Ponta Negra. En hette Hemingway Bar, og her kunngjorde Den Norske Forening i Natal at de hadde tilholdssted med et stort skilt over hele veggen.

Malaysia 2006

Kuala Lumpur

Vi var noen venner som var på tur til Manila for å feire et gullbryllup, og som først stoppet noen dager i Kuala Lumpur.

Dette er en storby som har mye å by på, men som også har sine problemer. Problemet heter biltrafikk, og en kan trykt si at byen nærmest er uframkommelig på grunn av bilen. Vi ruslet en del rundt på egenhånd, og vi var innom en rekke flotte butikker. En gaidet tur på byen hører med, og noen av oss var på en sightseeing tur med minibuss og båt til Crab Island. I landsbyen Pulau Ketam fikk vi se en travel fiskelandsby der også de interne veiene var bygd av trebord på stolper. På tilbake -turen var vi bl.a. innom en kjempestor moske hvor vi måtte ikle oss muslimske kjortler før vi fikk gå inn. Vi besøkte også et paléas som hette Selangor som vi bare fikk skue fra utsiden. Vi bodde på The Regent Hotel i Kuala Lumpur.

Filipinene 2006

Manila

Her bodde vi på The Peninsula hotell, som er verdenskjent for sin prakt. Og det sto i stil til den opplevelsen vi skulle få av gullbryllupet til Merlie og Cesar. Vi var hjemme hos gullbrudeparet, ute på flotte restauranter og hilste på slekt og venner. Gaidet tur i Manila hørte saktens med, samt en hel dags utflukt til Taal Volcano, som er et utfartssted et godt stykke utenom byen. Det ble en lang tur, for første bussen sviktet og vi måtte ha en ny. Tilbaketuren ble et mareritt på grunn av trafikken.

Bohol

Før det store gullbryllupet dro gruppen på 8 fra Bergen med fly ned til en ferieøy i Midt -Filippinene for å nyte varmen, og se denne del av landet. Plassen var utmerket, og vi badet og solte oss. Vi var og på tur innover på øya og så mye av det lokale livet, både blant mennesker og dyr. Det hele kulminerte

med et tur til Sjokoladetoppene inne på øya. Hele landskapet besto av ganske høye topper på kanskje femti meters høyde som i sin tid var dannet på havbunnen,

Manila.

Tilbake i Manila var det å kle seg i finstasen til bryllupet. Vi ble geleidet til en fullstappet kirke, eller katedral, der alle var pyntet til trengsel, ikke minst gullbryllupsparet. Hele seremonien var som en avansert vielse hvor paret gjentok sitt løfte som de ga hverandre for femti år siden. Etter kirken var det stor fest i en av byens mest fornemme fest hus, med fyrverkeri og ca. 600 gester. Bruden var tidligere kollega til damene fra Bergen, og de og mange andre holdt tale for gullbrudeparet.

Reise gjennom "Inkariket"

Peru 2007

Lima

Hovedstaden er en fin blanding av en eldre og en moderne by. En finner for eks. kirker som har åpne gravkammer der likene var lagt i siloer, og hvor det ble fylt på når massen seg sammen, og vakre strandpromenader med moderne bygninger. Det gamle biblioteket i sentrum av Lima var imponerende. Det samme var den utvendige ornamentikken på flere av bygningene. Temperaturen er behagelig på grunn av at havet og luften blir avkjølt av en kald strøm langs kysten

Cusko

Byen ligger på rundt 4000 m, og en merker høyden straks en kommer ut av flyet. Dette er en gammel Inka by, og en kan se murer og bygninger etter indianerne over alt. Mange går rundt i sine meget fargerike drakter, og de frambyr sine varer, spesielt tilvirket av lamaull. De har vært flink til å ivareta historiske byggverk, og de var mektig stolt av sine forfedres

fantastiske murer. Vi besøkte museum som O`engo, Pukapukara og Tambomachasy.

Machu Picchu

Fra Cuzco dro vi med verdens mest spesielle jernbane opp mot Mschu Picchu. Landskapet var for bratt til at banen kunne slynge seg oppover, derfor rygget eller kjørte de vekselvis slik at den kom over bakketoppen. Bane var spesiell på andre måter også fordi konduktørene også var servitører, de solgte varer og var proffe mannekenger. Passasjerer som kom på toget var for det meste indianere. Særlig damene og barna var kledd i

fargerike drakter, og det var enkelte av mennene også, men her kunne det vanke boblejakker og andre nymotens klesplagg.

Indianerbyen Machu Picchu ligger noe høyere enn jernbanen, og dit tok vi buss. Her er ufattelige byggverk av stein som er murt sammen på toppen av et lite fjell. Jeg ville ha trodd at alt ville rase sammen med første jordskjelv, men det har stått i ca. 600 år. Spanjolene fant ikke byen da de invaderte Peru på femten hundre tallet, og det er bare et par hundre år siden den ble oppdaget. Før var den tilvokst med tre og planter, men nå er den lett synlig. Lamaene og alpakkaene beitet fredelig på avsatsene og tok linen notis av turistene.

Titicaca sjøen – Puno

Straks du nærmer deg sjøen blir du møtt av folk som vil selge sine håndverksprodukter. For det meste ting som er laget av enn eller annen sort lamaull, men de har mye pent i leire og annet. Ranchi – templet til Wiraqocha vart og imponerende, men det meste av mesterverket var revet eller ødelagt.

Turer på Titicacasjøen er obligatorisk for alle som ferdes her, og det var en opplevelse å besøke landsbyer hvor folk levde på siv-flåter. Kana Uru var

en slik sak. Her levde folk store deler av sitt liv på flytende siv, og de fylte bare på med nytt når det råtnet på undersiden. Vi var inne i noen hus og fikk se beboernes fargerike tilværelse. En liten tur med en ganske stor sivbåt ala Heyerdahl var vi med på, og det var interessant. Enkelte uarrangerte sivbåter ble brukt som lagerplass, andre som var fylt opp med jord var kjøkkenhager. Neste dag var vi bl.a. ute og seilte med en større sivbåt og besøkte veiløse øyer som Lago og andre hvor vi ble traktet med lokal mat.

Sjøen er rundt 351 km lang og den tilhører både Peru og Bolivia.

Bolivia 2007

Copacabana

Byen ligg der sjøen er smalest i sørøst, og er fargerik som det meste her oppe. En spesiell ting ved byen er at de nærmest tilber sine biler.

Bilene blir pyntet, pusset og velsignet, helst av en prest, og bilene sto i kø utenfor kirken. Vår buss ble også pyntet på behørig vis et stykke fra byen. Vi tok båt det siste stykke over Titicacasjøen, Vi var også innom øyen Laguna Milluni hvor vi igjen reiste med sivbåt med seil. Her var religiøse steder hvor de hadde kontakt med andre guder enn de vi dyrker. En lærer utførte et spesielt ritual, og Sigrun og meg fikk et sertifikat på at vi hadde besøkt et av Inkaenes tempel og at vi var velsignet av Kallawaya ved en mystisk seremoni. Her hadde de et lite museum som fokuserte sterkt på Heyerdahl, og de viste gjenstander fra utgravninger han hadde utført.

La Paz City

Dette er hovedstaden i Bolivia og er verdens høyest beliggende hovedstad. Byen som ble grunnlagt i 1548, var egentlig en sinkgruveby. Sentrum er flyttet fra den opprinnelige gruvebyen og ligger litt lenger ned i dalen. Byen har bratte fjellsider som er bebygde, og bak ruver høye fjell på over 6.500 m. Det er merkelige lavaformasjoner nært inn på byen og som har flere store katedraler. Rett utenfor er det store lamafarmer, og vi var på Tiahuanacoruinene som var bygd av ayamaraindianernes rundt 1580. Ruinene utgjorde et av de viktigste seremonielle sentrene for Tiahuanaco-kulturen.

Chile 2007

Arica

Vi kjørte gjennom det bolivianske høyland og over grensen til Chile. På det høyeste var vi på vel 4,600 m over havet, og høyden var merkbar hvis en beveget seg fort. På veien så vi bl.a. graver fra udøde kulturer, og vi så en del av Lauca National Park, Chungarsjøen og Parinnacotafjellet. Dalen ned mot Stillehavskysten var meget fruktbar, og det så ut til at hver grønn flekk var dyrket. Vi stoppet bare over natten i Arica og dro dagen etter med fly til Chiles hovedstad.

Santiago

På turen med fly til hovedstaden så vi store landområder som var ubebodd og så ut som ørkenlandskap fra flyet. Santiago er trolig den latinamerikanske byen som ligner mest på en europeisk storby, med brede avenyer, neoklassiske arkitektur, høyhusene og T-banesystemet. Vi besøkte katedralen, Plaza de armas, presidentpalasset og La Casa Colorados, og vi besøkte den mest velstående delen av byen der de fineste forretningene er, og vi var også opp til Credo San Cristóbal- statuen. Som seg hør og bør var vi på vinsmaking og omvisning på en stor vinfarm. Veramonte hadde store vinmarker og et velfyllt lager. Vi fikk profesjonell innføring i prosessene av en dame som viste hva hun snakket om.

Valparaiso

Havnen i Valparaiso er ikke lenger landets største, men den har fortsatt stor betydning. Før Panamakanalen kom hadde byen en nøkkelfunksjon innen skipsfart på denne siden av Stillehavet. Det chilenske parlament flyttet hit fra Santiago etter demokratenes seier i 1989.

Vi besøkte de nye regjeringsbyggene, Sotomayor-torget, Viktoria-torget, katedralen, havne- området, og vi tok ett av de mange skinnegående baner som førte opp til høydene rundt byen.

Vina del Mar

Dette er havnebyen som ligger litt sør for Valparaiso. Den er full av parker og grøntområder. Og den vakreste parken heter Quienta Vergara. Her var amfiteater og kunstmuseum. Dette er i høyeste grad en levende by med herlige strender og fine restauranter og barer. Vi spiste lunsj på restaurant som lå på en odde ut mot sjøen. Her så vi båter komme inn og ut, og den som vekte mest oppsikt var en tremastet fullrigger som er Chiles skoleskip.

Sør-Afrika 2008

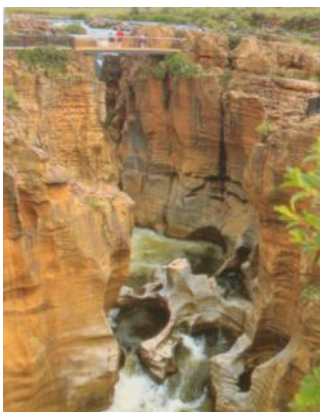
Rundreise

Johannesburg – Pretoria

Vi hadde bare korte stopp i disse to byene, dels fordi de ikke inngikk i programmet for turen, og fordi turoperatøren unngikk dem på grunn av høy kriminalitet her. Bussen stoppet imidlertid på sentrale plasser, og vi så mye ungdom som vandret rundt. Vi fikk senere høre at arbeidsledigheten her var bortimot 40 %, og da er det kanskje ikke så rart at en får kriminalitet. Veiene var fine og rene og bussen var utmerket, så vi gav oss trøstig i veg.

Mpumalanga

Hotellet lå helt inntil nasjonalparken, og vi hadde ikke kjørt langt før to digrere nesehorn sto ved siden av veien. Deretter var vi på et tidligere elveleie, der vannet hadde gravd ut fjellet og vi gikk på broer over store kanaler som var 20 – 30 m dype. Det var mye vegetasjon rundt kanalene, og fargene i fjellet og mønstret i utgravningene var spektakulære.

Krüger Nasjonalpark

Vi startet tidlig på morgningen, før dyrene gikk til hvile, og kjørte rundt i åpne biler med soltak. Bortsett fra løver så vi vel det meste, men ettersom solen steg ble det bare sebraer, sjiraffer og bøfler tilbake. Nasjonalparken var meget velstelt, og alle veiene var ryddige og fine. Her kjører de bare på veier i motsetning til i Kenya der en kjører rundt i terrenget. Vi så selvsagt mer enn dyr og veier, og vi stoppet med flere kafeer hvor det også var livlig handel.

Swaziland 2008

Mbabane

Swaziland er et lite selvstendig kongedømme som ligger inne i Sør- Afrika. Vi besøkte noe en kan kalle et museum, der artister og statister viste hvordan folk levde før. Alle gikk i fargerike drakter, og de produserte mat på gammelt vis og danset og sang. Husene var bygd av stenger og siv, de var tette for regn, men røyken fra bål inne sivet ut gjennom taket. Landet har ei verdens kjent dansegruppe som reiser på turne både i Afrika og Europa. Denne gruppen hadde opptreden for oss.

Vi var og på en liten safari inne i Swaziland hvor det var mange fotoobjekter. Vi fikk bl.a. se vortesvin på nært hold, men her var og elefanter, sjiraffer, bøfler, sebraer og en mengde vakre fugler. Det var nøye kontroll av passene ut og inn, og disse ble samvittighetsfullt stemplet.

Tilbake i Sør- Afrika

Zululand

Dette var tidligere et selvstendig land, men nå er det en del av Sør-Afrika. Landet er kjent for sine heltemodige, og smarte krigere. Vår afrikanske guid ga oss en god innføring i dette, samtidig som vi fikk en gjennomgang av Sør. Afrikansk historie fra før boertiden og fram til i dag. Vi besøkte deretter Hluhluwe – Umfolozi nasjonalpark hvor vi igjen fikk se mange ville dyrearter.

Durban

Etter en rask omvisning på byen dro vi på båttur til munningen av Mlazi-floden for å se på flodhester, krokodiller, og ikke minst digre havørner. Vi bodde på et lite hotell som var kjent for at de tok vare på skadde og etterlatte ville dyr. En rekke av de mest sjeldne kattedyr var samlet her, og noen var så tamme at vi kunne klappe dem. Hjortedyrene av forskjellig slag gikk fritt omkring og utenfor området så vi bl.a. en sjakal vandre omkring.

Port Elizabeth

Fra Durban fløy vi til Port Elizabeth for å ta fatt på denne del av Afrika som kalles The Garden Rout (Outshoorn). Først besøkte vi Tsitsikamma Nasjonalpark som ligger helt ute ved sjøen. Her er det ingen synlige ville dyr, men til gjengjeld fikk vi se Stillehavets møte med denne del av Afrika. Det var laget vandreveier i terrenget slik at folk kunne bevege seg trykt. Vi var innom spektakulære dryppegrotter hvor vi fikk sertifikat som bevis på at vi hadde vært inne å grottene.

Ostrich Breeding Park

Dette er et dalføre et stykke inn fra kysten hvor hovednæringen er oppdrett av struts. En strutsfarm har rundt om 300 dyr som går i innhegninger og blir foret. Skinnet på strutsen utgjør ca. 60 % av fortjenesten, mens kjøtt og egg står for resten. Vi fikk demonstrert hvordan strutsen kunne brukes som ridedyr, men en av oss fikk erfare at dette ikke er enkelt.

Cape Winelands

Dette var siste stopp før Cape Town hvor vi bl.a. besøkte skoler og et hjem for aids-syke barn. Her var det barn i alle aldrer som bodde på hver sin avdeling. Det så ut til at de som var der hadde det dra hvis en ser bort fra sykdommen. Vi var også på Boulders pingvin park der det måtte være tusenvis av pingviner. Siste stans før Cape Town var Johnnys hotell og bar. En vinfarm sto på programmet, og vi ble servert en rekke årganger. De som var med i EU kunne få sendt et vist antall flakker hjem, og mange benytte seg av det.

Cape Town

Dette er en spennende by. Et besøk på Platåfjellet var med, og vi besøkte en botanisk hage, et område for seler og en rekke andre ting, men selvsagt vet et besøk på Cape of Good Hope et av høydepunktene. Det ga en spesiell opplevelse å stå her å se Stillehavet og Atlanterhavet møtes. I tillegg var det god utsikt fra toppen, og vi så flere skip passere Hornet.

Cape Town har mer å by på. Den gamle havnen er smart utbygd og en stor del av de gamle aktivitetene er tatt vare på samtidig som nye funksjoner er kommet til. Lagerhus og sjøhus er blitt flotte sentrer, og mot sjøen er det barer, kafeer og restauranter der en kan følge med i aktivitetene på havna.

Robben Island 2008

Triumph of the human spirit

Mange tok turen til Nelson Mandelas, og hundrevis av andres fangeleir. Det er slettes ikke oppløftende å reise hit, men noen av oss avla allikevel et besøk. Omviserne på øya var for det meste tidligere fanger som nå var gaider. Vi fikk se på nært hold hvordan fangene bodde og arbeidet, og vi fikk høre hvordan vokterne systematisk forsøkte å bryte ned all selvrespekt. Sella til Nelson Mandela var ytterst spartansk, men han holdt den så ryddig og rein som det lot seg gjøre. Det vil ta lang tid før apparatperioden blir glemt.

England 2009

London

Flyet til Barbados korresponderte ikke med bergensflyet så vi stoppet to netter i London. På den korte tiden vi hadde til disposisjon fant vi ut at det lureste var å ta The Big Bus Sightseeing Tour. Du kan gå av og på der bussen stopper og ta neste, eller en senere buss videre. Bussene har øretelefoner og en kan følge med på gaid ingen, enkelte har også med guide. Vi besøkte Nasjonalbiblioteket og fulgte sightseeingbåt et stykke. Man får selvfølgelig ikke mye med bare en dag i byen, men vi fikk jo noe med. Hotellet ved Hay Park hette The Cesar og det ga jo noen assosiasjoner.

St. Vincent & the Grenadinas 2009

I Det Karibiske Hav

Bequia

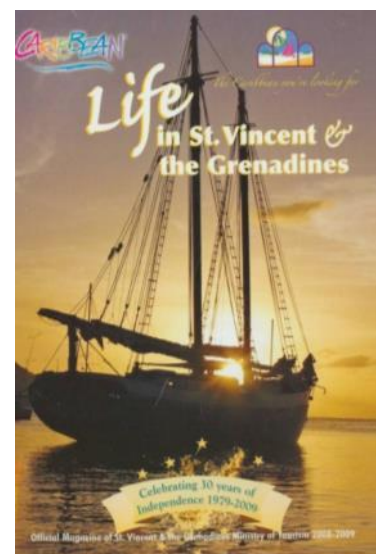
Port Elizabeth er den mest sentrale plassen på øya, men jeg uthever ikke navet fordi det heller er en liten plass. Bequia er de nest største øyene av Grenaderene, St Vincent er størst, og der ligger hovedstaden Kingstown. Øyene ble selvstendig fra Storbritannia i 1979, og samlet bor det ca. 110.000 innbyggere på øyene, halvparten i Kingstown. Bequia er ca. 5 km lang, og ca. 1 km brei. Det bor ca. 5000 mennesker fast. Turisme er hoved leveveien i tillegg til fiske. Det er ingen turisthotell på øya, men det er en rekke utleie hus i forskjellige størrelser. Sigrun og jeg leide andre etasje i en bungalow som ligger sentralt, med gangavstand til butikk og badestrand.

Bequia er en nydelig plass å feriere på. Temperaturen er ganske konstant på 28 grader, og det samme er sjøtemperaturen. Det kom alltid et regnskyll om ettermiddagen og det frisket opp og ga vann i til folk, fe og planter. Vegetasjonen er tropisk, og jordsmonnet godt slik at det gror over alt. Det var et vell av forskjellige blomster og planter.

Klatreplanter med blomster vokst opp langs trestammene og det så ut som hele skogen sto i blomst.

Bequia har flere badestrender, og det var langt fra kø der. På havna lå det alltid mange seilbåter, mange med Norsk og Skandinavisk flagg. Alle fergene som trafikkerte i området, var uarrangerte norske ferger. Vi kunne lese de overmalte navnene som Fedje, Fanarokken, Kommandøren og mange andre. Om bord sto alle sikkerhetsforskrifter på nynorsk, og det var «forbode å nyta» alkohol, i henhold til skiltene, men ikke i virkeligheten,

Vi fikk besøk av Anne og Rune, som var med og feiret min 75- års dag. Vi var en tur med de norske fergene til St. Vincent, og vi var på en hyggelig seiltur til øya Mustique med en lokal skonnert som hette The Friendship Rose. En lokal, åpen taxi kjørte oss rundt på øya. Det var lite stress blant befolkningen på Bequia. På en butikk måtte vi flere ganger vente til butikkbetjeningen var ferdig med kortspillet før vi fikk betale. På flyplassen leste tolleren egne dikt for oss før hun kontrollerte bagasjen.

Reisen hjem gikk med Twin-otter til Barbados, og rutefly til London og derfra til Bergen.

Østerrike 2009

Wien

Dette var et opplegg som Aline og Sigmund hadde fått i stand i samarbeid med Ingrid i Wien.

Vi ble hentet på flyplassen av Erika, en av Ingrids tre døtre og kjørt til Ingrids flotte hus utenfor byen. Med vertinnen som gaid ble vi tatt med i byen og omegnen, og vi ble systematisk gjort kjent med byen. Det blir for langt å ta med alt, men vi besøkte Scholes, Schönbrunn, kirker og katedraler, Den spanske rideskole og en rekke kafeer og restauranter. Høydepunktet var kanskje Wiener Mozart Orkester i den Guldener Saal.

Vi spiste og en ekte Sacher torte på Hotel Sacher som avslutning på ei flott uke i Wien.

Slovenia 2009

Bratislava

Vi reiste med buss fra Wien til Bratislava langs elven Donau. Det tidligere kommunistbyen var vekket til live igjen. Husene var velstelt, og gatene var reine og fine. Fra det gamle festningsverket hadde vi god utsikt over byen og vi talte 6 kirker fra et ståsted. En konsert på Operahuset i Bratislava var lagt inn, og vi spiste fin middag på Hotel Dean. Turen tilbake til Wien gikk med buss.

Italia 2010

Toscana

Pisa

Vi reiste sammen med min bror Sigmund og hans hustru Aline, og bodde hos en østerisk venninne Monika, utenfor Pisa. En annen østerisk venninne, Ingrid var og med. Det ble mange turer rundt om i Toscana, og vi fikk se både havnebyer og små byer oppe i fjellene. Turene til marmorbruddene var interessant, spesielt fordi mange norske billedhuggere har jobbet her.

Byen Pisa har mange severdigheter utenom det berømte skjeve tårn. Byen ble etablert på 1000-tallet og var lenge den dominerende havnebyen i det vestlige Middelhavet. Handelsforbindelsene til Spania og Nord-Afrika førte til en vitenskapelig og kulturell revolusjon som du kan se tydelige spor av rundt om i byen. Elven Arno, som satte byen i forbindelse med havet ble imidlertid fylt med slam, og byen miste derved sin rolle som havneby.

Pisas verdensberømte skjeve tårn er bare en av flere praktfulle bygninger som ligger på Mirakelplassen. Alle bygninger på Campo dei Miracoli har slagside på grunn av dårlig fundamentering og sandgrunn, men ingen heller så mye som tårnet. Tårnet ble påbegynt i 1173 og ble fullført i 1350. Det holder 5,4 meter fra vertikalen

Monterosso al Mare, Vernazza, Corgniglia, Manarola, Riomaggione

Vi reiste med tåg opp til Monterosso og besøkte by etter by på strekningen ned mot La Sprzia. Det er utrolig maleriske byer hvor det er passert bygninger på hver ledig plass, samtidig som det er holdt av åpne plasser. Alle byene har nærkontakt med sjøen, og de hadde sinnrike anordninger til å ta båtene opp og ned. Kysten er meget værutsatt. Mellom byene er det anlagt turveier, og en kan kjøpe kort for å gå hele strekningen. Da vi var der var de fleste turveiene stengt på grunn av fare for ras, men vi vandret den siste strekningen mellom Manarola og Riomaggione.

Island 2010

Reykjavik

Turen til Island var første etappe på en lengere tur til Alaska. Vi var tre dager i Reykjavik og bodde på Center Hotel Arnarvoll som ligger sentralt og kan anbefales. Vi besøkte de sentrale stedene i byen og de mest berømte stedene rundt. De Blue Lagoon må alle ha med for det er vel ingen andre steder en kan oppleve et slikt oppvarmet vulkansk baseområde. Vi fikk og med andre historiske steder som Gullfoss, Kjølur, Geysir og Pingvellir.

Tre dager er alt for lite på Island, og vi kan tanke oss å leie bil og se resten av det flotte øyriket.

Alaska 2010

Alt i Alaska er stort. Alaska er så stor at mer enn 26 av de minste statene i USA får plass innanfor delstatens grenser, og staten har over 33.000 miles av kystlinje. Det er 19 fjelltoppar som er over 14.000 fot og landet har 3 million innsjøer som er over 20 acres. Her finns mer enn halvparten av isbreane i verden og Mt. McKinley på 20.320 ft. er USAs høyeste fjell. Litt mer enn en halv million mennesker bor i den store staten, og mer enn 40 % av dem bor i hovedstaten. I dag er størstedelen av befolkningen hvite, men det er store innslag av inuitter og indianere. Store deler av delstaten er ubebodd.

Anchorage

Hovedstaden heter Anchorage og har rundt 300.000 innbyggere. Det er den desidert største byen i landet og den er fem ganger større enn Fairbanks som er nr. to. Byen har det meste en by må ha for å være hovedstad, men det er vel en smålåten by. Vi besøkte museer og forskjellige senter for de mange minoritetsgruppene som fins her. To tre dager i uken er det et stort marked downtown. Her frambyr mange forskjellige handverkere og kunstnere fram sine varer og mye er det kvalitet over, særlig fotografier av ville dyr og av landskap.

Alaska Railroad

Vi reiste med luksustog fra Anchorage til Fairbanks. Det tok 12 timer, men turen føltes på ingen måte lag. Toget var på to etasjer og toppetasjen hadde glasstak slik at vi fikk se mektige fjell og daler, og vi krysset et utall av elver og sjøer. Mount McKinley var skjult i tåken, men vi så den fra fly på tilbakeveien. Vi så lite til menneskelig aktivitet langs toglinjen, bare opp mot Fairbanks så vi tegn til dyrket jord.

Fairbanks

Dette er en forholdsvis liten og em by som en raskt får oversikt over, men den er sprett over et ganske stort område. Det var her mesteparten av gullet i Alaska ble gravd fram, og ennå er mange gullgruver rundt om byen. Byen har en fantastisk stor og fin bokhandel midt i sentrum. Hele forretningen var fylt med alle slags bøker, og midt i rommet var der en stor peis med sofaer rundt hvor du kunne sitte og lese øker du ikke hadde betalt.

Vi var og en fin tur med Fairbanks Riverboat som tok oss opp en av de trange elvene. Discovery 1, som båten hette hadde video- kontakt mel landskapet på begge sider, og vi var i land og fikk de indianerleirer og gullgraverhytter m.m. Her er du midt i hjerte av Alaska.

Deadhorse

Fra Fairbanks fløy vi med et åtteseters fly helt opp til Arctic Ocean. Det var en fantastisk tur som varte ca. 2,5 timer, hvor vi fra flyet fikk en god oversikt. Deadhorse er en oljebase som pumper olje gjennom et svært oljerør sørover til Fairbanks og til resten av verden.

Prudhoe Bay

Dette er et lite sted helt opp mot ishavet, og vi fikk gå på stranden og fornemme Nordishavet. Det var her de første sjøfarerne tok til land, og her startet oljeeventyret.

Fra Deadhorse bar det sørover med minibuss etter Dalton Highway til Coldfoot og Fairbanks. Veien gikk parallelt den berømte oljeledningen, og det var syv – åtte pumpestasjoner som pumpet oljen videre. Turen tok to lange dager, og vi besøkte eskimoer - og indianerbosetninger. Sjøføren fungerte som gaid, og vi fikk mye informasjon om landskapet og om landet ellers.

Fra Fairbanks tok vi fly tilbake til Anchorage hvor vi stoppet noen dager. Vi tok luksustoget sørover til byen Seward og derfra med en liten cruise- båt til fjordene i bunnen av Stillehavet. Isbreene ligger helt ned til sjøen i flere fjorder, og vi fikk se mange forskjellige sjødyr, fugler, sjøløver og til og med svartbjørn på en av strendene.

De som var med: Min kone Sigrun, Ingrid fra Østerrike, hennes datter Erika og venninnen Bettina, også fra Østerrike.

Beitostølen 2011

Sigrun rundet 75, og dagen ble feiret i en hytte på Beitostølen. Hun leide hytten "Beitostua" fra søndag til søndag. Hytten var romslig og bekvem, den var varm og den hadde godt med utstyr. Det var forholdsvis lite snø, men tilstrekkelig med preparert løyper slik at vi kunne gå på ski hver dag. De yngste i familien kom på fredag og fikk en knapp dag i slalåmløpene.

Cruise med Holland America Line, MS Amsterdam fra Singapore, på vestsida av Australia, over Stillehavet til Los Angeles

Singapore 2011

Singapore er en by med rundt 3 mill. innbyggere, men den er også en republikk og en hovedstad selv om den bare har et areal på 622 km². Den ble selvstendig stat i 1965.

Dette er en moderne industriby som bl.a. satser stort på høyteknologi, handel og turisme. USA og Japan er de viktigste handelspartnerne. Vi bodde på et enkelt men godt hotell med det prangende navnet Hotel Royal Queens. Byen bar preg av at den stadig er under utvikling, og den ene høgblokken etter den andre dukket opp over alt. Disse bygningene var langt fra kjedelige slik en kan oppleve dem andre steder. Det var ofte vridde søyler i glass i stål. Vi hadde bare vel et døgn i byen så det var ikke så mye vi fikk oppleve, men det ble en tur til kinakvartalet og en fin tur på en av elvene om kvelden.

Dagen etter gikk vi om bord i MS Amsterdam og startet turen til Indonesia, rundt Australia på vestsiden og videre over Stillehavet.

Indonesia

Jakarta (Tanjng Priok) på Java

Tanjng Priok havn ligger i Jakartas nordøstre hjørne og fra havnas kan en skimte byens høyreiste tårn.

Det er i denne byen parlamentet for Indonesia holder til, men det er ikke dekkende å kalle byen for landets hovedstat fordi landet er sammensatt av en rekke kulturer med flere forskjellige språk, som mer eller mindre styrer seg sjøl. Landet består av 7508 øyer som er bebodd. Byen vokser veldig fort,

og det er ikke alle som klarer å følge utviklingen, men vi så ingen direkte slum. Vi deltok på en rundreise i byen, og som alle andre steder så vi også her bare det beste, men vi satt igjen med et inntrykk av at byen kunne ha vert ryddinger og renere.

Semarang (Tanjung Emas)

Tanjung Emas ligg på nordsida av øya Java. Vi opplevde her en koseligere og mere velordna by en Jakarta, og den var full av severdigheter. Vi tok også her en av de opplagte turene og valgte Semarang Sights. Guiden tok oss en rundtur på byen, og vi endte opp med et besøk Sam Poo Kong Templet. Det er et tempel som ble bygd i det 15. århundre av en kinesisk hærfører ved navn Cheng Ho. Her kommer buddhister og muslimer sammen for tilbedelse og da er det kanskje håp for alle parter å eksistere sammen.

Pedang Bai på Bali

Byen ligger på østenden av Bali og er sterkt preget av de to største religionene, hinduisme og muslimer. Nesten alle ting i det daglige liv er styrt av religionene, alt fra treskjæring til kremasjon og «trance dance». Byen har mange vakre tempel og synagoger. Vi deltok på en excursion som het «Tenganan & Water Palace» et stykk utenfor byen. Her kunne vi være konge er stakkars stund og bolter oss i de gamle kongelige palasser. Vannpalasset til kong Tenganan var vert et besøk.

Australia

Exmouth

Den første europeer som kom til West Australia var en hollandsk kaptein i 1616. Det kom etter hvert mange andre, men det var først i 1801 at Nicolai Baudi's Franske gruppe ga West Cape navnet Point Murat, og landet ble kalt Muiron Islands, men flere tusen år før hollenderne og franskmennene hadde aboriginene vært der. Først var Exmouth en liten fiskehavn, men på 1900- tallet fant de perler i havmuslingen, og en liten landsby begynte å ta form. Nåværende by ble etablert i 1962 da amerikanere bygde en base for kommunikasjons- satellitter her. I dag er Exmouth base for oljevirksomhet til sjøs, og det er ventet at byen vil vokse raskt.

Vi var på en rundtur kalt «Best of Exmouth». I våre øyne var dette en beskjeden by, men både gatene og husene var velstelte. Enkelte parker så vi og, men de kunne med fordel vert grønnere da dette er mer eller mindre et ørkenlandskap. Bussen tok oss til en høyde der vi hadde god oversikt, og videre til en lang strand hvor kjempeskilpadder la egg. Så mange andre dyr så vi ikke, bortsett fra en ihelkjørt kenguru.

Fremantle og Pert

Fremantle er havnebyen til Pert og ligger i sørvestre del av Australia. Disse byene kan skilte med flere soldager enn alle andre byer i Australia. Fremantle var inngangsporten for vestlige emigranter til kontinentet. Byen ble stiftet av kaptein Charles Fremantle i 1829, og de første 400 emigrantene var det Admiral James Stirling som fraktet dit kort tid etter. I 1832 bodde det 1500 settlere der. Under siste verdenskrig var det en stor marinebase der

Vi benyttet en buss og et opplagt med turistbåt for å få et overblikk over byene. Båten tok oss opp Swan River fra Fremantle til Pert. Det var vakker boligbebyggelse langs strendene, og mange steder så det riktig idyllisk ut. Vi besøket en dyrepark med dyr fra hele Australia. Byen Pert hadde vakker bebyggelse med spenstige høyhus, Parker og strender var fint tilrettelagt, men det var jo et overflatisk bilde av byen vi stort sett fikk fra bussvinduerne.

Melbourne

Melbourne var grunnlagt av John Batman i 1835, men ser mye eldre ut. Det ser ut som at hele byen er velorganisert og det er pent og pyntelig over alt. Vi hadde vært i byen før, så vi valgte en tur utenfor byen som hadde tittelen Wildlife & Wineries. Dyreparken svarte til forventningene, og vi fikk sett mange av Australias spesielle

Sydney

Vi fikk oppleve innseilingen til Sydney tidlig på morgenen, og hadde følelsen av at dette var den fineste innseilingen i hele verden. Også den indre havn er spektakulær, med den berømte Harbour Bridge på den ene siden og den ikke mindre berømte Sydney Operahouse på den andre. Bebyggelsen på den andre siden av sundet er også harmonisk og vakker. Den første dagen hadde vi en noe skuffende tur til en dyrepark, men turen tilbake med båt på elven var fin. Vi hadde selvsagt en tur til operahuset og en nydelig spasertur i Royal Botanic Gardens. Dagen etter hadde vi en shoppingtur på byen, og vi besøkte Sydneys berømte akvarium. Vi reiste med et

cruiseskip med mange blaserte reisende, men alle vi snakket med sa at Sydney måtte være verdens vakreste havneby.

New Caledonia

Ile Des Pins

Dette er ikke en by, men en øy utenfor syd-østspissen av øya La Grande Terre, hvor hovedstaten ligger. Man vet ikke sikkert hvor befolkningen på øyene kommer fra, og heller ikke hvor lenge de har vært der. Noen hevder at de første kom fra vest, og har vært der i mer enn 8.000 år, men det er

akseptert at de første menneskene kom for omtrent 3.000 år siden. Øyene er fransk koloni, og de nyter godt av at moderlandet er med i EU.

Ms Amsterdam ankret opp på Baie de Kuto, eller Kuto Bay som ligger på sør-vestsiden av øya. Det var et blitte lite, men et utrolig idyllisk sted hvor en flott badestrand dominerte. Det var forresten en annen flott badestrand på den av andre siden av et smalt eie, så det var bare å velge. Badetemperaturen var upåklagelig, og vi fikk kjøpe kald pils på et lite hotell med stor veranda mot stranden. Dette var vel det nærmeste vi kom et Sydhavsparadis.

Noumea

Det var engelske kaptein James Cook som var den første fra vesten som først kom hit i 1774. Han døyte øya New Caledonia fordi landskapet minte han om Skottland. I 1853 erklærte imidlertid franskmennene dette søm fransk territorium, og området har siden vært fransk koloni. Noumea er en vakker og velstelt by med mange vakre parker og strender. Vi tok ut på en tur med «Le Petit Train». Og fikk se mye av byen og området rundt. Toget besto av vogner på gummihjul og gaiden snakket godt engelsk. Språket er fransk og melanesisk, men mange snakker Javanesisk og engelsk. Mange pensjonister fra Frankrike og USA slår seg ned her, og byen og stedet må være fint tilholdssted for pensjonister.

Fiji (Viti Levu)

Suva

Bula! Fijtsi er kjent for sin spesielle hilsning og sine flotte keramikpotter. Vi ble møtt av dansende hula-hulapiker på kaiaen. Besøk fra den vestlige verden har ikke bestandig vært tatt imot med dans. Lengre var Fiji kjent som kannibal øya, og det ble sagt at det ikke var mer enn 70-80 år siden de sist fortærte en nykomling. Vi slapp imidlertid å bli spist, men så ble vi vel heller ikke sett på som noen lekkerbisen.

Vi var med på en opplagt tur rundt om i byen som til slutt endte opp med enkel taubane ute i regnskogen. Her var det spendt to wirer mellom høye trær, og vi ble sendt av gåre for egen maskin mellom trærne. Det var seks slike turer, hver på 2-300 meter gjennom skogen, 50 – 60 meter over bakken. Det kriblet i magen, men vi sto han av. Etter det var det servert mat på en vakker strand.

American Samoa (Tutuila)

Pago Pago

Byen har fått navnet fra en gammel polynesisk frase og betyr hellig høne og ligger i en god havn på sydsiden av øya som på polynesisk heter Tutuila. Jacob Roggeveen var den første fra vesten som kom dit i 1722, han kom som misjonær. Amerikanerne opprettet en marinebase her på slutten av 1800, og de kontrollerte 7 øyer i et område som de kalte Amerikansk Somalia. Marinebasen ble lagt ned i 1947 og området ble amerikansk koloni. I den lille byen som har mindre enn 4000 innbyggere finnes flere banker og hoteller og der er mange forretninger samt turistkontor. Mange australierne og amerikanere ferierer her. Vi reiste med busser som var ombygde lastebiler til en landsby de hette «Village Ava» hvor vi fikk se tidligere måter å produsere og tilberede mat på, og der var danseoppvisning og annen underholdning.

Hawaii, USA

Honolulu (Oahu)

Navnet på byen betyr noe sånt som god havn, og den er virkelig innelukket og lun. Tidligere var Hawaii et kongedømme, men det ble det slutt på før at landet ble en amerikansk stat på slutten av nitten femtitallet. Vi besøkte imidlertid den tidligere kongens sommerpalass og skottet midt i byen som nå var blitt museum. Etter europeisk målestokk var dette ikke imponerende, men det var jo godt å se at enkelte konger og dronninger har vist måtehold. Etter slottene var vi på en rundtur i byen, og en tur til et fantastisk utsiktspunkt der det også hadde stått et historisk slag. Vi fikk også en tur Downtown og handlet litt i Chinatown, før skipet satte kursen mot Amerika.

USA 2011

Los Angeles

En blir ikke imponert av byens skjønnhet, men av dens størrelse. Containerhavna strekte seg over et stort område, og det var stor trafikk til og fra med tog og biler. Vi hadde prioritert Hollywood, men heller ikke det fikk oss til å måpe. Bydelen var til forveksling lik andre bydeler, men det var enkelte steder vi kjente igjen fra film og TV. Et besøk på Farmers Market var interessant, og vi fikk god pizza der. Westin Airport Hotell var godt og billig, og det lå nær flyplassen.

Hemsedal 2012

Sigrun og meg fikk et opphold i Hemsedølen i julegave fra Rune, som vi i avviklet i slutten av februar. Her bodde vi på Fossheim Hotell som ligger nært opp til turløyper i nedre del av Hemsedal. Løypene var flotte, godt preparerte og varierte. Vi fikk en god skitur hver sag selv om været var skiftende. Hoteller Fossheim var nyrestaurert, og bar vel litt preg av det, men rommet var stort og godt og maten var god. Vi var der fra søndag til fredag

Frankrike 2012

Paris

Turen ble organisert i et samarbeid mellom vår østeriske venninne Ingrid og Aline og Sigmund. Vi bodde på hotell Concorde La Fayette som ligger mellom Champs- Elysée og La Défense. Hotellet har utsikt til Eiffeltårnet, (for de som er heldig å ha rom på den siden og er direkte tilknyttet Paris des Congres. Paris er kjent for sin skjønnhet, og regnes som se av verdens vakreste byer. Til storby å være er Paris enkel og orientere seg i fordi den har vokst systematisk og den er regulert med store stjerneplasser og brede tre beplantete avenyer. Vi fikk ikke se mye av den vakre våren i Paris, selv om det var først i mars, fordi det var overskyet og regn mesteparten av tiden, men vi fikk til gjengjeld med oss en rekke kunstutstillinger, historiske bygg og kirker.

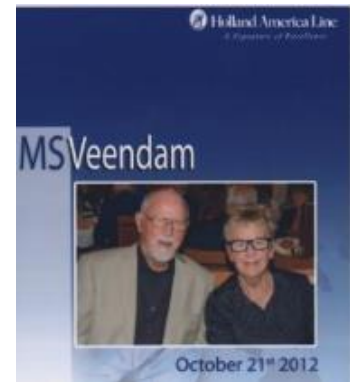
Spania 2012

Kanariøyene

Etter påske på fjellet var det godt å komme en tur til Gran Canaria og Anfi del Mar hvor Aline og Sigmund hadde invitert oss med til sin leilighet. Vi bodde fint og hadde mange turer til fots, både langs stranda og i åsene bak. Det var en stille tid der nede med god plass på badestrender og restauranter. Maten og servicen var god, og vinen smakte fortreffelig. Vi hadde en fin tur med båt langs kysten helt til Porto de Mogan, som hadde en trivelig havn med mange båter, også norske. Tilbaketuren tok vi med taxi og fikk derved sett noe av baklandet.

Cruise med Holand America Line, MS Veendam fra Boston, gjennom Panamakanalen langs Chile- kysten, rundt Cape Horn til Montevideo og Buenos Aires.

USA 2012

Boston, Massachusetts

Dette er en rein og trivelig storby med mange parker og fint tilrettelagte uteområder. Vi bodde på Marriott Boston Tremont Hotel som ligger sentralt i byen. Vi var der lørdag kveld og søndag formiddag, og fikk derfor ikke oppleve så mye, bortsett fra en tur på restaurant og en vandretur i den sentrale parken og gatene omkring hotellet.

Port Canaveral, Orlando, Florida

Denne byen er dominert av Kennedy Space Center med sin «Rocket Garden» og mange andre severdigheter fra NASAs glansperiode. Vi fikk prøvesitte i noen av rakett-kabinene og sett en masse av utstyret som hadde blitt brukt. Vi overvar billedforedrag i sentralen som var brukt ved månelandingene. (Den samme som vi så TV -bilder fra ved oppskytingen) Der var alt intakt, til og med jakkene til noen av operatørene hang på stolene.

Fort Lauderdale, Florida

Denne byen har overtatt noe av cruise-trafikken fra Miami, og bærer sterkt preg av det. Her er det flotte hoteller og restauranter, og folk med mye penger har slått seg ned her. Langs gatene inne i byen og kanalene var det luksusvillaeer med store inngjerdete hager, vakre skulpturer og luksusbåter i alle varianter. Vi var på ekskursjon med buss i byen og med båt på kanalene. Det var moro å se alt dette, men det skal vel mye til at en nordboer ville følt seg hjemme her.

Panama 2012

San Blas Islands

Dette er et øysamfunn som består av rundt 365 øyer som ligger på Panamas Caribbean kyst like øst for Cristóbal. Dette er tilholdssted for Cuna, en av Panamas tre gjenlevende indianerstammer. De bor på noen av de største øyene, og her er det trangbodd. «Gatebredden» var en til to meter, og husene sto tett i tett. Her var rådhus, kulturhus og bibliotek m.m. Bygningene var av det beskjedne slaget, og det vi vil kalle for boss lå strødd over akt. Toalettene var bygd på peler ut i vannet, og det var sikkert en luftig fornøyelse å benytte dem. Greier man å se bort fra rotet var øyene vakre med fantastiske badestrender, som vi ikke fikk benytte. For oss var det kokende hett mellom husene, men vi vandret rundt å så på vakre tepper og vesker som var sydd eller vevd. Alle beboerne var bevist på at de skulle tjene på turistene og tok penger for å bli fotografert. Mange var ute ved skipet i kanoer som var uthulete trestammer og solgte krabber og skjell.

Panamakanalen

Kanalen er 80 kilometer lang og er eneste vannvei mellom Atlanteren og Stillehavet bortsett fra turen rundt Cape Horn eller Magellanstredet. Amerikanerne sto for utbyggingen som var ferdig i 1914 og drev kanalen fram til 1999 da Panama sjøl overtok driften. Selve kanalen består av en enorm innsjø som skaffer vann til relativt korte kanaler og sluser i hver ende. Kanalen har fått nye slusesystemer etter 2009, og vil bli ytterlig oppgradert til jubileet i 2014. Turen gjennom kanalen er interessant, og en blir imponert over all tonnasje som går begge veier. Det er en strøm av digre containerskip og tankskip. Det er lite bebyggelse langs innsjøen bortsett fra spredte anlegg for drift av kanalen. Panama City ligger på vestsiden av kanalen, men vi kom ikke inn dit.

Ecuador 2012

Manta

Selv om Ecuador er en av de minste statene i Sør- Amerika er det et høyt kulturutviklet land med lange transisjoner. Matna er havnebyen til hovedstaten Quito som ligger litt lengre inn i landet. Byen har bare ca. 180.000 innbyggere, men det er en travel havneby. Utformingen og størrelsen på husene holder ikke vestlig standard, men de fungerer fint i det milde klimaet under ekvator. Langs kysten er det fiske som er den viktigste levevei, men de er viden kjent for sine produkter av palmeblader. Det viktigste produktet er panamahatter, som blir produsert her og ikke i Panama. Ellers lager de alt fra strisekker til fine duker av palmebladene. Forenklet kan man si at de skraper massen (kjøttet) av store palmeblader til bare fibrene er igjen. Deretter blir fibrene preparert på forskjellige måter alt etter hva de skal brukes til. Panamahattene produseres i ufattelig mange kvaliteter og du kan kjøpe en fin hatt fra 30 til 1000 amerikanske dollar.

Peru 2012

Salave /Trujillo

Det er en kort biltur fra havnen i Salaverry til den grønne oasen Trujillo. Bygningene i byen bær fortsatt preg av den spanske kolonitiden, og det ser ut som peruanerne fortsetter i samme stil. Mange av husene bærer navnene fra kolonitiden og vi så bl.a. Casa de Iturregui, Casa Urquiaga, Casa de la Emancipacion mfl. Disse bygningene blir i dag brukt til banker og annet offentlig virksomhet. Aachagological Museum har flotte samlinger fra perioden før kolonitiden. De har to godt bevarte templer for henholdsvis solen og månen som er noen av de største i Sør-Amerika. Vi besøkte et forholdsvis nytt museum som var anlagt på et gammelt tempel som het CAO. Dette var strengt bevoktet fordi enkelte ting i montrene var rent gull.

Callao/Lima

Callao er havnebyen til hovedstaden Lima i Peru. Lima var allerede etablert som by før spanjolene kom dit på femtenhundretallet. Inkaene og de andre indianerstammene var allerede da i ful krig med hverandre og inntrengeren hadde små problemer med å overta landet. Lima fremstår i dag som en vakker by. Det gamle sentrum i byen er på UNESCO liste over verneverdige byer, men byen har og et moderne sentrum som kan konkurrere med mange nyere byer. Byens stolthet er den nye parken Miraflores med flott utsikt over sjøen. Lima er også den vanligste innfallsporten hvis man vil besøke inkabyen Machu Picchu. (se reise gjennom inkarike 2007)

Chile 2012

Coquimbo/La Serena

Coquimbo er havnebyen til La Serena og har en naturlig havn, en riktig Bahia.

Byene er kjent for sin rene luft, og vakker fargerik bebyggelse langs fjellsidene. De er også kjent for sitt fuktige klima, og vi fikk opplyst at området i vårmånene hadde over tre måneder med overskyet vær, men det var sjeldent regn. Da vi var der skien solen. La Serena har mange kirker fra kolonitiden. Vi besøkte bla. Plaza Tenri med mange vakre museer og angre bygninger av kulturell interesse

Dalen der byen ligger heter Elqui River Valley. Den er kjent for sin klare luft og derfor velegnet til observasjon av stjernehimmelen. Pan American Highway går 85 miles på sydsiden av La Serena.

Valparaiso/Santiago

Valparaiso er havnebyen til hovedstaden Santiago, og de ligger bare en times kjøring fra hverandre. Valparaiso har og en naturlig havn, men den er sprengt. Byen har bratte fjellsider med fargerik bebyggelse. De har dessverre lagt containerhavnen rett foran det gamle rådhuset i sentrum så det er ikke så trivelig lengre. Vi var en tur til Santiago og så på de viktigste områdene. I sentrum er det mange flotte plasser med monumentale bygg, men det fins også moderne høyhus, og flere var under bygging. På høydene rundt byen er det parker med store restauranter som har utsikt over byen. Jeg ville valgt Valparaiso på tross av containerhavnen.

Puerto Montt

Byen er kjent for sin naturlige skjønnhet. De regner byen som den nordlige grense for Patagonia, som den sydlige del av Syd-Amerika kalles. Området der byen ligger heter Lake Distrikt hvor Bio Bio River danner den nordligste grense. Det fins seks vulkaner rundt byen, den høyeste er Villarica på rundt 2.750m og mot øst ruver Andesfjellene som danner en grense mot Argentina. Hoved leveveien er fiske og området har mange fiskeoppdrettsanlegg. Vi var på busstur opp langs elven i strålende sol, og fikk bla.se de enorme fjellene og vulkanene. Det ble opplyst at området årlig hadde rundt 200 dager med regn.

Puerto Chacabuco

På turen sørover gikk vi inn den trange Fiordo Aisen fjorden til Puerto Chacabuco som ligger i bunden av fjorden. Innseilingen er smykket med høye fjell og store isbreer. På nitten femtallet brant byen ned, men den er nå bygd opp igjen, og en ser ikke så mye til ildens herjinger, og byen er blitt en viktig inn- og utførselshavn. Rett utenfor byen begynner nasjonalparken Rio Simpson National Reserve og veien slynger seg inn over en vakker dal til man kommer til landsbyen Coyhatque som i den

senere tid er utviklet området rundt til et landbruksområde. Man skal leite lenge etter vakrere omgivelser.

På veien sydoover passerte vi mange chilenske fjorder. Isbreen Amalia Glaser, og vi fulgte kanal Sarmiento og Magellanstredet.

Punta Arenas

Dette er den sørligste byen på det chilenske fastland med rundt 100.000 innbyggere og ligger i den Magallanske provins. Innbyggerne legger vekt på at dette er verdens sydligste fastlandsby, og vil helst ikke hør om Ushuaía som ligger på argentinsk side av Ildlandet. Dette er pionerbyen framfor alle andre i Sør-Amerika. Hit kom lykkejegere av alle slag, særlig folk på leting etter gull og edle stener, men også sjøfarere som skulle opp på Chilekysten og til Antarctica. Etter at Panamakanalen ble åpnet i 1914 mistet byen noe av sin betydning, men den er fremdeles en viktig by ved Magellanstredet.

Argentina 2012

Ushuaia

På 55 grader syd er Ushuaía definitivt verdens sørligste by, den ligger ved Beaglekanalen, nært opp til den chilenske grense. Det har blitt stilt spørsmål om Ushuaía egentlig er en by eller bare en ansamling av hus, men i dag fremstår den som en virkelig by og den er i stadig utvikling. Cruisetrafikken har og tatt seg opp og det er aktivitet hele veien. Byen ligger i naturskjønne omgivelser, omkranset av høye fjell. Tett inntil byen ligger Tierra del Fuego National Park som dessverre er overbelastet av bever som i sin tid ble innført fra Canada. Vi fant igjen vår kafe som vi besøkte i 2005, men det var ikke lett for det var store forandringer i området.

Cape Horn (Chile)

Dette er den sørligste tippen på Syd-Amerika og det er fortsatt en maritim bragd å seile rundt Hornet, og deretter inn i Dark Passas. Dette regnes ennå for de mest utfordrende ruter som fins. Jeg forstår at seilbåter kan få problemer her, men cruiseskipet MS Veendam hadde ingen

problemer med å runde Hornet selv om det var stiv kuling, men sol. Selve odden er ikke så imponerende og utseendemessig kan dem på ingen måte hamle opp med for eks. Nordkapp, men det er gøy å vite at en har rundet odden.

Porto Madryn

Byen ble etablert da 150 Velske emigranter kom dit i 1865. Stedet hadde vert besøkt flere ganger før, men det var mest lykkejegere som håper å finne edle stener og metaller uten å lykkes. Byen er tuftet på jordbruk, men den er også en innfallsport til nasjonalparken Valdes Peninsula som kom på Unescos verneplan i 1999. Vi kjørte i timevis over lett kupert pampas, og det var langt mellom bebygde områder. Vi ble underholdt på en kafe av et fantastisk blandakor som sang spanske, engelske og svenske sanger. Jeg glemte luen min der!

Buenos Aires

Byen fremstår som en storby, og ruver godt i landskapet med sine rundt 12 mill. innbyggere. Vi var med på en rundtur i byen og besøkte bla. Recoleta Cemetery der Evita Peron og tusenvis av andre rikfolk ligger begravet. Vi fikk med oss de viktigste plassene i byen og så hvor Bestemødrene på Maiplassen fremdeles stille opp hver lørdag. Bydelen La Boca representerer den gamle del av Buenos Aires, og den er ganske

fargerik. Husene her er lave og er malt i sterke farer av mange slag, slik det er i mange mindre byer i Syd -America. Folkelivet var og fargerikt med mange forskjellige oppvisninger og sang, og selvfølgelig argentinsk tango. Mange forskjellige kunstnere bydde fram sine varer, og særlig var det mange kunstmålere med fargerike og festlige bilder. Gaiden var opptatt av å fortelle historie, og de nåværende politiske ledere fikk ikke bedre skutsmål enn mange av sine forgjengere.

Uruguay 2012

Montevideo

Dette er en stor sjøfartsby, og svære stabler med containere fra hele verden møter en når en kommer med båt, slik vi gjorde. Byen har en vakker bebyggelse og er rekke store plasser med skulpturer og bautaer fra en rik historisk fortid. Selv om byen ikke ligg med havet, men med utløpet av den gedigne Rio de la Plata floden har den mange skipsanløp, og mange norske sjøfolk har besøkt byen. Mange hvalfangere overvintret også her etter endt hvalsesong ved Sør- Georgia, Weddelhavet eller Peninsula. Byen har flotte badestrender, og da vi var der i slutten av november var det yrende badeliv.

Tyrkia 2013

Altaleia

Vi slo til på et tilbud om luksusopphold på 5 stjernes hotell på den tyrkiske riviera. Reise, hotell, gaid og buss kostet kr. 1360,- krone for en uke. Vi var veldig spent på om virkeligheten stemte med reklamen, og det gjorde den. Vi hadde fire flotte vandreturer i området rundt Altaleie samt en tur med overnatting til det anatoliske høylandet Pamukkale. Vi var selvsagt omvist i teppeutsalg, juvelbutikker og skinnvarebutikker, men det får man tåle når opplegget ellers er bra. Det ble også en tur med taubane opp til 2300 m og vi fikk omvisning i den historiske del av Antaleia.

Det var rundt 30 år siden sist vi var på ferie i Tyrkia og vi så store forbedringer der på alle måter. Mest var vi imponert over utviklingen av hus og veier.

Spania 2013

Gran Canaria

Vi var også dette året invitert til Aline og Sigmunds leilighet på Anfi del Mar i Arguineguin. Det ble flere fine turer i terrenget rundt, og vi hadde også i år en fin tur med båt langs kysten til Pto Rico og Porto de Mogan. Selv om det var midt i april var temperaturen fin og badelivet pågikk hele dagen. Restaurantene rundt hadde god mat, særlig fisk, og vinen og prisene var upåklagelig.

Kroatia 2013

Split og Trogir

En venninne av oss, Ingrid Storsæter feiret sin 75 – års dag. Noen venner var invitert med til en leilighet som sønnen eide utenfor Trogir. Det ble noen flotte dager med vandring rundt på stedet og inne i den lille feriebyen. Her var det mange historiske bygninger og selvsagt en festning eller borg som hadde bevoktet innløpet til havnen. Vi leide en stor drosje som kjørte oss rundt i området, og vi besøkte mange små byer med et yrende liv. Frukt og grønnsaker var billig og godt på markeds plassene, men ingen ville koke så middagene ble fortært på restaurant.

Kroatia ga mersmak, og lever vi lenge nok blir det en ny tur dit.

Kapp Verde

Sal 2013

Santa Maria på Sal er en ganske liten turistby, men den er innfallsporten til øygruppen. Her lander de fleste fly fra Europa og Afrika. Det er ca. 6000 fastboende der. Vi feiret jul der sammen med vår sønn Rune. Feiring er kanskje å ta hardt i for det var ikke stor forskjell på julaften og de andre dagene. Sal er en ganske flat øy og det blåser mye, men så er det og her surferne har sitt eldorado. Det er fine strender langs store deler av øya, men i tillegg til vind er det ofte store bølger, så det er bare på enkelte skjermete steder at tilårskommede kan bade. Vi bodde i en treroms leilighet på Porto Antigo Apartments som var ren, romslig og god. Maten på restaurantene var variert og god, og vi handlet frokost på små butikker rundt om. Vi var på Sal i en uke. Rune dro hjem og Sigrun og meg fortsatte med fly til neste øy.

Sao Vicente 2014

Her bodde vi på et fint hotell midt i byen Mindelo som heter Oasis Atlantico, Porto Grande. Dette er industri-øya på Kapp Verde, men vi så ikke så mye industri utenom et lite skipsverft. Det var imidlertid mye aktivitet, og det bygdes mange nye hus og hoteller. Byen hadde god havn, og mange atlanterhavsfarere stoppet her. Det var en ryddig by med mange små butikker, men vi fant lite å kjøpe bortsett fra en shorts til meg. Inne i havna var der en fin badestrand, og med temperaturer i sjøen på rundt 23 og i luften mellom 24 og 28 grader fristet stranden. Vi fikk med oss markeringen av nyåret, med masse folk i gatene, men feiringen foregikk i meget sømmelige former. Vi leide en bil med sjåfør som tok oss met til toppen av øya på rundt 800 m og til mange små bosetninger rundt om. De dyrket mais og drev sauehold langt til fjels. Ved kysten tornet bølgene fra Atlanteren inn.

Santo Antão

For å komme til øy nr. 3 måtte vi ta båt fra Mindelo på São Vicente. Turen tok vel en time, og vi kom til Porta Novo hvor vi ble møtt av en bil som tok oss tvers over øya til hotell Pedracin som ligger et stykke opp i fjellsiden på den andre siden av øya. Turen over øya var spektakulær på en smal steinsatt vei opp til 1400 m. Enkelte steder gikk veien på en fjellrygg med stup på begge sider på flere hundre meter. Hele veien, som var en par mil var steinsatt, men den var ikke særlig behagelig å kjøre på, men den var definitivt slitesterk.

Hoell Pedracin besto av frittliggende bungalower av stein. De var imidlertid godt utrustet med fine bad, og vår bungalow hadde ekstra stue og en fin terrasse. Maten var god, men den var ikke særlig variert. Vertsskapet og betjeningen var hyggelig. Vi var imponert over hvor pen og høyreist befolkningen var. Selv eldre mennesker var bratt i ryggen selv om de sikkert hadde slitt mye i det bratte terrenget. Verten på hotellet tok oss med på en flere timers gratis biltur opp i fjellene og langs

kysten. Vi fikk hilse på en hyggelig bonde som dyrket mais og sukker oppe i fjellene, Området rundt hotellet var bratt og kupert så vi gikk tur på bilveiene og besøkte mange små landsbyer.

Santiago

Vår øy nr. 4 ligger langt sør for de andre, og vi måtte først ta båten tilbake til øya São Vicente og derfra med fly til Prala på Santiago hvor vi bodde på et fint hotell som het Pestana Tropic. Prala er hovedstaden for øylandet, og det er en velutviklet by. Vårt hotell lå litt utenfor bykjernen sammen med ambassadene for en rekke land. Hotellet hadde et fint svømmebasseng, men det var ikke langt å gå til badestranden. Det var mange koselige restauranter og spisesteder med god mat, en fin avveksling til hotellmaten. Her snakket vi så vidt med et norsk par, det første på hele turen som varte ca. en måned.

Kapp Verde er absolutt verdt et besøk med hyggelige folk og et stabilt og godt klima. Det fins mange flere øyer enn de vi besøkte. Men jeg tror reisebyrået Espens Reiser hadde gjort en god jobb, og vi var imponert over de lokale byråene som sørget for transport mellom hotellene og flyene.

Portugal

Lisboa 2014

På retur fra Kapp Verde stoppet vi i Lisboa i to dager. Her bodde vi på Hotel Mundial som ligger midt i byen, hotellet kan anbefales! Lisboa er hovedstaden i Portugal og en av Europas mest treenige storbyer. Den er berømt bl.a. for sitt velordnete gatenett og sin effektive kollektivtrafikk. Vi kjøpte en bytur og fikk bilen og sjåføren for oss selv. Noe av det første sjåføren sa var at Lisboa var 500 år eldre enn Roma. Han tok oss med til byens mange høyder og fortalte om kirker, kloster, festninger og byens parker. Vi fikk innføring om Portugal som sjøfartsnasjon og fikk se en rekke skulpturer og bautaer fra tiden som kolonimakt. Byen var preget av at folk fra de tidligere koloniene var flyttet til landet, og den økonomiske krisen i EU satte sitt preg på den.

Tyskland 2014

Berlin

5. mars 2014 reiste Sigrun og jeg til Berlin, først og fremst for å slippe unna feiringen av min 80-års dag hjemme, men vi hadde ikke besøkt byen tidligere og det gledet vi oss til. Vi tok inn på Ramanda Hotell på Alexander plass nært sentrum. Første dagen gikk vi rundt på egen hond, men sagen ette tok vi er rundtur med buss som vi kunne gå på og av hvor den stoppet. På bussen var det guiding slik at vi fikk informasjon om steder vi kom til. Siste dag besøkte vi noen av de mest berømte severdighetene. Rune kon til byen og var bed oss til Polen.

Polen 2014

Stettin

Vi reiste med tog fra Berlin til Stettin. Turen tok en time og vi fikk se noe av landskapet. Langs toglinjen var jordbruk dominerende med sprett bebyggelse. I Stettin tok vi inn på Radisson Blu Hotel hvor vi traff familie og venner, Vårt barnebarn Eiðrik studerer i Stettin, derfor ble selve feiringen av 80-års avviklet der. Dagn etter selve festmiddagen, som ble inntatt på en koselig restaurant med god mat, ble det tid til å kikke på byen. Vi kjøpte billetter som tillot på og avstiging på alle stopp. Dette var før en sentral verftsby med mange dokker langs elvebredden. Nå er de fleste verft borte, og det så ut som byen lette etter nye områder å utvikle seg på. Ellers var byen ren og trivelig med veldig mange utenlandske studenter. Det var rimelig å feire bursdag der.

Svalbard 2015

Longyearbyen

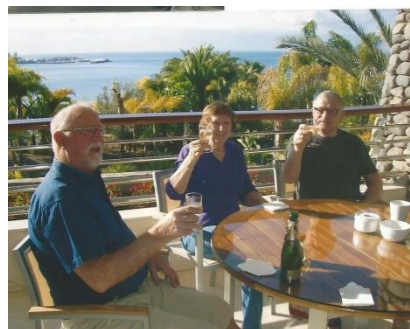
I slutten av januar 2015 var vi 35 personer som dro oppover for å feire vårt gullbryllup. Sigrun og jeg var gift på Svalbard, og vi var også der i 1990 og feiret sølvbryllup. Været var fint, men det var bitende kalt. Likevel fikk vi med en rekke aktiviteter som kjøring med hunner og med snøscooter. Vi var på rundtur i Longyearbyen og besøkte museet, universiteter, sykehuset og kirken. Selve feiringen av gullbryllupet ble avviklet på Camp Barents inne i Adventdalen. For oss var dette en flott avslutning på vårt forhold til Svalbard, og det så ut til at alle tilstedeværende likte det de var med på.

Spania

Gran Canaria 2015

Dette var tredje gangen Aline og Sigmund inviterte oss med til Anfi del Mar. Vi hadde egen leilighet og vi inviterte vårt barnebarn Ingrid med på turen. Været var fint, og vi fikk mange turer i området. Båtturen til Morgan er alltid et høydepunkt. Det er fint å sitte i havneområdet med en pils og se på båter. Det ligger alltid flere norske båter i havna. Man treffer alltid andre normen på Kanariøyene og det en nesten bare nordmenn som går på tur i fjellene. Vår niese Gro var også der sammen med sin datter Sigrid som fikk behandling for en eller annen hudsykdom.

Østerrike 2015

Wien 2015

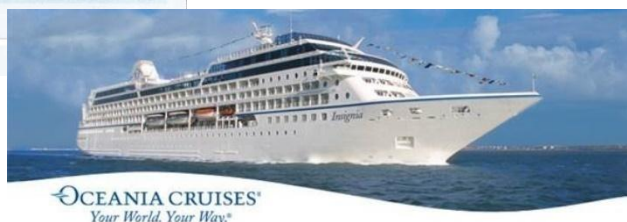
Vår venn Ingrid i Wien, og to av hennes østeriske venninner feiret sine 80-års dager i et gammelt slott utenfor byen. Turen ut til slottet tok en hel dag med buss fra Wien, og vi fikk se en vakker og velordnet del av Østerrike. Både på turen fram og tilbake var vi innom en rekke steder, som alle gav inntrykk av å være velordnet og velstelt. Feiringen av dagen på Slottet ble avviklet etter beste østerisk stil, og alle som deltok fikk et minne for livet.

Med Oceania Cruises «Insignia» fra Hong Kong til Cape Town 2015

Cruise fra Hong Kong til Cape Town med «Insignia» 26. oktober til 30. november 2015

Kina

Hong Kong

Vi kom to døgn tidligere enn Insignia til byen for å se noe nærmere på den. Vi var der for over 20 år siden, men det var ikke mye igjen av det gamle. Flyplassen var flyttet et godt stykke utenfor byen og det var bygd høyhus over alt. Kineserne bygger imidlertid flotte høyhus, og de sparer ikke på fargerik lysreklame og dekorasjoner. Den indre havn i Kowloon var gjort om til et trivelig promenadestrøk, og kulturinstitusjonene lå tett i tett. Vi bodde på Gangway hotell, Marko Polo, som hadde gangforbindelse til Ocean Terminal der crus båten lå. Hong Kong så triveligere ut enn den gjorde på den tiden den var engelsk, og ville du bruke penger var det tilstrekkelig mange motehus her av alle slag.

Filippinene

Manila

Vi hadde et privat opplegg for Manila hvor vi skulle besøke en tidligere kollega av Sigrun, men det oppsto problemer hjemme hos henne slik at opplegget ble kansellert. Vi fikk imidlertid en tur på byen, og så oss rundt i sentrum. Trafikken fra biler og busser er overdøvende så vi søkte inn i store kjøpesentra som vi nesten gikk oss vill i. Som ellers i orienten har byen fått en stor kvote av høyhus. De fleste var stilige, og alle hadde fargerik reklame. Utseilingen fra byen i mørke var et syn. Store figurer og lykkehjul beveget seg, og de hadde lys i alle regnbuens farger. Tidligere hadde byen en stor andel av fattige i slummen, men det så vi lite til nå. Vi antok at slummen var flyttet bort fra sentrum.

Malaysia (Borneo)

Kota Kinabalu (KK)

Dette er en vakker by på nordspissen av Borneo, men den tilhører altså Malaysia. Vi så ikke så mye av byen, men besøkte et stort marked med et meget stort utvalg av grønnsaker og frukt, og for oss en mengde ukjente fisker. Derfra gikk turen med busser til majestetiske Kinabalu Park som ligger på omtrent 450 m. Fjellet som parken ligger på er det høyeste fjellet i Sørøst Asia og det er omkranset med frodig tropisk jungel. Området er et av verdens biologiske senter og er et naturparadis med bl a. 1200 forskjellige orkidearter og 25 forskjellige viltvoksende rododendroner. Vi spaserte gjennom en botanisk hage og vi ble gaidet av en entusiastisk botaniker.

Turen ble avsluttet med lunsj på Perkasa Hotel som lå idyllisk oppe i fjellsiden før vi ble fraktet tilbake til båten.

Brunei

Mura

Brunei er et lite land på Borneo, med store oljeforekomster. Landet har ca. 400.000 innbyggere, og befolkningen regnes som rike i forhold til andre land i regionen. Rike er også sjeiken som er enehersker. Han har et slott med 1788 rom i byen Mura som vi besøkte. Rundt halvparten av befolkningen er muslimer, og de har mange fordeler som de andre ikke har. Muslimene har bl.a. rett til å ha to koner, og de kan få gratis hus. Vi ble fraktet med buss til noen store, hurtiggående elvebåter som vi dro oppover med på en ganske bre elv. På turen så vi mange krokodiller, og ikke minst Bruneis nasjonalsymbol, Proboscis Monkey som er en liten apekatt med spist fjes som lever i mangrovetrærne langs elven. Vi besøkte en landsby, men 30.000 innbyggere hvor husene sto på påler og befolkningen hovedsakelig levde av fiske.

Malaysia (Borneo)

Kuching

Vi er igjen tilbake i Malaysia fordi store deler av landet ligger på Borneo. Kuching, som for øvrig betyr katt, har en herlig gammelsaks sjarm med en rekke kinesiske templer. Vi besøkte flere av templene, og en blir imponert i hvor mye vekt kineserne har lagt på utsmykking. Kineserne kom til Borneo for hundrevis av år siden, men de holder krampaktig på sin gamle kultur slik de gjør mange steder i Asia. Katten og kattene var det flere skulpturer og monument av. Vi besøkte også Sarawak Museum. Vi fikk en spasertur gjennom byens mest kulturelle strøk og fikk se kattebyens mange attraksjoner og besøkte flere butikker og markedet, varmt!

Penang

Penang tilhører Malaysia og ligger også på Borneo. Vi kjørte fra Georgetown travle havn til et rolig strøk innenfor. Besøkte en fabrikk hvor mange mennesker malte direkte for hand på stoff. Derfra kjørte bussen til nordspissen av øya og vi så mange idylliske viker uten at vi fikk anledning til å bade. Langs veien var det mange utvalg av lokale frukter, og vi stoppet på et sted og kjøpte noen smakebiter. En kinesisk dame kjøpte små søte bananer og spanderte på alle i bussen. Deretter var vi på en slags botanisk hage med små fossefall. Hagen var mest kjent for sine over 100 arter med sommerfugler. Vi var så vidt innom byen, men det var bevisst, fordi vi hadde valgt å se på det vakre landskapet.

Sri Lanka

Colombo

Sri Lanka sto ikke på skipets ruteplan, men det var tilløp til stadskup på Maldivene så planen ble endret. Det gikk også rykter om piratvirksomhet rundt Maldivene, så det kan også være en av årsakene til endringen. Sri Lanka har i en årrekke vært herjet av borgerkrig, men selve hovedstaten Colombo var hvist ikke utsatt. Byen har over tre millioner innbyggere, og vel på grunn av krigene har den ikke fått det oppsvinget som mange av storbyene i Asia har fått. Vi var en tur på land, men vi følte oss omringet av folk som ville kjøre oss i moderne Ritz joer eller trehjuls mopeder. Det var ikke så fristende fordi vi var usikre på hvor vi ville havne. Mange av sjåførene sa de hadde vært soldater som nå var arbeidsledige. På skipet var det stor skuffelse fordi mange hadde sett fram til å komme til Maldivene.

Seychellene

Mahé.

Seychellene har sin egen sjarm og sin spesielle image. Sikkert fordi en så sjelden kommer dit. Vi hadde forestilt oss lave øyer som nesten var forsvunnet i havet, men der tok vi feil. De aller fleste øyene var høye og kledd med mange typer skog. Temperaturen var høy så bading sto høyt på programmet, men det ble ikke høve til det på den øya. Første dag gikk vi en tur gjennom hovedstaden Victoria. Det var fort gjort for dette er en av verdens minste hovedstadier. Vi så imidlertid den Nasjonale Frigjøringsbygning, det gamle kulturhus og Nasjonal Museum m. f. Landet består av 43 øyer og har en rikholdig vegetasjon og veldig mange forskjellige fuglearter.

Dag to besøkte vi en botanisk hage med mange severdigheter. Vi så bl.a. elefants appelsintre, doble palmer og for oss mange ukjente arter. Da vi møtte gaiden sa hun at det var varmt. Da jeg bemerket at hun nok ville vente seg til det sa hun at hun skulle ønske hun jorde det. Etter hagen dro vi med buss rundt nordspissen av øya. Vi så en mengde hoteller og flotte badestrender. Vi hadde og en liten lunsj på en restaurant som lå nær en badestrand, men det ble ikke tid til å bade.

La Digue

Fra Mehe gikk båten til en annen øy og ankret opp foran en vakker badestrand. Her var det strender over alt langs øya, men det var langgrunn mange hundre meter utover, men vi fant oss en strand for oss sjøl og plasket etter beste evne. Derfra vandret vi langs stranden til vi kom til en restaurant som serverte kaldt øl. Tilbakturen ble lang og varm, Det sies at Seychellene er det nærmeste en kommer Edens Hage, og det er trulig riktig, men det er en varm hage.

Kenya

Mombasa

Det var vårt andre besøk i byen og forventningene var ikke store, men det ble et trivelig besøk. Da gikk på land ble vi møtt av en fotograf og en journalist fra en kenyansk avis. Vi var nok tilfeldig turister som de ønsket et intervju med for å fylle opp avisen.

Vi tok en gaidet tur til Haller Naturpark som ligger et stykke utenfor byen, men fra bussen fikk vi med noe av sentrum. Naturpark er noe malplassert fordi parken er anlagt i et tidligere steinbrudd. Det er en stor sementfabrikk fra

NOR- SEM nær parken, og det er den som har bygd og bekostet parken. Parken er imidlertid fin, og den er i dag hjem for tusenvis av utsatte dyr. Vi fikk nærkontakt med sjiraffer, sebraer, skilpadder og krokodiller, mange slags aper og mange flere dyr. Det ble sagt at parken hadde rundt 180 forskjellige fuglearter. Den eldste skilpadden var rundt 130 år og var vel en meter lang.

Tanzania

Zanzibar

Fra skipet gikk vi til City Market og Sultana Market i Stone Town. Byen duftet av frukt og krydder, og det var forholdsvis rent i gatene. Det mest iøynefallende var imidlertid det store slavemarkedet. Vi fikk se skulpturer av slaver av begge kjønn som var lenket sammen med korte kjettinger verre en dyr. Vi var nede i kjellerrom der slaverne hadde vært stuet sammen i påvente av salg og transport. Da handelen var på topp gikk det over 60.000 slaver gjennom markleden hvert år. For å vise at det tross alt fantes en gud ble det bygd en stor anglikansk kirke helt opp til markedet i 1874.

Sultanen på Zanzibar hadde det imidlertid atskillig bedre enn slaverne. Vi besøkte hans ringe bolig som nå var museum. Den besto av en rekke rom med stilmøbler fra Asia og Afrika. Her så vi bl.a. bilende av Dr David Livingstone. Vi besøkte en gammel festning, og derfra ble vi geleidet gjennom gatene i Stone Town. Hadde vi valgt andre turer ville vi vel ha sittet igjen med et mere positivt inntrykk av Zanzibar, men dette var det vi fikk med oss.

Dar es Salaam

Byen har hatt en viktig plass i historien og kulturen i Tanzania og i Øst-Asia. Vi dro til Nasjonalmuseet hvor vår gaid fortalte hvordan landet var blitt påvirket av Portugal, Tyskland og Storbritannia, samt effekten av Arabia og slavehandelen. Vi besøkte museet og det store markedet der det var en rekke håndverksarbeid utstilt, og vi fikk se håndverkerne i arbeid. Vi så maleriutstillinger med typiske afrikanske malerier. Tinga, Tinga er en form for malerkunst som er utbredt i ulike deler av Øst-Afrika.

Vi ble kjørt til østre Bay med fin utsikt over strender og vikene og til en lokal restaurant hvor vi fikk en lett lunsj. Vi ble advart mot å bade.

Madagaskar

Nose BE

Dette er en øy på nordspissen av Madagaskar. Vi var med på en kjøretur rundt øya, som også er kjent som parfyme øya fordi Ylang treet som de bruker til å fremstille dyr parfyme av vokser her. Vi fikk se prosessen på en destillasjonsfabrikk. Vi reiste gjennom Hell Ville å så øyas sukkerplantasje samt frukt og krydderplantasjer. Vi stoppet i Dzamandzar som er den nest største byen på øya som er kjent for sine ballongformede hus. Deretter dro vi til Andilana Beach som regnes som den fineste stranda på Nose By. Vi fikk servert en fin lunsj her, og mange tok en forfriskende badetur i det krystallklare vannet.

På veien tilbake stoppet vi på et suvenirmarked som tilbydde lokale artikler. Dette var en vakker og velstelt øy, og vi skulle gjerne ha sett mer av Madagaskar, men det ble med dette denne gangen.

Mocambique

Maputo

Vi hadde meldt oss på en gaidet spasertur i sentrum av byen. Maputo er hovedstad i Mosambik og den framstår også som en hovedstad. Vi så først på den meget utsmykkede jernbanestasjonen, og derfra gikk vi til Sentralmarkedet og deretter en festning.

Portugiserne var de første europeere som kom hit på 1500-tallet. De holdt stand til rundt 1970 da landet ble selvstendig. Sentral- markedet var stort og velholdt. Der var frukt og grønnsaker av mange slag, men også en mengde fisk i alle størrelser, Lukten på markedet var ubestemmelig fordi mange sterke lukter blandes, men at det var fisk der var helt tydelig. VI ble deretter ledet inn på en kafe med kaffe og en lokal bakst som de kalte «pasteie de mata» og begge deler var godt.

Deretter besøkte vi festningen Maputo Fort med sine 18 kanoner som portugiserne bygde på 1800-tallet. Maputo er ganske forskjellig fra det vi har sett andre steder i Afrika

Sør-Afrika

Richards Bye

Dette er den første byen vi besøkte i Sør-Afrika, og det er en stor hamneby hvor en rekke fartøy ligger på redan og venter på å få komme inn for å losse eller laste. Richards Bay ligger i KwaZulu provinsen, og vi valgte en tur for å besøke Zulu-folket et stykke inn i landet.

Vi reiste med buss til Dumazulu Tradisjonell Village, og kjørte på National Hovedvei til Mtubatuba og deretter mot Zulu. Der fikk vi mulighet til å delta i en autentisk og tradisjonell Zulu-forberedelse til et bryllup. Menn og kvinner ble skilt fra hverandre, og vi fikk hver for oss innføring i hva et brudepar måtte gjennomgå før de ble erklært gifteferdige. Gutten måtte bl.a. leve alne ute i bushen i en liten jordhytte uten mat og vann en hel uke. Vi har det enklere i Norden.

Dette er et levende museum hvor om lag 50 personer bor, og som gjennomfører sine ritualer for turister. Vi fikk servert forfriskninger, og flere forskjellige leiker og danser ble fremført.

Durban

Durban er Sør-Afrikas tredje største by og er en meget aktiv havneby med besøk av båter fra hele verden, og dette setter på mange måter sitt preg på byen. Den bærer og preg av påvirkning fra Asia, Afrika og Europa.

Bussen vår tok oss med på en rundtur i byen, og vi så bl.a. Vasa Da Gama klokken, Dick King statuen og mye annet. Vi var innom Durban botaniske hage og hadde en fin spasertur på egen hånd og var innom Orkidehuset som hagen er mest kjent for. Etterpå besøkte vi det gamle torget med et bygg som minner om rådhuset i Belfast. Vi var å så på en rekke offentlige bygninger og banker. Vi var og på det indiske markedet hvor håndverkere skar til suvenirer av elfenben og mange slags tre. Alle ble imponert over Junk-moskeen som visstnok er den største av sitt slag på den vestlige halvkule og berømt for sin massive gylne kuppel og tårn.

East London

Her meldte vi oss på noe som kaltes «Khania La Bantu kulturopplevelser» Det var en fordypning i kultur og tradisjon hos den opprinnelige xhosastammen. På ruren dit ble vi imponert over naturskjønnheten. Ved ankomsten til Xhosalansbyen fikk vi en innføring stammens historie og vi oppleve dans ledsaget av rytmiske trommer og sang. Xhosakerne var kledd i fargerike kostymer, og de unge viste sine ferdigheter i lek og dans. Bygningene var laget av gjørme på sammenflettede greiner med innganger så lave at få dyr kunne passere. Vi ble servert et hjemmelaget øl i en bolle som alle skulle drikke av. Jeg smakte på drikken, men det var det ikke alle som gjorde, Etterpå var det «kamp» med trepinner og skjold mellom de sprekeste av ungdommen. Vi fikk se hvordan kvinner laget sine intrikate perlebroderier som også var til salgs i håndverksbutikken. Noen av ungjentene gikk med bar overkropp, og det var sett på som taktløst å fotografere dem.

Cape Town

Dette var siste stopp på vårt 36 dagers Cruise fra Hong Kong. Vi forlot «Insignia» ved halvnitiden og dro til vårt hotell Villa Costa Rose som viste seg være et beskjedent, men koselig hotell på vestsiden av sentrum. Vi benyttet formiddagen til å gå fra hotellet etter en strandpromenade, gjennom Green Point- parken, fram til Cock Tower ved den gamle havnen. Vi undervurderte nok avstanden og det ble en tur på tre timer i steikende sol. Vi hadde vært i Cape Town tidligere, men byen hadde fått en sterk ansiktsløfting så det var ikke lett å kjenne oss igjen. Gen gamle havnen var imidlertid nokså uforandret, og det smakte godt med en pista og en kald øl etter vandreinen. Dagen etter gikk vi etter strandpromenaden mot syd, og fikk derved med oss hele promenaden.

Hjemturen gikk med fly via Dubai, Oslo til Bergen

Skottland 2016

Edinburgh 2016

Broder Sigmund feiret sin 80-års dag i byen og vi var med for å delta i begivenhetene. De andre gjestene var hovedsakelig hans nære familie pluss to venninner fra Østerrike. Gjennomføringen av feiringen var flott, og vi sitter igjen med gode minner.

Edinburgh er hovedstaden i Scotland og byen er en fin blanding mellom gammelt og nytt, men det var de gamle monumentale bygg som kirker og festninger som tok vår oppmerksomhet. Vi fikk ikke sett så mye av byen, dels på grund av vind og sludd, men vi hadde også et anstrengt program. Byen er absolutt verdt et lengere besøk, men i likhet med mange andre steder får det vente. Edinburgh Castle fikk vi imidlertid med, og det ga på mange måter et sterkt inntrykk. Slottet ligger på det høyeste punkt i byen, og en har god utsikt fra de mange utsiktspunktene. Våre tanker gikk til de mange slaver som bokstavelig talt bar stein til festningsverket fra lavere deler av området.

Spania 2016

Grand Canaria

Turen til Kanariøyene og til Anfi del Mar er etter vert blitt en tradisjon. Denne gangen kom den ekstra godt med fordi vi ikke hadde feiret påsken på hytten. Første gang på mange år. Vi hadde som vanlig fin leilighet, ikke langt fra Aline og Sigmund. Folkelivet i området forandres seg ikke særlig mye fra år til år, men det dukker til stadighet opp nye hoteller og leiligheter. Det er ikke få norske kroner som tar veien hit. Det var litt kjølig i luften, så bading blei det lite av, men til gjengjeld ble det mange fine turer i «fjellene» bak bybebyggelsen. Også i år tok vi en tur til Morgan, og vi stoppet i Porto Rico på tilbaketuren og hilste på Maddy og Halvor, vårt søskenbarn fra Stavanger som i mange år har bodd der halve året.

Spania- Solkysten 2016

Langtidsferie på Den spanske riviera

Vi fløy direkte fra Bergen til Malaga, og derfra var det er relativ kort busstur til Benalmadena hvor vårt pene leilighetshotell «Hotel Sunset Beach Club» lå helt ved sjøen. Først ble vi plassert på baksiden av hotellet. Men etter en natt det fikk vi my leilighet på solsiden, tett ved sjøen og vi følte oss mere på Solkysten. Leilighetene var på 37 kvadratmeter og hadde stue, soverom og fullt utstyrt kjøkken, TV med norske kanaler og gratis wi-fi. Rommene ble vasket hver dag og sengetøyet ble skiftet to ganger i uken.

Benalmadena

Benalmadena er delt opp i 3 områder: Benalmadena Costa, nede ved havet og vårt hotell. Arroyo de la Miel er et boligområde der det også er mange butikker og resteringer. Her er og en fornøylespark og et lite marked, og en gondolbane som tok oss helt til fjels. Det tredje området er Benalmadena Pueblo som er en typisk landsby med smale gater og hvite hus.

Torremolinos

Vi gikk fra hotellet langs strandpromenaden til Torremolinos, en strekning som var oppgitt til 10 km, men turen tok knapt en time, så dem milen var kort Vi gikk dit flere ganger. Det var en fin sandstrand å spasere på, og mange badet. Oppe på stranden var det lagt ut slisker av tre, eller man kunne velge flisbelagte fortau hele veien. Langs store deler av strandpromenaden var det gågate med mange butikker og restauranter. Nede ved havnen i selve Torremolinos var det ei gedigen havn for seilbåter og andre luksusbåter og naturligvis restauranter med godt øl.

Midjas

Midjas er en vakker fjellandsby som ligger 500 m over havet med overdådig utsikt. Den er kjedt for sine vakre hvite hus og trange gater. Du kan kjøre rundt i vakre eseldrosjer og besøke keramikkbutikker, museer, gallerier og utstillinger. Det går buss hver time til Benalmadena.

Malaga

Malaga er hovedstaden på Costa del Sol og er Spanias 5. største by. Den er over 2800 år gammel, og er en av verdens leste byer. Her finner du det meste av spansk kultur med Pablo Picasso -museet som høydepunkt. Det var her Picasso ble født og vokste opp.

Frigiliana og Nerja

Frigiliana er en liten fjellandsby som ligger ca. 6 mil nor -øst for Malaga og blir betegnet som Andalucias vakreste by. Byen er full av maurisk historie med mange hvitmalte hus fra maurertiden. Vi smakte på landsbyens spesielle viner og koste oss i de vakre omgivelsene. Guiden var spansk, men snakket godt norsk. Hun var gift med en nordmann og de bodde i Spania.

Nerja

15 minutt med buss fra Frigiliana kommer du til Nerja som ligger nede på Costa del Sol der vi blir møtt med den deilige Burriana Playa badestranden. Det ble ikke tid bading, og det var ikke særlig varmt, men der var mange solhungrige sjeler som nøt den allikevel. Vi besøkte i stedet dypvannsgrotten i Maro som sies å være størst i verden. Den ble oppdaget av noen guttunger i 1959. Grotten ble dannet for mange millioner år siden, og det er funnet spor etter neandertalerne som bodde der for ca, 25.000 år siden.

Ronda

Byen blir betegnet som tyrefektingens vugge, og ligger rundt 1200 m over havet. Byen er delt av en hundre meters dyp kløft, med en vakker bro som er gjenoppbygd flere ganger. Vi besøkte også byens berømte tyrefekterarena som bl.a. den legendariske amerikanske forfatteren Ernest Hemingway har beskrevet lidenskapelig. Vi så på flotte andalusiske kus og en mektig kirke. Vi spiste en tradisjonell spansk lunsj med tapas og god vin. Turen tilbake til hotellet gikk gjennom vakkert landskap med store olivenplantasjer.

Granada

Granada var i 250 år hovedstad i det mektige mauriske kongeriket i Andalucia. Byens beliggenhet er svært malerisk, ved foten av den mektige snøkledte fjellkjeden Sierra Nevada. Det arabiske Alhambra er et eksotisk eventyr. Palassene, hagene og fontenene er arkitektoniske mesterverk av keramiske fliser og utskjæringer. I dag er det skapt et flott hageanlegg her, med fantasifullt utskårne busker og trær og vakre blomster. Vi hadde en spansk gaid som snakket bra norsk som hun hadde lært som utvekslingselev i Mosjøen.

«England» 2016

Gibraltar

Gibraltar er et engelsk territorium som ligger på den iberiske halvøys sørkyst. Gibraltar har vært britisk kronkoloni siden 1830, men bl. a. fønikerne, kartagerne og romerne har skiftevis bosatt seg her allerede 950 år før vår tidsregning. Gibraltar blir med rette kalt «The Rock» fordi den hovedsakelig består av en stor klippe som er omkranset av hav. For å komme inn på den engelske siden må man kjøre over en flyplass som byen har felles med Spania. Vi kjørte med små busset opp kronglete veier langs klippen og besøkte bl.a. St Michaels Cave som er en malerisk grotte som også fungerer som konsertsal. I denne naturkatedralen har neandertalerne, og andre urmennesker bodd. Vi fikk møte de harmløse berberapene som levde langs fjellsiden, og det var et morsomt bekjentskap. Etter en runde på byen fikk vi «fish and chips» på en hyggelig uterestaurant.

Spania 2017

Grand Canaria

Vår årlige tur til Kanariøyene sammen med Aline og Sigmund ble avviklet først i april. Som vanlig hadde vi leilighet i Anfi del Mar. Denne gangen ble det leilighet i første etasje på Grand Hotell, men også det i Lyng-komplekse. Det ble en positiv overraskelse med stor balkong og hage utenfor. Vi gikk som vanlig mange turer, bl. annet til «Norskeplassen»

Den årvisse turen med båt langs kysten til Morgan fikk vi og med, og på tilbaketuren møtte vi vår fetter Halvor i Porto Rico.

Det er mye god mat på restaurantene nede ved sjøen, og faktisk nye god fisk. Planlegger ny tur til neste år.

Kroatia 2017

Seiling i Kroatia

En gammel drøm gikk endelig i oppfyllelse da Boa, Almar, Georg og meg steg om bord i en bra seilbåt i Trogir utenfor Splitt i Kroatia.

Vi hadde leid båten «DIDI», en Elan 434 (43,4 fot) med fire lugarer fra Croatia Yacht Club. Båten var litt tilårskommen, men i meget god stand, og vi hadde det romslig med en lugar hver. Tre av oss hadde liten seilererfaring, men skipperen Boa hadde lang erfaring, både fra Norskekysten og fra forskjellige områder i Middelhavet. Han hadde også seilt ut fra Trogir før. Alderen på de fire deltakerne var fra 74 til 83 år, så det var godt voksne karer.

Turen gikk for det meste til øyene sør for Trogir, men vi besøkte også to steder på fastlandet. Her er reiseruten:

Fra Trogir seilte vi med bra bøl til Milan på øya Brac. For å kjenne litt på Kroatia og øyene lå vi over til neste dag i Milan, og vi hadde en fin tur i terrenget. Vi gikk gjennom rader av steinrøyser hvor det var ryddet plass for noen oliventrær. Lignende landskap oppsørte vi på andre øyer, og det var tydelig at folk her hadde jobbet for tilværelsen opp gjennom århundrene. Vi seilte videre til badeplassen Bol, som også ligger på Brac, det var sent på dagen så vi gikk ikke i land, men seilte videre med god bøl til Vrboska på øya Jelsa. Her var vi i to netter, og hadde en fin vandretur på øya. Fra Vrboska gikk vi rundt halvøya til Stari Grad på samme øy. Det var og en koselig plass med mange små restauranter som lå i trange smau med slitt brostein. Også her var det fine og rene toaletter og bad som var til gratis bruk for båtfolket, og båtfolk var det mange av.

Derfra seilte vi til den lille øya Vis, som ligger ytterst i havgapet. Vi tok inn til havne «byen» som også heter Vis. Bortsett fra en god middag om kvelden ble ikke øya videre utforsket av oss, men fra sjøen kunne vi observere at jordsmonnet her ikke var bedre enn på de andre øyene.

Da vi kom ut fra Vis var det vindstille, og vi gikk for motor hele veien sydover til Vela Luka på øya Korčula hvor vi overnattet. Dagen etter gikk vi til havnen Korčula som har samme navn som øya.

Derfra dro vi til Makarska som ligger inne på fastlandet. Dette var vel en mest interessante havna vi besøkte. Havna har vokst opp rundt to brede bukter med lange rullesteinstreder, og ved siden av havna begynner den gamle bydelen med brosteinsbelagte gater, torg, kirker, museer og kunstgallerier. Den hvite kalksteinen fra øya Brač brukes overalt, både på bygninger og på steinanlegg. Ved første øyekast ligner steinen marmor, men det er altså en kalkstein. Byen har et utall av koselige restauranter.

Fra Makarska satte vi kursen mot Omis` og vi hadde fin seivind. Innløpet til havna var imidlertid svært grunt så vi snudde og satte kurs for Split.

Split er den nest største byen i Kroatia og er det økonomiske og administrative sentrum i Dalmatia-distriktet. I denne vakre byen lever turisme, kultur og handel side om side. Havneområdet ved sentrum er, i likhet med andre havnebyer, meget forseggjort med en bred promenade beplantet med palmer. Lange havnen og ellers i sentrum, finner man et utall av store og små spisesteder og butikker.

Vi var innom Det Diokletianske palass. Det er et av de eldste palass i verden, og det mest intakte fra romertiden. Her ligger også katedralen med det vakre klokketårnet. Vi hadde to overnattinger i Split, og på dag to gikk vi opp på utsikten med trappetrinn opp til ca. 200 m,

Trogir var neste og siste stopp. Her ble seilbåten gjort i stand til klarering, og vi fikk gode skutsmål for handtering av båten.

Østerrike 2017

Innsbruck

Da vår venn Ingrid's eldste datter Sigrid fylte 50 år var vi invitert til Tirol for å feire dagen. Første festmiddag var torsdag i ei gammel vinstue rett ovenfor vårt hotell, Austria Trend Hotell i Innsbruck. Neste morgen var vi på flott førpremiere til en konsert som samboeren til en nevø av Ingrid inviterte til. Deretter ble det bane og heiser opp til fjellet Hafelekjarspitze på 2200 over havet. Innsbruck er alpenes hovedstad i Tirol med ni forskjellige skisystemer. Byen ligger på 575 m over havet.

Etter fjellturen hadde vi en spaseretur i gamlebyen, og dagen etter tok vi en rundtur der med en behagelig vogn trukket av en hest

Innsbruck er hovedstaden i Tirol i det vestlige Østerrike og har ca. 125 000 innbyggere. Elven Inn, som har sitt utspring i Sveits, renner gjennom byen. Innsbruck har to store universiteter med til sammen rundt 30 000 studenter. Innsbruck har mange flotte dekorerte hus og mange barer, men vi besøkte ingen av dem. Gamlebyen har også «Det gylne tak» som er et av byens største attraksjoner. Det blir sagt at det gikk med 6 kg gull da de sist reparerte taket.

Schwaz

På lørdag dro vi til Ingrid's fødeby Schwaz, som ligger en times kjøring fra Innsbruck, hvor vi traff igjen flere fra festen i Innsbruck, og mange av Ingrid's søsken og venner. Vi så også huset hvor Ingrid var født.

Schwaz har en lang historie som gruveby. Byen ble først nevnt i år 930, men området har vært bebodd siden neolittisk tid.

I bronsealderen begynte utvinningen av kobber, og fra 1400 tallet ble det også utvunnet sølv.

I byens storhetstid var det rundt 20 000 innbyggere i byen, og den var den nest største byen i det habsburgiske rike etter Wien. I dag er innbyggertallet rundt 12 700.

Fra 1600-tallet gikk gruve drift tilbake, og den ble innstilt i 1827.

Huset der Ingrid var født

Portugal 2018

Madeira

Vi besøkte øygruppen i 1985 og var spent på om den hadde beholdt noe av sin gamle sjarm etter at Portugal var blitt med i EU. Noe var igjen, men det meste av den gamle idyllen, rundt og i byen Funchal var borte. De smale gatene med de mange små butikkene, og erstattet ned brede gater som hadde moderne brolegging. Også havna og kaiene rundt hadde fått en markant ansiktsløfting. Moloene var utvidet og forlenget slik at det kunne ligge flere store cruisebåter der samtidig. Byen hadde også fått en ny gondolbane fra en kai-utstikker som gikk et stykke opp etter fjellsiden.

Det var med andre ord gjort mye for den moderne turismen, og det største var vel at flyplassen var sterkt oppjustert, og var vel atskillig tryggere enn den gamle til å lande og lette på. Vårt gamle hotell «Savoy» var jevnet med jorden, og de var i ferd med å reise en ny gedigen bygning på tomten. Vi fikk imidlertid et fint lite hotell nedenfor det gamle, «Hotel Quina Franca», som kan anbefales.

Øya har selvsagt igjen mesteparten av sin vakre natur, og turene på «Levadaene» er som før.

Fra Madeira gikk turen med fly direkte til Azorerne. Turen tok ca. to timer.

Azorerne

Azorerne er en Portugisisk øygruppe i Atlanterhavet ca. 1500 km fra Lisboa og 3900 fra den nordamerikanske østkysten. De ni øyene som utgjør Azorerne, har et samlet areal på 2355 km² med en befolkning på ca. 246 000. Øygruppen er ved siden av Madeira to av Portugals selvstyrte regioner. Største byen er Ponta Delgada på øya San Miguel.

Vi var bare på øya San Miguel, fordi det er der flyene fra Madeira lander. Vi kan derfor bare uttale oss om denne øya, men gaidene fortalte at øyene ikke er så ulike. San Miguel var imidlertid en vakker grønn øy med et vakkert velutviklet og variert landbruk. Alle øyene er vulkanske og vulkanen Pont de Rico på øya Pico med sine 2351 moh. er den høyeste. Azorerne er i virkeligheten toppene på noen av klodens høyeste (undersjøiske) fjell.

Vi bodde i sentrum av byen Ponta Delgada på hotell Sao Miguel Hotel Talisman som var et greit og stille hotell med god mat og gode rom. Vi gikk mange turer rundt om i byens trange gater. Utviklingen hadde heldigvis ikke nådd så langt her som på Madeira, men det var ikke vanskelig å se at også de hadde nytt godt av EUs peger. Hele havnen var rustet opp, og det var trivelig å gå langs kaiene.

Vi deltok også på en par arrangerte utflukter med buss. Begge turene var trivelige, og vi kom sammen med folk fra mange steder av verden. Et av høydepunktene var mat kokt på vulkansk varme i kjeler som var senket ned i jorden på et spesielt sted. Maten, som var en slags fårrikål, men som besto av flere forskjellige kjøttsorter hadde kokt i seks timer smakte fortreffelig. Vi var innom flere te- plantasjoner, og fikk selvfølgelig smake på klodens beste te.

Et besøk på Asorene er vel ikke av det mest spennende, men vil man slappe av og spise god og rimelig mat kan man reise dit.

Spania 2018

Grand Canaria

Dette var det siste spranget på vår øyhopping i Atlanteren 2018. Det startet med Madeira og deretter Azorerne.

Det er sjette året på rad i besøker Lyngsentret, Anfi del Mar. De fem første årene har vært sammen med Aline og Sigmund, men i år var de forhindret. Hotell og rom er jo alltid i topp klasse her, og vi har heller ikke noe å klage på i år. Vi tok turen med båt til Puerto de Mogen og de andre byene langs kysten, og vi gikk mange korte turer i området rundt.

Hadde en trivelig middag med broder Rolv og en kompis av han, og vi fortærte en par flasker vin på rommet vårt etterpå. Det var trivelig, og vi fikk mimret en god del.

Polen 2018

Stettin

Dette var andre gang vi besøkte Stettin, sist var i 2014. Årsaken var at vårt barnebarn, Eirik hadde studert medisin der, og vi var der for å feire at han var kommet helskinnet gjennom studiet, og at han fikk utdelt diplom. Vi var mektig stolte fordi det ble opplyst at det var mindre enn halvparten av de som startet sammen med han for 6 år siden hadde kommet gjennom studiet.

Sist vi var der tok vi byen i øyensyn slik at vi denne gang kunne konsentrere oss om feiringen, og besøke noen severdigheter som vi ikke fikk med sist.

Polen er sikkert et interessant land å besøke, men det blir neppe flere turer for oss til Stettin.

Spania 2019

Grand Canaria

Heller ikke i år var Aline og Sigmund med så vi hadde deres leilighet for oss selv. Ingenting hadde forandret seg fra året før. Vi gikk de vanlige turene og besøkte kjente steder hver dag. Til og med kelneren på stamrestauranten kjendte oss igjen. Også denne gangen tok vi båtturen til Puerto de Mogen. Vi hadde fint og foeholdsvis varmt vær hele tiden

Elvekrus på Donau fra Svartehavet til Wien 2019

Romania

Fetesti

Turen gikk fra Oslo, via München og Bucuresti, og derfra med buss til en liten by som heter Fetesti nær Svartehavet. I Fetesti gikk vi ombord i krusbåten Cruise Star som var bygd i Ukraina og hadde ukrainsk besetning. Både båten og mannskapet var førsteklasses, og maten og lugarene var meget bra.

Utflukt til deltaet

Første dag dro vi på heldagsutflukt til Donaudeltaet. Fra Fetesti er det rundt to timer med buss til Tulcea der vi gikk om bord i mindre båter som tok oss rundt i det enorme deltaet på vel 5800 km² som ligger mellom Romania og Ukraina.

Deltaet har visstnok et yrende fugleliv, men vi så bare noen få arter i det området vi besøkte. Bare en liten del av deltaet er åpent for vanlig turisme. Vår båt gikk gjennom små kanaler mellom øyene og vi så noen få fastboende som visstnok ernærte seg av fiske.

Bucuresti

Neste morgen ankommer vi Giurgiu, som er havneby til Romania hovedstad Bucuresti. Vi kjører vel en time med buss gjennom fruktbare områder fram til hovedstaden. Vi så brede gater og aléer og en bebyggelse som var sterkt preget av kommunistene: Vi så den imponerende parlamentsbygningen som Ceausescu påbegynte, men som først sto ferdig 1997. Ceausescu ble henrettet i 1989.

Serbia

Beograd

Beograd ligger der elvene Sava og Donau møtes. Byen er en av Europas eldste, mer enn 4000 år. Byen var tidligere hovedstad i Jugoslavia, men er nå Serbias hovedstad. På vår byvandring så vi en rekke kirker og palasser og St. Sava-kirken som sies å være den største ortodokse kirke i verden. Det som vel imponerte mest, var likevel festningsanlegget Kalemegdan.

Ungarn

Mohacs

Her skulle vi på en utflukt til Pecs som ligger ved Mecsek-fjellene, men turen ble av en eller annen grunn avlyst. Byen som var europeisk kulturhovedstad i 1210 er kjent for sine mange gallerier, museer og vakre bygninger. Som erstatning for turen til Pecs ble det en byvandring i Mohacs.

Budapest

Vi besøkte både Buda og Pest, som ligger på hver sin side av Donau. I bydelen Pest ligger Helteplassen, og den imponerende parlamentsbygningen i nygotisk stil. Bydelen Buda er med kupert. Her så vi Mattiaskirken og den kjente Fiskerbastionen med utsikt over byen.

Mens vi var på bytur seilte «skipet» vårt videre til Erxergom, og vi kjørte etter i buss.

På turen opp Donau gikk vi gjennom en rekke små og store sluser. Mange av disse fungerer også som kraftverk. Landskapet rundt Donau er litt ensformig, men det har absolutt sin sjarm.

Østerrike

Wien

Vi har vært i Wien flere ganger, men byen slutter aldri å imponere. Byen har mange flotte gater og bygninger, og den flotteste bygningen av dem alle er vel Stefansdomen.

I opplegget for turen var det ikke lagt opp til noen organisert tur her. Vi fikk tid på egen hånd. Vår gode venninne, Ingrid og hennes datter Sigrid som er fra Wien, møtte oss og tok oss på en flere timers biltur rundt om i byen. Det ble selvsagt tid til et stopp på kafe med byens spesielle kaker.

Dette ble vår siste langtur før koronaen kom.

Gjennom Nordvestpassasjen med MS Roald Amundsen, 2023

Vancouver (Canada)

Vi hadde bare en kort natt på hotell i Vancouver, så det var lite vi så av byen bortsett fra flyplassen, som vi ble ganske kjent med, fordi jeg lette etter min koffert som aldri kom. Turen gikk med buss til å fra hotellet.

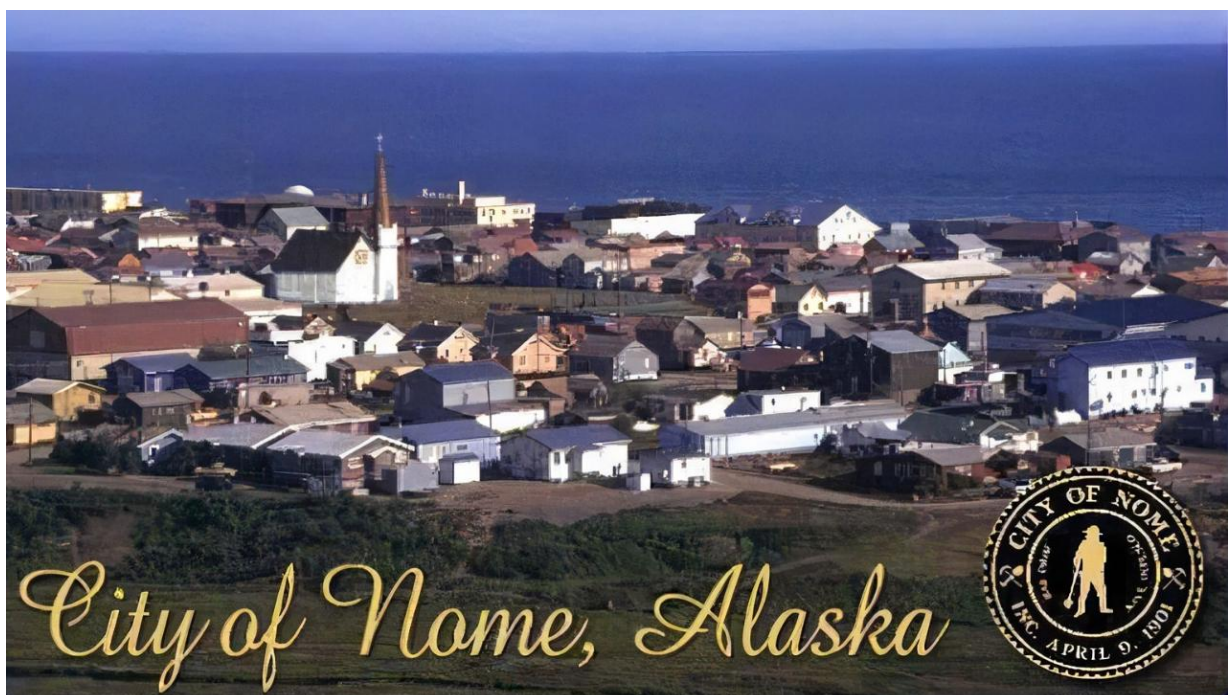
USA

Nome 2023

Etter lange flyturer fra Bergen kom vi til Nome i Alaska der hurtigruteskipet MS Roald Amundsen lå klar til avreise. Jeg fikk ikke kofferten min i Vancouver og forsøkte derfor å kjøpe noen klær i Nome, men der var det ikke mye å handle. Byen etter vårt syn ganske nedslitt, men den hadde vel blitt opplevd annerledes ned sol, uten regn og vind. I «gatene» vasset vi i en slags leire, og lysledninger og kabler hang på stolper som pekte i mange forskjellige retninger. Bygningene i sentrum så ut som de var fra Jafet Lindebergs tid, og søppel var godt innarbeidd i leira.

Byen hadde en pen kirke som lignet på en norsk landsbykirke, men både altertavle, alteret og prekestol var fjernet og huset ble brukt som kafe og forsamlingslokale. De fleste av innbyggerne så ut til å være inuitter, men der var også folk fra andre deler av Amerika.

Det var imidlertid bygd moloer og kaier der ganske store båter kunne søke ly for uvær i Beringstredet. Gullgravingen foregår i dag for det meste med mudderapparater ute i sjøen, med vekslende hell, men noen forsøker seg ennå i de gamle skjerpene utenfor byen.

Nordvestpassasjen

Etter Nome startet vi på ferden gjennom Nordvestpassasjen. De fleste av oss var trøtt etter lange flyturer og søkte køyen. Vi gikk derfor glipp av synet av en rekke hvalross som hvilte seg på isflak et stykke utenfor Nome.

På det smaleste så vi Russland tydelig på babord side, men vi holt oss på den amerikanske siden av delelinjen mellom stormaktene. På dag to og tre traff vi på en del havis, men fartøyet gikk med sakte fart og fant veier gjennom drivisen.

Vi så en og ammen sel, men hval så vi svært lite av. Det har vært en aktiv hvalfangst i området i mange tiår, og de har tydeligvis gjort en god jobb.

Vi passerte oljeanleggene som ligger på rekke og rad på nordkysten av Alaska mot Beaufort sjøen, blant dem Prudhoe Bay som Sigrun og jeg har besøkt tidligere. Avstanden til land var imidlertid så stor at vi bare så en lav kyststripe.

MS Roald Amundsen

CROSSING THE NORTHWEST PASSAGE CERTIFICATE

Canada

Herschel Island

Neste plass vi skulle besøke var Herschel Island inne på Canadisk område. Vi stoppet ved en lav øy med noen hus på. Det ble sendt i land en båt med besetning fra RA, men av en eller annen grunn fikk vi ikke gå i land. Vi kunne skimte fiskeoppdrettsanlegg på østsiden av øya.

Smoking Hills

Neste stopp var ved Smoking Hills ytterst i Franklin Bay på kysten av Canada. Det kom røykskyer fra en vulkan, og vi kunne se rødfargede klipper som hadde brent i hundrevis av år.

Den første europeiske observasjonen av vulkanen ble gjort først på 1800-tallet av en irsk oppdagelsesreisende, kaptein Robert McClure

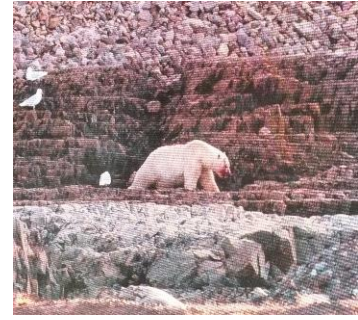
Ullukhaktok

Neste post på programmet var øya Ullukhaktok på vestsiden av øya Victoria inne i Amundsen Gulf. Vi ble satt i land i en lun vik på en strand av småstein. Vi fulgte åsen av småstein til noen klipper. På veien dit var det satt opp små stenger vi skulle følge, og mannskap ned gevær vernet oss mot isbjørn. Vi så imidlertid hverken isbjørnen eller noe annet levende, bortsett fra noen små mosetuer som hadde klamret seg fast rundt foten av noen av klippene. Her var heller ikke søppel av noe slag. Det var oppløftende i forhold til hva vi har opplevd på kysten av Norge og Svalbard.

Sutton Island

27. august var det landing på Sutton Island, men vi valgte å stå over fordi det ikke hørtes så forlokkende ut, og det var litt surt vær tidlig på morgningen. De som valgte å dra fikk imidlertid oppleve isbjørnen på ganske nært hold. Det var til å begynne med syv bjørner som spiste av et hvalkadaver som var drevet i land. Senere trakk mesteparten av bjørnene seg bort fra hvalen. Vi angret på at vi valgte bort turen.

Cambridge Bay

Cambridge Bay var neste stopp. Stedet kalles hovedstaten i Nordvestpassasjen.

Stedet (byen) har 1760 innbyggere (2021) og ligger på syd-østre del av Victoria Island.

Pre-Dorset-folket var de første som kom hit, ca. 1800 år før vår tidsregning. Etter det har det bodd mange forskjellige inuittstammer der, men nåværende inuitter kom for om lag 500 år siden. Fellesnevneren for alle er at de har levd av sel og reinsdyr samt den fisken de var i stand til å fange.

Nå reklamerer Cambridge Bay med luksus-hoteller og moderne forskningsstasjon for bl.a. klima i Arktis. Her er flyplass og skoler samt asfalt i gatene. Det forholdsvis ryddig i byen, og det var lite søppel. Stedet har tre kirker for tre forskjellige trosretninger.

Rett utenfor byen ligger Dronning Maud Bay, oppkalt etter Roald Amundsens forskningsskip, Maud, som etter Amundsens konkurs ble solgt til canadiske myndigheter og som en tid lå delvis nedsunket her, før vraket ble hevet og fraktet til Norge.

Gjoa Haven (Gjøahavn)

Fra Cambridge Bay dro vi østover gjennom Queen Maud Gulf mot Gjoa Haven. Tettstedet eller byen ligger på syd-østre del av King William Island, og har rundt 1400 innbyggere.

Stedet fikk navnet av Roald Amundsen som overvintret der i to år med jakten Gjøa fra 1903 til 1905. Jakten Gjøa var det første fartøyet som gikk hele veien gjennom Nordvestpassasjen. Gjøa Havn er nå en inuitt-by i Kitikmeont-regionen, 1056 km nordøst for Yellowknife i Canada. Det er den største bosetningen på King William Island i hjerte av Nordvestpassasjen.

Vi ble satt i land med gummibåter (Zodiac) et stykke utenfor der Amundsen hadde vinterleir, fordi den sentrale bydelen lå der. Her var og en liten lokal havn med molo, men den var ikke stor nok for Hurtigruta. Stedet var forholdsvis ryddig og fint, og husene så velstelte ut. Vi så bare inuitter. Vi besøkte et ganske stort museum med bla. gjenstander fra Amundsens tid.

Utenfor viste to kvinner oss hvordan de tilbereder laks, og bak de sto en iglo av isopor som viste hvordan de bodde før. En stor byste av Roald Amundsen var satt opp utenfor museet.

Vi ble invitert inn i en stor hall hvor vi fikk oppleve inuitisk dans og musikk.

Til å begynne med var dansen og trommingen ganske monoton, men etter hvert utviklet det seg til innviklet dans med imponerende innslag av danserne. Noen av passasjerene fra Roald Amundsen ble invitert til å delta i dansen, men Sigrun og meg ble av en aller annen grunn ikke invitert med.

Møte i Nordvestpassasjen

Vi møtte et skip i Queen Maud Gulf der vi cruiset mot Pasley Bay opp. Et Hurtigruteskip det var, og derts navn det var, Fritjof Nansen, på en reise fra Island til Nome.

Vi holdt ganske nære og stoppet vår maskin, for å hilse og ta budskap med oss hjem. Og da dreide hun opp, der hun gikk med vinden inn i fra babord, og Zodiaker kjørte bort til dem.

Ja det hender at man møtes i passasjer og i sund, når man reiser mest for opplevelser som vi gjør. Vi ble veldig overrasket, men kanskje enda mere glad når vi møtte på vårt søsterskip her nord.

Pasley Bay

Pasley Bay ligger på Boothia – halvøya, som er den nordligste spissen av Canada, og derved det nordligste punktet på Nord- Amerika. Roald Amundsen utforska området med hundeslede i 1904 da Gjøa lå innefrosset på King William Irland. En annen nordmann, Henry Larsen overvintret her i 1940 -1941 da han var leder den første ekspedisjon som gikk gjennom Nordvestpassasjen etter Amundsen. Larssens ekspedisjon gikk fra vest mot øst.

Vi ble satt i land med Zodiac, og det tok over tre timer før alle som ville i land hadde tatt turen. Pasley Bay er omgitt av tundra, og bakken er svart. I nord er det imponerende fjellformasjoner enn det var lenger syd i Nordvestpassasjen

Vi fortsatte nordover gjennom Franklin Strait men dreide østover og gikk gjennom Bellot Strait som skiller Somerset Island fra Boothia Peninsula og derved fra fastlandsamerika. I sundet forandret landskapet seg fra lave åser i sørvest til ganske høye fjell på begge sider av sundet. Det skal være flere havner og bosetninger på øyer og i fjorder, men vi besøkte ingen av dem.

Etter Bellot Strait satte vi igjen kursen mot nord til Lancaster Sound mot Devon Irland.

Beechey Irland

Beechey Irland er en øy som ligger i den kanadiske arktiske øygruppen Nunavut, rett vest for Devon Island i Wellington Channel.

Det er en naken og forblåst øy med en bukt med smal strand og en lav ås. Øya er mest kjent for fire graver etter medlemmer av Franklinekspedisjonen som er gravlagt her. På gravene var det i senere tid satt opp gravstøtter av kraftige skiferheller med navn på de døde.

Etter Beechey Irland satte vi igjen kursen mot øst og var innom flere fjorder på Devon Island. Flere steder så vi isbreer som gikk ut i sjøen, men vi så ingen som kalvet, Vi så enkelte isbjørner som lette etter mat langs strendene, og vi så hundrevis av sel som jaktet på småsild.

Fjellene på Devon Irland var ganske høye og gikk stupbratte i sjøen. Øverst på fjellene var det markant bord, ikke ulikt det en kan se enkelte steder på Svalbard.

På veien mot Grønland gikk vi på innsiden av øya Bylot som er nasjonalpark. Deretter bar det ut i Baffin Bay mot Grønland og byen Ilulissat.

Grønland

Ilulissat

Sigrun og jeg har vært på Grønland, Ilulissat og Sisimiut for over tjue år siden og vi så nå store forandringer til det bedre. Vi var ikke så langt utenfor sentrum, men det vi så var oppløftende. Hus og veier var velstelte, og det var ikke så mye rot som sist. Det var tydelig at

Danmark hadde fått kanalisert litt EU- penger til rehabiliteringen. Sist vi var i Ilulissat bodde det ca. fire tusen mennesker, og syv tusen hunner her. Nå var antall hunder redusert betraktelig, men de var erstattet med mange snøskutere og biler. Isfjellene var der fortsatt, og det fløt mye is i sjøen utenfor.

Sisimiut

Byen ligger mot Davisstredet, mellom Ilulissat og Nuuk, og er den nest største byen på Grønland med sine 5.622 mennesker ((2021) Her har det bodd folk i over 4.500 år.

Også denne byen har fått et oppsving med nye moloer og kaier. Det er kommet nye boligområder til siden vi var der, og det var flere hus under bygging. De fleste hus var pent malt med sine karakteristiske grønlandske farger.

Fiske og fangst så fremdeles ut til å være hovednæringen og mange fiskefartøy av variert størrelse lå fint fortøyd i gode båthavner. Reiseliv og turisme hadde også fått et oppsving med tilbud om mange turer med kano og motorfartøy.

Vi kan ikke utale oss om hvordan folk hadde det der, men folk så ut til å trives.

Tilbake til Canada:

Red Bay, Labrador

Fra Grønland satte vi igjen kursen mot Canada, denne gang mot Labrador - halvøya og Red Bay som er en gammel sel -og hvalfangst by på sydøstspissen av halvøya. I dag er det i hovedsak fisk og turisme folk lever av.

På Wikipedia står det at landsbyen har fått navn etter røde granittklipper som omkranser bukten, men gaiden på det lokale museet sa at navnet kom av blod fra sel og hval som ble slaktet i bukten. Vi fikk heller ingen fornemmelse av at rødfargen kom fra klippene.

Mellom 1550 og tidlig på 17-hundretallet var bukten kjent som Belea Baya (Hvalbukta). Det var hvalfangere fra Sør-Frankrike og Nord-Spania som fangstet der. Mange hvalfangerskip ligger sunket i bukten. Red Bay ble i 2013 oppført på UNESKOS verdensarvliste. Under andre verdenskrig ble bukten brukt som fortøyningssted for marinefartøy.

Det er totalt 142 fastboende i området (2021). Landsbyen er ikke helt inntengt, for motorvei rute 510, Trans – Labrador Highway, går innom landsbyen. Husene her var små, men velstelte, og det lå en vakker hvitmalt kirke midt i bebyggelsen. Vi så mange hunder og hundesleder, og mange snøskutere. Vi besøkte og en trivelig møteplass (kafe) som lå midt i bukten.

Ved siden av en liten øy utenfor bukten lå vraket av Bernie, et britisk fartøy som grunnstøtte her i 1966. Nær vraket skal et hvalfartøy, som sank i 1565 ligge.

Corner Brook, Newfoundland

Innseilingen til Corner Brook går fra Gulf of St Lawrence inn i en relativt trang fjord. Det tok oss ca. 3 timer å nå inn til byen. På begge sider av fjorden var det skog av mange slag. Det var første gang på hele turen gjennom Nordvestpassasjen at vi så vegetasjon, bortsett fra noen busker rundt husene i Red Bay. Det var som å være på Vestlandet i Norge.

Corner Brook har en befolkning på ca. 20.000 innbyggere (2021). Byen har nå et allsidig næringsliv med trelast og trelastprodukter på topp. Røyken eller dampen fra høye skorsteiner var godt synlig fra havna. Fiske er også en betydelig næring.

På midten av 19-hundretallet var innbyggertallet i byen sunket til rundt 100 personer. Mellom 1948 og 1958 bosatte rundt 70 personer fra Lativa og Tyskland seg i byen. De kom som en del av et offentlig industriprogram. De jobbet hovedsakelig i sement og papirindustrien.

Halifax, Nova Scotia

Halifax er den største byen i Nova Scotia. Byen har en befolkning på ca. 350.000 (2022). I tillegg bor det rundt 100.000 i resten av regionen. Halifax ble etablert som by i 1749. Byen har mye nedbør både sommer og vinter, og temperaturen har variert fra -30 til + 38 grader celsius.

Arkitekturen i Halifax er kjent for sine storslåtte viktorianske hus, men byen har mange rekkehus og frittstående trehus. Halifax har en velutviklet havn som kan ta store skip til kai, og den er tilknyttet jernbanenettet i Canada. I tillegg har den motorveier og en god flyplass.

Vi besøkte et gammelt festningsverk som hette National Historie Site. Det var en vakker festning med god utsikt over byen og havnen. Nedenfor festningen ligger Public Garden med mange forskjellige vakre trær og planter. Der var og enkle serveringssteder.

Byen var i 1917 utsatt for en stor ulykke da det franske skipet Mont Blanc, lastet med høgeksploderer kolliderte med det norske lasteskipet Imo og hele lasten eksploderte. Rundt 2000 mennesker omkom, og ødeleggelsene var store. Vi hadde en rundtur i byen med buss. Det regnet!

Avslutning

Vi hadde en fin tur gjennom Nordvestpassasjen med Roald Amundsen. Lugaren var grei, og maten og serveringen var utmerket. Hvis du liker å se jordens ytterpunkter anbefaler vi turen.

Fra Halifax fløy vi til Toronto, og derfra til København- Bergen.

Elvecruise på Rhinen fra Amsterdam til Strasbourg 2024

Nederland

Amsterdam

MS Leonora, som var vår cruisebåt, lå i Zaandam, som er en idyllisk forstad til Amsterdam. Første kveld gikk til innsjekking på lugaren og til velkomstmiddag m.m.

Neste dag var det kanalrundfart på en del av Amsterdams mange kanaler. Det var en fin måte å oppleve byen på fordi vi kom nært på bebyggelse og parker i de ofte svært trange kanalene. Noen av oss undret seg over at mange av husene var så smale, og vår slagferdige guid, som også var kaptein på kanalbåten sa at eiendomsskatten på den tiden husene ble bygget ble fastsatt ut fra husenes bredde mot kanalen

Sent på kvelden satte vi kurs mot Arnhem, og da mørket kom så vi lite av landskapet, men vi ante et lavt og slett landskap på begge sider av Rhinen.

Arnhem

Byens historie går helt tilbake til middelalderen. Byen ble sterkt rammet under andre verdenskrig. Vi besøkte krigskirkegården som ligger i Oosterbeek der tusenvis av unge menn ligger gravlagt, og vi besøkte også Airborne- Museet som handler om krigen og som ligger i samme bydel. Etterpå var det byvandring i Arnhem. Båten vår hadde i mellomtiden flyttet til Nijmegen, og bussen fraktet oss dit til Lunsj.

Tyskland

Køln

Vi gikk til gamlebyen Altstadt, og deretter gikk vi til Kölnerdomen. Det er en mektig kirke med to tårn på rundt 100 m. Det tok rundt 500 år å bygge den, men ennå er den visstnok ikke helt ferdig. Den kom relativt lett fra bombingene under andre verdenskrig, og tyskerne brukte bare tre år til å reparere den slik at folk kunne besøke den. Domen er bygd av lys sandstein, men i dag er mesteparten av domen mørk grå. De har begynt å rengjøre den, men det tar tid fordi sandsteinen lett forvitrer. Også innenfra virket den helt enorm. Og en kunne se langt opp i tårnene. Både utenpå og inni var det mektig ornamentikk som det er mest ufattelig at det går an. Kjempestore søyler bærer taket og tårnene.

De minner om søylene i norske stavkirker, men de er av et ganske annet format. Søylene er murt av tilpassede runde steinblokker som er ca.1m høy.

Etter lunsj var det anledning til en ny byvandring, men Sigrun og med tok det rolig ombord til båten fortsatte til Rüdesheim utpå kvelden.

Rüdesheim

Vi hadde fint solskinn og flott utsikt fra soldekket underveis fra Köln til Rüdesheim. Landskapet var ganske høyt på begge sider, og det var gamle slott omtrent på hvert høydedrag. Noen av slottene var restaurert, men det var også en del som så ut til å trenge oppussing.

Vi passerte den berømte Loreleiklippen hvor passasjen tidligere var smal, og vanskelig å passere fordi vannstrømmen var sterk her, og elva har en ganske knapp sving. Det er et sagn om at en vakker pike som hette Lorelei, med et langt gyllent hår forsøkte å føre folk i ulykke ved å fange deres oppmerksomhet slik at de forliste. Vi så hverken Lorelei eller forliste fartøy. Sigrun imponerte da hun deklamerte store deler av diktet om Lorelei, på tysk. Hun husket det fra realskolen.

Utflukten i Rüdesheim startet med en tur med den åpne gondolbanen opp til Niederwald Monumentet som ligger på en vakker høyde ovenfor byen. Derfra var det en vakker utsikt over Rhinen og Rüdesheim.

På ettermiddagen hadde vi en spasertur gjennom sentrum av Rüdesheim, Vi gikk blant annet gjennom Drosselgasse med bindingsverkshus med små vinstuer og vertshus. Vi fikk tid til et glass vin eller øl på et vertshus.

Våre trivelige reisekamerater som gjorde turen enda mer interessant og hyggelig.

Mannheim

I Mannheim hadde vi en liten byvandring, og fikk tid til å vandre på egenhånd rung om i den vakre byen. Midt i byen er det ruiner av et gammelt slott.

Heidelberg

Heidelberg er en berømt universitetsby hvor mange berømte personligheter har studert. Det sies også at dette er Tysklands vakreste by med vakre slott rundt i byen og i elvedalene rundt. Vi så mange vakre bindingsverkshus og den gamle broen over Neckar-elven. Her blir noe av Tysklands beste vin produsert.

Fra Heidelberg dro vi om natten til Strasbourg og Frankrike

Frankrike

Strasbourg

Dette må være Frankrikes vakreste by! Vi besøkte blant annet den vakre bydelen Petit France, som ligger i den restaurerte og fint bevarte bysentret. Byen ligger i dert nordlige Alsace og har skiftevis vært under tysk eller fransk herredømme.

Vi startet med en vakker kanalbåttur gjennom mange av byens vakre, og smale kanaler med historiske bygg og vakre bindingsverkshus.

Senere på dagen kjørte vi den berømte vin-veien, Route des Vins gjennom fransk landsbyidyll og flotte blomsterparker. Landsbyer ligger på rad og rekker, bare adskilt av vinmarker. Vi kom til en av Frankrikes mest bedårende landsbyer, Eidsheim med en smakfull vinkjeller med gode viner fra Alsace-området.

Neste dag besøkte vi den berømte og vakre Notre-Dame- katedralen, og det ble en busstur til det moderne Strasbourg hvor flere av EU- institusjoner ligger, og Europarådets parlament der Torbjørn Jagland var generalsekretær

Notre-Dame i Strasbourg

Turen hjem gikk med buss fra Strasbourg til Stuttgart i Tyskland, og med fly derfra til Bergen via Amsterdam.

Vest-Afrika cruises fra Cape Town til Las Palmas

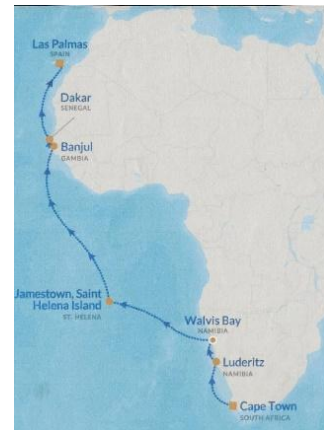
Med M/S Azamara Quest av Malta 2025

Sør-Afrika

Vi fløy fra Bergen til Cape Town, men byen fikk vi ikke sett så mye av fordi vi kom dit sent på kvelden den 20. februar og ble innlosjert på et hotell. Derfra ble vi transportert til skipet dagen etter. Vi har vært i byen flere ganger, og nattlivet i Cape Town fristet ikke et slitent par i 90-åerne.

Azamara Quest var et flott cruiseskip på vel 30 000 tonn med plass til ca. 700 passasjerer. Besetningen kom for det meste fra Østen og var på rundt 400, så vi ble godt ivaretatt. Alt om bord var i skjønneste orden, og vår lugar var rommelig med veranda og ellers god standard. Maten var god, og servicen var god.

Det var to dager i sjøen til neste stopp så vi hadde god tid til å bli kjent med båten, men sjøen var speilblank, slik Erik Bye beskriver det i «Hildringstimen», så vi koste oss mest i gode stoler på vår veranda.

Namibia

Luderitz

Namibia ligger på sørvestlige sider av Kapp det gode håp, med Atlanterhavet som barsk nabo langs hele vestsiden.

Namibia ser goldt ut fra sjøsiden. Den store Namibiaørken med en beredde på rundt 100 km strekker seg langs hele kysten fra nord til sør. Øst for ørkenen hever fjellformasjonen «The Great Escarpment» seg opp mot en høyslette som ligger rundt 2000 m over havet.

Det bor rundt 3 millioner innbyggere i Namibia, og de kan boltre seg på ca. 823 000 kvadratkilometer, Det er bare i Mongolia de har bedre plass. Omtrent seks prosent av befolkningen er hvite etterkommere av europeere og like mange er av blandet herkomst, resten av befolkningen er afrikansk.

Luderitz er en liten, men viktig, havneby med rundt 12500 innbyggere. Byen ble grunnlagt av tyskerne på 1880- tallet da landet var et tysk protektorat. Etter første verdenskrig overtok Sør-Afrika. Men etter en langvarig frihetskamp ble landet selvstendig i 1990.

Vi var en tur på land g sikk langs hovedgaten. Der var det mange som falbød sine egenproduserte varer. Vi handlet noen «Leppedyr» som vi falt for. Det var en trivelig liten by med pen bebyggelse og en trivelig kirke.

Walvis Bay

Etter ca. et døgn i sjøen fra Luderitz kon vi fram til neste by i Namibia. Walvis Bay er den største havnebyen i landet med rundt 62 000 innbyggere. Byen har en naturlig dypvannshavn. Havnen hadde stor betydning for skipsfarten rundt Kapp det gode håp, og flere land ønsket kontroll over den. Senere fikk den også betydning på grunn av guanoforekomstene i området (oppsamlet avføring etter sjøfugl og flaggermus). I 1910 ble Walvis Bay en del av Sør-Afrika, men i 1994 ble suvereniteten overført til Namibia. Fra 2018 har Opel og Peugeot produsert biler her.

Vi var en vandringstur på egen hånd på land fordi alle eksklusjonene var utsolgt, men vi hadde en fin tur. Da vi hvilte oss på en benk fikk vi selskap av en mann som tydelig var avkom etter europeiske innvandrere. Først var han litt arg fordi vi hadde erobret hans benk, men han ble blidere etter hvert da vi forsikret han om at vi ikke hadde til hensikt å annektere benken.

St. Helena (Britisk koloni)

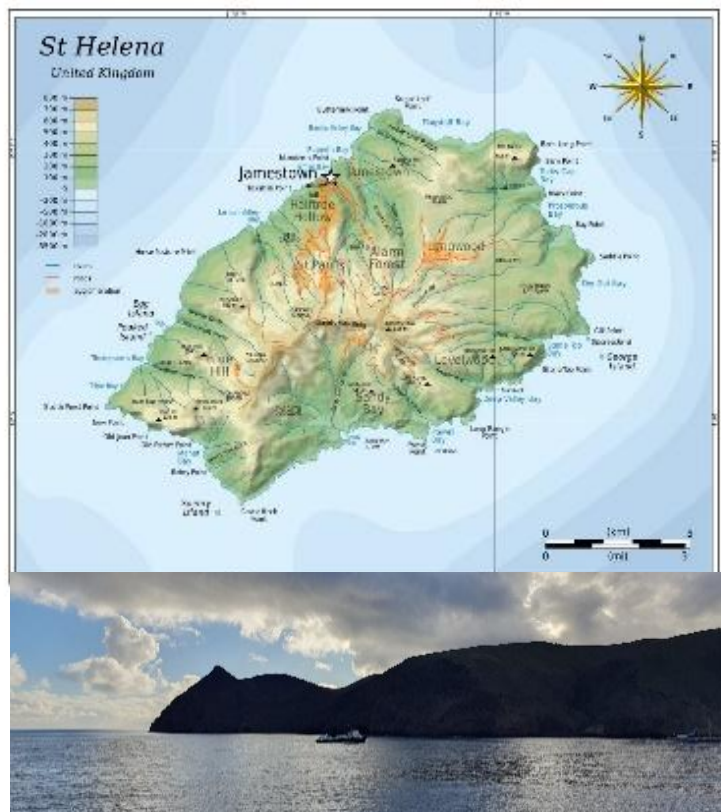
Fra Walvis Bay gikk vi i tre dager i nordvestlig retning mot det som blir betegnet som det mest ensomme sted på jorden.

Helt fra jeg hørte om St. Helens og Napoleon på folkeskolen har jeg, av en eller annen grunn drømt om å komme dit, men etter hvert som jeg leste meg opp før turen hadde forventningene sunket. Jeg var allikevel spent da vi nærmet oss, og det klite litt i magen da jeg så øya stige fram i disen tidlig om morgenen den 28. februar 2025.

Portugiserne var de første som oppdaget øya i 1501. De ga den navn etter en helgen med samme navn, som hadde bursdag den dagen. Portugiserne gjorde aldri noe krav på øya, og engelsmennene slo seg ned der, og annekterte den formelt i 1834.

Øya har hatt en sammensatt befolkning helt fra engelsmennene kom dit i 1659. Det har vært alt fra afrikanske slaver til kinesere og engelsmenn.

Før noen andre bodde der var portugiseren Fernão Lopes alene der i rundt 30 år. Først var Fernão med den portugisiske guvernøren av India, Afonso de Albuquerque for å utrydde muslimene langs den arabiske kyst blant annet på øyene Socotra og Hormuz. Han deserterte etter hvert og giftet seg med en muslim. Han og mange andre desertører ble fanget inn og torturert eller drept. Fernão fikk begge ørene samt nesen, høyre hand, og venstre tommelfinger skåret av. Albuquerque var storsinnet nok til å slippe noen av de torturerte fangene løs slik at de kunne få en pinefull død. Fernão overlevde på mirakuløst vis og ble senere benådet, og på nyåret 1516 var Fernão om bord i et skip på vei til Portugal. Da skipet anløp St. Helena for å fylle vann stakk han av, og selv etter iherdig leting var han sporløst borte. Kapteinen sørget for at det ble satt i land mat og kokekar, klær og annet utstyr til han. Flere skip besøkte øya, men de kom ikke i kontakt med eneboeren. Først etter 14 år lot Fernão seg overtale å bli

med et skip til Portugal, men han fant seg ikke til rette der. Han fikk audiens hos kongen som sendte han til paven i Roma slik at han kunne bli frigjort fra sin muslimske religion, og paven «benådet» han og sende med han et brev til Kongen i Portugal om at Fernão måtte bli sendt tilbake til St Helena. Lopes Fernão bodde på St. Helena til sin død i 1546.

St. Helena er en av øyene i det britiske oversjøiske territoriet (St. Helena Ascension og Tristan da Cunha) og ligger i det sørlige Atlanterhavet nesten to tusen km fra den afrikanske kyst. Øya er 16 km lang og 8 km bred og har en befolkning på 3924. (2022)

St. Helena fikk flyplass i 2017, men den ble ikke offisielt åpnet for ca. et år senere. Inntil da var øye helt avhengig av båtforbindelse. Flyplassen har kort stigende rullebane hvor flyene lander i motbakke og letter ved å kjøre ut for enden av flystripa. Vi fikk se en landing da vi var på tur et stykke fra flyplassen.

Vi valgte en eksklusjonstur hvor vi «jaktet» på ville fugler i nasjonalparken. Vi kjørte rundt i timevis og så begge fuglene som var på øya. Den ene var St. Helenas nasjonalfugl som var en Sankthelenalo på størrelse med en spurv.

Ellers fikk vi se det meste av bebyggelsen på øya, og vi kjørte på smale og humpete veier. Husene så gode og velstelte ut, og vi besøkte selvsagt de fleste av øyas historiske steder.

Napoleons «fengsel» Longwood House så ganske bekvemt ut, men vi fikk ikke komme inn fordi det var fransk territorium. Longwood var forresten nylig rehabilitert og sikkert mer moderne nå enn på Napoleons tid. Napoleon ble forvist til St. Helena i 1815 og døde der av kreft i magen i 1821. Den første tiden bodde han ved sjøen i Jamestown, og huset som han bodde i er i dg museum.

Hovedstaden Jamestown med 650 innbyggere ligger nedi en dal og er av beskjedent omfang. Husene var pene og velholdte, og der var to kirker, et hotell og et pensjonat. Øya har religioner for enhver smak, men hver tredje innbygger på øya er Jehovas vitne.

Hvis noen spør meg nå om jeg kunne tenke meg å bo på St. Helena, hadde jeg vel svart nei. Nå er jeg over 91 år og vil bare bo i Bergen og Norge. Vi har bodd på Svalbard i to år i ungdommen, før det kom fly og øya var innefrosset halve året, Vi trivdes der, men vi var jo der for en begrenset tid. Hvis jeg i ungdommen hadde fått lignende muligheter på St. Helena hadde jeg kanskje slått til. Sigrun hadde sikkert blitt med.

Etter St. Helena fikk vi fire døgn i sjøen hvor vi krysset Ekvator og min 91- års dag ble feiret. Ekvator ble feiret på behørig vis med Neptun og såkalte skåringer ble tilgriset og deretter vasket i bassenget på tiende dekk.

Jeg visste ikke at noen fulgte med på små dager, men da vi kom på lugaren 5. mars var den pyntet, og noen av kelnerne sang «Happy birthday» ved middagsbordet. Deretter fikk vi ekstra oppmerksomhet med vindusbord, og nydelig oppskåren frukt til frokost hver morgen, antakelig fordi vi var de eldste om bord.

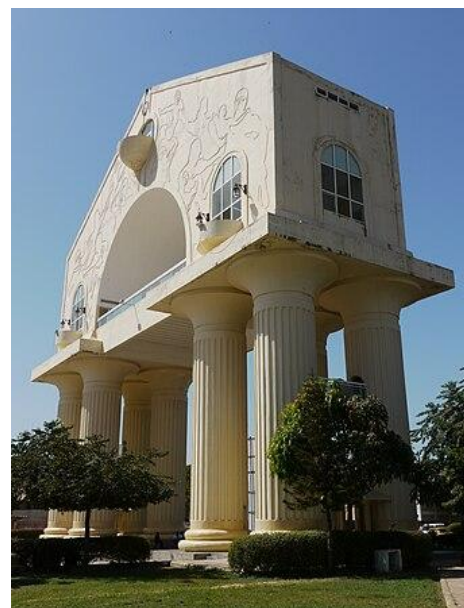

Gambia

Banjul

Banjul er hovedstaten i Gambia. Byen ser mest ut som en stor landsby og ligger på St. Marys` Island der Gambiaelven går ut i Atlanterhavet.

Banjul er en av Afrikas minste hovedsteder. Den største byen i Gambia er Serekunda. Midt i byes står et stort monument «Tjuetobuen» til minne om militærkuppet 22. juli 1994.

Vi var på en liten spasertur i havneområdet og så på egenproduserte varer som folk solgte.

Selgerne var smilende og hyggelige, og ikke så pågående som en kan oppleve andre steder. Det var prutningsmonn på varene, men vi tror ikke at de hadde høy fortjeneste etter en lang dag i varmen. Det var liten kø hos selgerne.

Senegal

Dakar

Dakar er hovedstaden i Republikken Senegal og ligger helt vest i Afrika på Kapp Verde-halvøya. Dakar var lenge sentral i nord- syd- handelen, og på femtenhundretallet konkurrerte mange europeiske stater om herredømme her. Området kom under fransk kontroll og ble et viktig punkt i slavehandelen. Frankrike kontrollerte landet og byen fram til 1960. da Senegal fikk sin uavhengighet.

Dakar kom under tysk kontroll under siste verdenskrig fordi Tyskland okkuperte Frankrike. Mange på min alder husker krigsfilmen, «[Flukten fra Dakar](#)» om det norske skipet som ble holdt i arrest der, men som klarte å flykte fra Dakar under dramatiske omstendigheter.

Vi deltok på en kultureksklusjon, og var på mange kulturplasser rundt om i byen og så mange statuer og museer. Vi fikk og med oss afrikansk dans og sang på høyt nivå. Eksklusjonen ble avsluttet med en flott lunsj på en uterestaurant ved sjøen.

Statue over afrikanere som falt i frigjøringskamper

Spania

Las Palmas

Fra Dakar satte vi kurs mot Gran Canaria hvor vi skulle forlate båten etter ca.3 dager i sjøen. Dermed nærmet vi oss slutten på en lykkelig reise.

Vi hadde vært i byen flere ganger, men det var for det meste på flyplassen. Vi var i Las Palmas bare et døgn for å vente på direktefly til Bergen. Hotellrommet var i og for seg greit, men det eneste vinduet vendte mot en trang bakkgårdssjakt. De ble en sterk kontrast til lugaren på båten. Det ble tid til en vandretur langs badestranda. Her krydde det av turister som solte seg og badet. Om kvelden spiste vi pizza på en nærliggende restaurant. Turen til Bergen gikk greit.